

Giới thiệu Dị Thể Thần Ma

Bạn đang đọc truyện Dị Thể Thần Ma của tác giả Lạc Diệp Vô Tình trên trang đọc truyện online. "Đoàn Thiên Vũ - một siêu cấp sát thủ trong thế giới ngầm một lần thi hành nhiệm vụ bị người yêu và tổ chức phản bội, đã đồng quy vạ tận cùng kẻ địch cuối cùng cơ duyên xảo hợp xuyên việt tới dị giới tới Ma Giới. Ở đây, hắn chỉ là một kẻ sống thầm lặng, dưới sự ruồng bỏ của Gia tộc vì cơ thể hắn theo cách nói của Ma Giới là hỗn độn thể chất - Thể chất siêu cấp phế thải không thể tu luyện đấu khí hay ma pháp nào cả. Cuộc sống thầm lặng trôi qua, người trong Gia tộc dường như đã quên mất sự tồn tại của hắn, nhưng không ai có thể ngờ được rằng trong một lần kì ngộ hắn vô tình gặp được "Hồn Độn Chân Quyết" vốn là một trong những võ thượng pháp quyết mà Hồng Quân lão tổ tu luyện từ thời hồng hoang đã từng gây chấn động tu chân giới cùng và Vô thượng chân quyết thượng cổ của của tổ tiên Đoàn gia: "Chân Kiếm Quyết", bắt đầu con đường cường giả của mình..."

Bạn đang đọc truyện *Dị Thể Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nếu Có Kiếp Sau, ta Sẽ Không Yêu...

Đêm đã khuya, bầu trời u ám không một ánh trăng sao, cuồng phong không ngừng gào thét, những đám mây đen dường như bao phủ khắp thiên địa như báo hiệu một trận mưa lớn sắp kéo đến.

Bên ngoài một khu rừng nguyên thủy gần sông Amazon có vài chục đạo nhân ảnh có già, có trẻ, có nam có nữ trong tay cầm đủ loại vũ khí như đao, kiếm, thậm chí cả còn đang bao vây một bóng nhân ảnh ở giữa. Điều kì lạ là những người này sau lưng đều giắt ít nhất một khẩu súng lục Desert Eagle nhưng lại lẳng lặng để yên không dùng đến. Nói cho cùng thì thứ súng đạn này đối với những người ở đây gần như vô dụng bởi vì đối với họ, tầm sát thương của súng đạn gần như bằng không.

Một ánh chớp lóe qua bầu trời chiếu sáng gương mặt vốn đã trắng bệch của bóng nhân ảnh bị bao vây ở giữa. Hắn khoảng hơn hai mươi tuổi, lông mày rậm và dài, đôi mắt mang vẻ lạnh lùng, sát khí xung quanh nhát nhưng không tan.

Bóng nhân ảnh lẳng lặng đứng đó, máu từ vết thương trên ngực hắn không ngừng tuôn ra làm cho y phục của hắn cũng bị nhuộm sắc hồng.

- Vì sao ?

Bóng nhân ảnh nhàn nhạt hỏi, giọng nói vang lên như chuông đồng mang đầy vẻ trào phúng. Thanh âm cất lên nhưng không có tiếng trả lời. Một lúc sau, một đạo hắc ảnh từ trong vòng vây lơ lửng lên tiếng, đó là một người đàn ông trung niên đeo cặp kính dày cộm, nhìn về bề ngoài có vẻ nhu nhược nhưng cặp mắt lấp lánh tinh quang:

- Thật xin lỗi, vì sự tồn tại của tổ chức nên không còn cách nào khác là phải hy sinh cậu, Sát Kiếm..

- Vì 5 tấn bạch phiến (Heroin) mà tổ chức đã giao dịch với trùm ma túy Colombia ư?

Việc đó không liên quan tới ta, nhưng vì để tổ chức tiếp tục tồn tại, Quốc gia quyết định hy sinh một thành viên quan trọng để chống lại sức ép dư luận sao?

Bóng nhân ảnh ở giữa nhàn nhạt nói, tuy nhiên, trong giọng hiện rõ vẻ trào phúng. Đột nhiên, một tiếng sét vang lên, cơn mưa nặng hạt cuối cùng cũng điên cuồng trút xuống mặt đất. Huyết Sát là một tổ chức sát thủ tối thần bí của Quốc gia, thành viên trong đó toàn bộ đều là những kĩ nhân dị sĩ và những cường giả thân hoài tuyệt học. Tên thật của hắn là Đoàn Thiên Vũ, đồng thời hắn cũng là kẻ mạnh nhất của Huyết Sát với tuyệt học tổ truyền Lục Mạch Thần Kiếm đã từng làm cho không biết bao nhiêu đặc công cùng quan chức cấp cao các quốc gia khác run rẩy bởi kiếm khí vô hình giết người trong chớp mắt.

- Quốc gia đã không quan tâm đến ta, đồng đội của ta cũng không quan tâm đến ta, cũng đã thanh toán sống phẳng hết rồi. Những... ngay cả em cũng phản bội tôi sao, Hạ Tiểu Oanh?

Hắn nhìn về một cô gái trong đám người bao vây nhẹ nhàng hỏi. Sau đó tiếp tục nhìn những người xung quanh, trong đám người này từng có người là đồng đội, thậm chí từng là người người hắn từng muốn cả đời bảo vệ. Giọng nói mang theo vẻ trào phúng nhưng câu cuối cùng lại mang theo vẻ tang thương. lát sau, Hạ Tiểu Oanh nhìn hắn, giọng mang theo vẻ nuối tiếc:

- Xin lỗi, tôi..

- Không sao, tôi hiểu, không có gì vĩnh viễn ngoại trừ lợi ích, cái gọi là tình yêu vĩnh cửu chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi. Cũng vì lợi ích cho nên tất cả thành viên trong tổ chức không có ai như tôi làm để thế tội vì ở đây ai cũng có bối cảnh cả. Cái gì mà lợi ích Quốc gia chứ, chỉ là các người buôn lậu bạch phiến bị lộ nên giết để thế tội mà thôi.

Giọng nói nhàn nhạt phẳng phất như tất cả chẳng liên quan gì đến hắn nhưng tất cả những người xung quanh đều thấy rõ sự trào phúng trong đó. Trầm mặc một chút,hắn đột nhiên hỏi:

- Tiểu Oanh, thật ra cô có yêu tôi không?

- Tôi..

Cô gái ngập ngừng trả lời, thấy vậy hắn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười điên cuồng,tiếng cười khiến cho tất cả chúng nhân xung quanh cảm giác được sự bị thương vì bị tở quốc, đồng đội,thậm chí cả ngay cả người yêu vứt bỏ. Thanh điệu thê lương, nỗi đau đớn trong lòng nói không hết được, mọi người nghe thấy, nhất thời đều trầm mặc không nói lên lời. Bỗng nhiên,người đàn ông trung niên nhắm mắt lại, vẫy tay,ra lệnh cho đồng đội tiến lên :

- Kết thúc đi..

Tất cả thành viên trong Huyết Sát đều tiến lên,nhưng trong thời khắc đó,một luồng sát khí lạnh lẽo phẳng phất như từ Cửu U Địa Ngục truyền tới làm cho tất cả nhất thời khựng lại. Không biết từ khi nào từ trên người Sát Kiếm đột nhiên từ kích động trở lên trầm lắng, sâu sắc trầm mặc. Sau đó, vụt lại cảm giác lạnh lẽo quen thuộc trước đây rất lâu, huyết tinh lệ khí sâu đậm vụt bao trùm lấy hắn. Trong đầu hắn chẳng còn gì ngoài kí ức tình yêu của hắn và Hạ Tiểu Oanh nhưng tất cả đều bị vứt bỏ bởi hai chữ lợi ích. Lúc này không gian xung quanh bị một làn kiếm quang không lồ bao phủ tựa như núi lửa sắp phun trào,chỉ nghe thanh âm lảm bảm của hắn:

- Nếu có kiếp sau, ta sẽ không yêu ...

- Tất cả mau lui..

Cảm nhận được kiếm khí đáng sợ, thanh âm người đàn ông trung niên gấp gấp vang lên,nhưng tất cả đã muộn. Xung quanh bán kính 30 mét, lấy Đoàn Thiên Vũ làm trung tâm, một làn kiếm quang dày đặc tựa như cần nuốt tất cả. Đó là chiêu cuối cùng trong Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn gia - Chân Kiếm Giải Thể . Chiêu cuối cùng này sử dụng tất cả kiếm khí bản thân tu luyện và cả sinh mạng của người sử dụng, kiếm quang thậm chí có thể phá nát không gian. Lúc đó, không gian vùng trung tâm bị phá nát mở ra một cái hắc động đen ngòm chu vi vài mét cần nuốt tất cả mọi vật xung quanh.

Hắc động chỉ tồn tại trong giây lát rồi biến mất,chỉ để lại một mùi tinh huyết dày đặc tan dần trong cơn mưa...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vô Gian Thông Đạo...

Lúc này,trong một không yên tĩnh một màu trắng phiêu đăng,cảnh vật xung quanh khiến cho người ta có vẻ được an ủi tinh thần.

Hắn tại thế giới thuần một màu trắng này phiêu đăng này không biết qua bao lâu. Ở chỗ này, thời gian không có ý nghĩa gì.

Ở địa phương này rất yên tĩnh, không có nguy hiểm chút nào.

Những đoàn năng lượng ở không gian này bay ngang dọc va chạm lẫn nhau, có nhỏ yếu, có mạnh.

Vừa tới địa phương này, Đoàn Thiên Vũ vẫn còn rất nhỏ rất yếu. Cả không gian màu trắng, chỉ sợ hắn là một loại năng lượng yếu nhất.

Cũng may là không phải một thể năng lượng nào cũng có ý thức riêng. Cần nuốt năng lượng nhỏ cũng chỉ là một loại bản năng của thể năng lượng.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không rõ đây là địa phương nào. Nhưng nhu cầu sự sống cơ hồ đã là bản năng tồn tại của vạn vật.

Bởi vì có ý thức, trong không gian này Đoàn Thiên Vũ hiển nhiên cao hơn so với thể năng lượng không có ý thức, ưu thế chỉ có thể dựa vào bản năng cần nuốt thể năng lượng. Gặp mạnh hơn thì chạy, gặp yếu hơn thì cần nuốt. Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, lúc này năng lượng của hắn không biết cường đại đến mức nào.

Tại không gian phiêu đăng một thời gian, hắn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Hắn đột nhiên phát hiện, bản thân chỉ sống trong sự giết chóc. Hắn bắt đầu suy nghĩ những chuyện đã qua. Những ý nghĩa chưa bao giờ có cùng sự tiếc nuối xuất hiện trong đầu hắn.

Rất lâu sau đó...

"Tiếp tục cần nuốt". Một ý nghĩ kiên quyết vang lên trong lòng Đoàn Thiên Vũ, năng lượng khổng lồ của hắn bắt đầu phiêu đăng, theo bản năng những

thể năng lượng nhỏ yếu đều cảm giác được nguy hiểm, mà bay nhanh tránh thoát khắp mọi nơi.

“Năng lượng !” Hấn thầm nghĩ. Lúc này, một luồng năng lượng to lớn bỗng nhiên bao vây hấn lại, hấn bắt chập tất cả những đau đớn sâu thẳm trong linh hồn cần cố sức cắn nuốt tất cả những gì còn có của khối năng lượng đó. Cũng chẳng biết bao lâu, cuối cùng hấn cũng cắn nuốt xong khối năng lượng đó. Khối năng lượng tuy lớn nhưng gần như không có ý thức, hấn cắn nuốt xong thấy bản thân hình như mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, vì thế hấn muốn cắn nuốt nhiều hơn những nguồn năng lượng khác.

Sau khi đã hạ quyết tâm, Đoàn Thiên Vũ bắt đầu bay nhanh đi cắn nuốt những thể năng lượng nhỏ yếu hơn hấn, mỗi khi thôn tính một thể năng lượng, thể tích hấn lại lớn hơn. Theo thời gian, hấn cứ cắn nuốt những thể năng lượng nhỏ yếu hơn.

Rất lâu sau...

Một đoàn năng lượng khổng lồ đang tung hoành ngang dọc ở không gian này, những thể năng lượng nhỏ yếu ở xung quanh lại chạy trốn. Song, những thể năng lượng nhỏ yếu vẫn cuộn cuộn bị cỗ cường đại năng lượng kia cắn nuốt, đồng hóa.

Đoàn Thiên Vũ cảm giác được năng lượng của bản thân. Đại khái tính toán một hồi, trong lòng thầm nghĩ: “Theo năng lượng trước mắt, như vậy chắc là đủ rồi?” Ý niệm vừa động, một đạo năng lượng bắn nhanh ra. Trong không gian thuần một màu trắng mở ra một cái lỗ hổng. Mặc dù chỉ là một cái lỗ nhỏ nhưng xác thật là đã mở ra.

Thể năng lượng màu trắng bắt đầu chuyển động không theo quy luật nào hết, bốn phía không gian cũng bắt đầu vặn vẹo.

Dần dần, phạm vi chuyển động càng ngày lớn hơn, mà tốc độ vặn vẹo không gian lại càng nhanh, càng ngày càng rõ ràng.

“A!”

Trong lòng Đoàn Thiên Vũ hô to một tiếng, chỉ thấy cỗ năng lượng đột nhiên nổ mạnh bộc phát ra một sự chấn động kinh thiên! Trong khoảng khắc những con lốc xoáy năng lượng hình thành! Những thể năng lượng nhỏ cách hấn không xa, thậm chí ngay cả thời gian trốn tránh cũng không có, liền bị những con lốc xoáy nuốt chửng.

Thể năng lượng bộc phát sinh ra vô số chấn động, làm không gian xung quanh dường như sắp sụp đổ!

Đoàn Thiên Vũ hiển nhiên biết không thể chần chờ, bay nhanh như tia chớp tới cái khe hở còn lại! Cuối cùng, khe hở đã biến mất. Mà tại không gian màu trắng bên trong, những luồng con lốc năng lượng vẫn cứ tiếp tục cắn nuốt...

Sau đó, đập vào mắt Đoàn Thiên Vũ lúc này là một không gian đầy vẻ hắc ám mông lung, trong không gian kì lạ này mặt đất cần có vẻ cần cỗi nhưng những thực vật ở đây có vẻ to lớn hơn bình thường rất nhiều, chỉ có điều những thực vật này hấn không biết tên. Ngẩng đầu nhìn lên cao, hấn thấy được không gian kì lạ này có tới hai mặt trăng ở hai hướng cách biệt, một lớn một nhỏ phát ra ánh sáng màu tím nhạt. Lại nhìn từ xa hấn thấy có một đám người hình dáng kì lạ, nói dung hơn là một đám quái nhân đang nói gì đó với một thiếu niên chỉ khoảng mười hai tuổi dáng người mảnh khảnh ở giữa...

Càng kì quái hơn là hấn mơ hồ nghe lại hiểu được ngôn ngữ của bọn họ, hấn không hiểu vì sao nhưng cũng đoán là do cắn nuốt những năng lượng kia. Thở dài một hồi, nhìn tình cảnh trước mắt cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Vì vậy, hấn bắt đầu cẩn thận bay đi phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cầu Xin Người Cho Ta Được Chết...

Bầu trời đêm tĩnh lặng, Từ Song Nguyệt (Chương trước có nói nơi này có hai mặt trăng màu tím nên gọi là Từ Song Nguyệt) vẫn lặng lẽ chiếu sáng màn đêm, những cơn gió nhẹ đưa đến cảm giác mát lạnh của một vùng Ma vực.

Đoàn Thiên Vũ trôi bồng bềnh như những đám mây bay đến chỗ những người kia. Với trạng thái linh hồn này không ai có thể nhìn thấy hấn. Lúc này, hấn mới nhìn kĩ những người bên dưới, nhóm người này gồm có hơn hai mươi người đang chất vấn thiếu niên ở giữa. Dưới chân thiếu niên là một cỗ quan tài bằng gỗ có phần tồi tàn, lúc này nắp quan tài hé mở, chỉ thấy trong đó là một trung niên nữ tử đã chết nhưng vẫn không che đậy được vẻ uất ức khi còn sống. Tiếp đó những kẻ xung quanh bỗng nhiên khống chế thiếu niên lại, cùng lúc, một trung niên nam tử về mặt mang theo nét âm hàn bỗng phát ra một hỏa cầu làm cho cả quan tài lẫn trung niên nữ tử trong chốc lát cháy thành tro bụi.

Về mặt thiếu niên này đầy phần nộ nhìn tất cả những người xung quanh nhưng cuối cùng vẫn lực bất tòng tâm, cuối cùng bỗng nhiên điên cuồng cười một tiếng thê lương:

- Ha ha ha. . ., các ngươi cuối cùng sẽ chẳng có kết cục tốt đâu, ta hận các ngươi, nguyên rửa các ngươi xuống địa ngục. . .

Dứt lời, mái tóc thiếu niên bỗng biến đổi từ màu đỏ thành một màu trắng xóa, miệng phun ra một ngụm máu lớn, hiển nhiên do quá phần nộ và bi thương. Tiếp đó thiếu niên ngã xuống ngất lịm, vẻ mặt phẳng phất như được giải thoát.

Trên cao, lúc này Đoàn Thiên Vũ cũng cảm khái, thấy đồng cảm cho thiếu niên này, hắn tuy không nghe hết nhưng hiển nhiên cũng thoáng hiểu tình cảnh thiếu niên này. Bất thành lời, thiếu niên nhìn đến chỗ của Đoàn Thiên Vũ, vẻ mặt thanh thản tựa như cảm ơn hắn. Hắn giật mình, bất giác một lực lượng không thể cưỡng lại kéo hắn vào người thiếu niên, sau đó hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng hỗn loạn rồi mất đi ý thức. Trong mơ màng, hắn nghe tiếng của thiếu niên: “Hãy giúp ta được chết, mẫu thân đã không còn, cuộc sống không còn ý nghĩa gì nữa, ta không còn gì cả, chỉ có chút long thành cho ngươi, cầu xin ngươi cho ta được chết...”. Tiếp đó, thiếu niên tự thiêu đốt linh hồn rồi theo bản năng linh hồn Đoàn Thiên Vũ thôn phệ linh hồn thiếu niên. . .

Không biết bao lâu, hắn mới tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên giường gỗ trông tồi tàn. Hắn giật mình ngồi dậy nhìn xung quanh, chỉ thấy đây là một gian nhà tranh rách nát, bên trong chỉ có một cái giường gỗ và một cái bàn gỗ, trên đó là một bộ ấm nước đã nứt. Trong lòng thầm nghĩ: “Đây là đâu, sao ta lại ở đây?” . Lúc này, bỗng nhiên một lực lượng lớn tin tức truyền tới đầu hắn.

Thiếu niên tên là Hạ Thiên, muốn chết vì uất ức và tủi nhục. Mười ba năm trước, phụ thân Hạ Thiên đã đánh khắp Ma tộc không có địch thủ. Tính cách táo bạo hung tàn, lại thêm sức lực mạnh mẽ, nên hiện giờ ông đã là Ma giới đệ nhất dũng sĩ, là đoàn trưởng của Ma Long quân đoàn, danh hiệu là Ma Long Vương - Hạ Huyết Vũ. Dưới sự dẫn dắt của Ma Long Vương, trong gần mười năm nay, Ma Tộc chưa từng thua một trận nào. Bởi thế trong Huyền Ma đế quốc, thanh danh của phụ thân Hạ Thiên tuyệt không dưới Ma Vương.

Vì địa vị tôn quý của Hạ Huyết Vũ, tự nhiên phải có vô số cơ thiếp. Mà Hạ Thiên chính là do một nữ tử nhân loại bị ông ta cướp về sinh ra. Trong ba nhi tử của ông, Hạ Thiên là gã nhỏ nhất, cũng từng là nhi tử không được ông hoan hỷ nhất, nói đúng hơn là ông ta hình như quyền mắt Hạ Thiên trong một khoảng thời gian dài, có đôi khi dường như ông ta quyền mắt có một đứa con như Hạ Thiên.

Mẫu thân của Hạ Thiên là một nữ tử vô cùng đáng thương. Không ai biết đến lai lịch của bà. Tuy chưa đến bốn mươi tuổi, nhưng trông già vô cùng. Những nếp nhăn không nên có và mái tóc sớm bạc trắng đã trở thành hình ảnh quen thuộc của bà.

Chỉ cần nhìn hình dáng cũng biết khi còn trẻ bà chắc hẳn là một mỹ nữ. Bà hận phụ thân, cũng ghê tởm phụ thân. Cũng vì thế, bà hận ta. Vì ta là nhi tử mà bà sinh ra dưới sự cường bạo của phụ thân.

Bà chưa bao giờ được phụ thân Hạ Thiên thực sự sủng ái, lại phải chịu đựng toàn bộ sự khi phụ và bài xích của các cơ thiếp khác của ông.

Sau khi Hạ Thiên được sinh ra, mẫu thân hắn mới có một phòng ốc riêng của bà. Bà rất ít nói chuyện. Mỗi lần ta bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của bà đều cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Hạ Thiên năm nay mười hai tuổi, mang trong mình dòng máu của cả nhân tộc và ma tộc là một phế vật do thể chất hỗn độn nên không thể tu luyện đấu khí cùng ma pháp. Do đó sự tồn tại của hắn dường như bị gia tộc lãng quên, sống nhờ vào thức ăn thừa trong nhà bếp với mẫu thân từ nhỏ đến giờ.

Hắn hận phụ thân của hắn. Bởi vì ông để mẫu thân hắn thống khổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thần Ma Đại Lục,

Tiếp tục lục lại trong trí nhớ của Hạ Thiên, Đoàn Thiên Vũ biết được một số thông tin về nơi này.

Đại lục này tên gọi là Thần Ma, ở nơi này người ta tu luyện đấu khí và ma pháp. Thần Ma đại lục vốn là nơi được ghép lại bởi ba vị diện lớn là Nhân giới, Thiên giới và Ma vực.

Khoảng mười vạn năm trước, khi đó chiến tranh giữa các vị diện diễn ra, người chết vô số kể. Cuối cùng để chấm dứt tất cả những mâu thuẫn này, các cường giả đại diện cho tam tộc mạnh nhất là Thần tộc, Ma tộc và Nhân tộc kí hiệp ước hòa bình mãi mãi, sau đó dùng lực lượng tập trung ma pháp trận khổng lồ để ghép tam giới lại với nhau. Từ đó Thần Ma đại lục hình thành, phân chia ba khu vực là Nhân giới (gồm hỗn hợp thất hệ nguyên tố), Thiên giới (quang minh nguyên tố dày đặc) và Ma Vực (Hắc ám khí tức hùng hậu).

Ngoài ba tộc mạnh nhất, trên đại lục còn có nhiều tộc khác như Ải nhân, Tinh Linh, Địa Tinh, Cuồng chiến sĩ, Hải tộc, Dực nhân tộc, Long tộc ... sống trên Nhân giới cùng nhân loại.

Trên Thần Ma đại lục là nơi cường giả vi tôn, có nhiều chức nghiệp khác nhau của các tộc sau:

Nhân tộc: (Tu luyện chủ yếu thất hệ nguyên tố : Thủy, Hỏa, Kim, Mộc, Thổ, Quang Minh và Hắc Ám)

Ma pháp sư: Ma pháp sĩ, Ma pháp sư, Đại Ma Pháp sư, Thánh Ma Pháp Sư, Pháp Thần

Chiến sĩ: Kiếm sĩ, Kiếm Sư, Đại Kiếm Sư, Kiếm Thánh, Kiếm Thần

Mục sư: Mục Sĩ, Mục sư, Đại Mục Sư, Thánh Mục Sư, Thần Mục Sư

Ma tộc: (Tu luyện chủ yếu hắc ám nguyên tố)

Sơ cấp ma tộc (2 cánh), trung cấp ma tộc (4 cánh), cao cấp ma tộc (6 cánh), Ma Tướng (8 cánh), Ma Tôn (10 cánh), Ma Vương (12 cánh), Đại Ma Vương (14cánh), Thiên Ma (16 cánh), Ma Hoàng (18 cánh).

Thần Tộc: (Tu luyện chủ yếu quang minh nguyên tố)

Sơ cấp thần tộc (2 cánh), trung cấp thần tộc (4 cánh), cao cấp thần tộc (6 cánh), Thần Tướng (8 cánh), Thần Tôn (10 cánh), Thần Vương (12 cánh), Đại Thần Vương (14cánh), Thần Vương (16 cánh), Thần Hoàng (18 cánh).

Tất cả các cấp độ đều chia làm 4 thời là sơ giai, trung kì, hậu kì, đỉnh phong.

Sắp xếp tất cả những hiểu biết trong trí nhớ, Đoàn Thiên Vũ bỗng nhiên nhìn lại thân thể vô tình chiếm được một chút, chỉ thấy thân thể này cường hãn hơn nhiều so với thân thể nhân loại nhưng nhìn qua không có vẻ gì yếu ớt, nếu có ai nhìn thấy hắc lúc này cũng không biết hắc là con lai giữa Ma tộc và nhân loại mà sẽ coi hắc là nhân loại chân chính. Hắc quyết định nếu như đã chiếm lấy thân thể của Hạ Thiên thì từ sau này hắc sẽ đổi tên thành Hạ Thiên. Được một lần làm lại cuộc đời hắc sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhưng tất cả phải có lực lượng mới có thể giúp hắc có được điều đó. Thử vận dụng Lục Mạch Thần Kiếm, bỗng nhiên hắc thấy được một lượng lớn tin tức, xem xong lượng lớn tin tức này, hắc ngạc nhiên đến mức miệng mở to có thể nhét cả cái trứng ngỗng vào được.

Thì ra, Lục Mạch thần kiếm tổ truyền của Đoàn gia chỉ là phần đầu của Chân Kiếm Quyết gọi là Hậu Thiên chi cảnh. Chân Kiếm Quyết được chia làm 9 tầng: Hậu Thiên, Tiên Thiên hay còn gọi là Địa Kiếm lúc này mới bắt đầu vào cảnh cửa tu chân, Thiên Kiếm, Kiếm Vương, Kiếm Hoàng, Kiếm Đế, Kiếm Thần, Chí Tôn kiếm, Chân Thần Kiếm.

Chân Thần Kiếm là cảnh giới chỉ có trong truyền thuyết chưa từng có ai thấy qua cả. Nghe đồn hiện viên hoàng đế từng tu luyện đến chí tôn kiếm cảnh giới nhờ đó mới có thể thắng được chiến thần đồ lục của ma thần Xi Vưu thống nhất Nhân giới. Hắc không ngờ trong lúc mình sử dụng Chân Kiếm Giải Thể lại vô tình đột phá cảnh giới Tiên Thiên tiến vào cảnh giới Thiên Kiếm, chính vì thế mà nguyên thân hình thành và không ngừng lớn mạnh do cắn nuốt linh hồn trong Vô Gian thông đạo.

Hắc thử vận công theo lộ tuyến Chân Kiếm Quyết, lát sau bỗng nhiên giật mình vì lực lượng kiếm nguyên tăng lên mạnh mẽ từ Hậu Thiên lên Tiên Thiên rồi vượt qua cảnh giới Địa Kiếm tiến vào Thiên kiếm nhưng vẫn tiếp tục tăng không có dấu hiệu ngừng. Hắc tròn mắt há mồm kinh ngạc, trước kia muốn luyện tới cảnh giới Tiên Thiên hắc phải mất chừng mười năm, lại luyện thêm sáu năm nữa mới tới Tiên Thiên hậu kì, từ đó vẫn luôn dậm chân tại chỗ. Tuy ngạc nhiên nhưng hắc vẫn tiếp tục khống chế lộ tuyến của kiếm nguyên trong cơ thể, rõ ràng bước sang cảnh giới Thiên Kiếm, Tiên Thiên chân khí chuyển thành linh khí tinh thuần đang loại bỏ dần tạp chất trong cơ thể hắc.

Thật ra không thể trách hắc được, vì tại Địa Cầu, linh khí cạn kiệt nên hắc bị vây ở cảnh giới Tiên Thiên hậu kì, tới Thần Ma đại lục linh khí dày đặc như thể hiện nhiên đối với ngộ tính của hắc giống như ngồi hũ sữa chua vậy. Linh khí trong cơ thể hóa thành Kiếm Nguyên tinh thuần tiếp tục theo lộ tuyến tăng lên đến cảnh giới Kiếm Vương hậu kì thì dừng lại, hắc chăm chăm mở mắt, sử dụng kiếm nguyên theo khinh công Hắc Mai Tật Tẩu bay ra ngoài, nào ngờ thân thể nhẹ nhàng chỉ để lại tàn ảnh, chốc lát hắc đến bên bờ hồ bên cạnh căn nhà tranh cũ của hắc, vung tay sử dụng Trung Xung Kiếm đánh về phía vách núi, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, cả một ngọn núi bị hắc chém mất ngọn, vô thanh vô tức rơi xuống, mà vết chém nhẵn như gương. Đáng tiếc không ai nhìn thấy, nếu không sẽ bị dọa đến mức tìm đập chân run vì lực công kích này ngay cả Kiếm Thánh hậu kì của nhân loại cũng không thể làm được. Thậm chí ngay cả Thần Tôn, Ma Tôn cũng chỉ thế thôi.

Nếu tính theo lực lượng thì hắc có thể ngang ngửa với Ma Tôn. Lúc này sự vui mừng của hắc bỗng nhiên khựng lại vì cảm nhận được mùi hôi tanh trên người. Có lẽ do Hạ đại sát thủ - Hạ Thiên quá gấp gáp thử lực lượng nên quên mất lúc linh khí loại bỏ tạp chất cũng như việc trúc cơ của tu chân giới, tạp chất bám đầy trên người. Không kịp cởi quần áo, Hạ Thiên - Hạ đại sát thủ vội vàng lao thẳng xuống hồ tắm rửa để rửa sạch mùi vị tanh tưởi trên người...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kỳ Ngộ: Hồn Động Chân Quyết

Hạ Thiên hai đời làm người, kiếp trước phải vượt bao khó khăn thể gian mới đứng đầu giới sát thủ, từng trải qua biết bao nguy hiểm, cũng từng bị đồng đội và người yêu bán đứng nhưng chưa bao giờ gặp phải cảnh khóc cười không xong này. Lúc mới nhảy xuống hồ tắm rửa bớt mùi hôi tanh trên cơ thể chưa kịp thở một hơi thì thấy một con thủy quái dưới đáy hồ ngoi lên nhắm dung con mồi đang kì kì cọ cọ này. Kể ra con thủy quái này cũng xấu số, trông ăn được món thịt ngon ai ngờ nhai phải sạn... Mới há mồm đầy rang hàm sắc nhọn ra đã bị một cái phẩy tay của Hạ Thiên, một luồng kiếm khí chém làm hai nửa.

Hắn lẳng không tiến đến gần thì thể thủy quái, chỉ thấy đây là một con thủy quái to khoảng 5 mét, dài gần 20 mét bị chém từ đầu đến đuôi (Khi bắt đầu bước sang cảnh giới Thiên Kiếm có thể ngự kiếm phi hành, cảnh giới Kiếm Vương có thể lẳng không phi hành). Quan sát chốc lát, hắn ngạc nhiên phát hiện đầu con thủy quái này giống y như cá mập ở Địa Cầu, chỉ khác là nó có thể phát ra ma pháp thủy hệ. Trên đầu thủy quái có một viên tinh thạch to bằng nắm tay, theo như hắn biết được từ trong trí nhớ thì nó là tinh thạch ma thú.

Ma thú chia làm 9 cấp từ nhất cấp đến cửu cấp, trên nữa là Thanh Vực ma thú và Thần Vực ma thú. Ma thú càng cấp cao thì trí tuệ càng cao, thậm chí là ma thú Thánh Vực còn giáo hoạt hơn con người, có thể phát ra tiếng nói chuyện với con người đồng thời có thể hóa hình người. Con thủy quái này ước chừng là ma thú thất cấp, bát cấp gì đó, tiếp đó vô tình hắn phát hiện trong bụng thủy quái có một tấm bản đồ rách nát cũ kĩ, mà vị trí trên bản đồ chính là trung tâm hồ này.

Khinh ngạc phát hiện tấm bản đồ, hắn trầm ngâm giây lát rồi xuống đáy hồ tìm kiếm thử. Một chuyến cũng chỉ vì một tấm bản đồ cũ nát, trải qua nửa ngày, cuối cùng hắn cũng đến đích. Nếu không tên này có bản đồ chỉ dẫn trong tay, chắc không có khả năng từ trong tầng tầng lớp lớp rong rêu và đá ngầm bao vây, tìm được thạch động cổ xưa bị che kín này.

"Vù vù... Vù vù..."

Vừa vào trong, hắn bỗng nhiên cảm thấy thanh âm như ác quỷ khóc lóc từ trong thạch động truyền ra. Hạ Thiên về mặt cả kinh, đột nhiên nhìn phía Huyết Trì phát ra âm thanh.

Huyết Trì ở chính giữa thạch động, chỉ có khoảng mười lăm mét vuông, trong ao đầy chất lỏng đáng sợ đỏ tươi như máu. Trong Huyết Trì "Ọc ọc" bốc lên bọt nước, bọt nước sau khi vỡ phát ra tiếng rít gào khóc thảm thiết khủng bố, quỷ dị vô cùng.

Hắn từng là sát thủ nên cũng từng nhìn thấy cảnh tượng như thế, nhưng sát khí khinh khủng khó có được này dễ làm người ta an tĩnh được.

Đều là vì Huyết Trì!

Hạ Thiên nhìn chằm chằm Huyết Trì kia, về mặt nặng nề, từng tiếng rít kia kích thích thần kinh hắn, làm cho từ tận đáy lòng hắn nổi lên xuất hiện dục vọng giết chóc, làm cho hắn sinh ra một loại kích thích giết hết thấy mọi người bên cạnh!

Hắn vẫn đau đầu, tiếng rít đến từ Huyết Trì tra tấn hắn khiến cho hắn khó có thể tập trung tinh lực mà suy nghĩ. Nếu như dung nhập sát khí huyết trì vào Lục Sát Chi Đạo thì có thể dễ dàng tu luyện Chân Kiếm Quyết đến cảnh giới cao hơn nhưng lại dễ dàng bị sát khí ảnh hưởng tâm tính, kiếp trước hắn vẫn cố đè nén cảm giác ham muốn giết chóc này vì tu luyện tầng đầu của Chân Kiếm Quyết sát nghiệp quá nặng. Song hắn vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng...

Huyết Trì tất nhiên có cổ quái!

Hạ Thiên về mặt bình tĩnh, thủ vững tâm linh. Nhiều năm qua giữa lẫn ranh sống chết bồi dưỡng ra thần kinh cứng cỏi phát huy tác dụng, tuy rằng hắn cực kỳ đau đầu như trước nhưng vẫn còn bình tĩnh, hơn nữa bước đi đến Huyết Trì.

"Răng rắc! Răng rắc!"

Càng tới gần Huyết Trì, tiếng rít chói kia càng nặng, như một thanh đao nhọn đâm mạnh vào trong óc hắn. Trong tiếng rít ẩn chứa khí tức giết chóc điên cuồng muốn phá hủy tất cả lý trí và bình tĩnh của hắn. Nếu không phải hắn nhiều năm qua là sát thủ khiêu chiến cực hạn, thần kinh cứng cỏi biến thái vô cùng, sợ là đã sớm không chịu nổi.

Bên cạnh Huyết Trì có một đồng thi cốt, giữa Huyết Trì cũng có một khối đá màu trắng ngà ẩn ẩn hiện lên, Huyết Trì không lớn nhưng giống như Tu La huyết hải, không biết đã cắn nuốt bao nhiêu sinh linh.

Hạ Thiên bỗng bay tới khối đá giữa huyết trì, cảm thấy sờ sờ linh hồn mình với khối đá có sự hấp dẫn khó hiểu. Hắn cảm thấy có lẽ hắn còn có thể thông qua nó tìm được điều gì chăng...

Lại đi tiếp vài bước trên khối đá kia, đột nhiên hắn nhìn thấy văn tự quen thuộc của quốc gia hắn tại Địa Cầu. Hắn kinh ngạc nhìn thấy bốn chữ: Hỗn Độn Chân Quyết trên khối đá. Đúng lúc này một đạo bạch quang từ khối đá bắn thẳng vào mi tâm hắn, đạo bạch quang bay với tốc độ kinh khủng khiến hắn không thể né tránh. Tiếp đó, trong óc hắn bỗng thấy một lão già sắc mặt hồng hào, mái tóc bạc phơ, khuôn mặt mỉm cười nhìn hắn:

- Chào người, kẻ đến từ cổ hương.

- Xin lỗi, lão là ai vậy, tại sao lại nói ta đến từ cổ hương?

- Lão đạo tự Hồng Quân, từ trăm vạn năm trước, ta đã tới đây, lúc đó tính được hôm nay sẽ có người từ cổ hương đến. Địa Cầu tuy đẹp nhưng linh khí

dần cạn kiệt,các tiên nhân ,thánh nhân đã không ở đó từ rất lâu rồi.

- Hồng quân đạo tổ,ngài là Hồng Quân đạo tổ...

Hắn ngáp ngừng kích động, Hồng Quân đạo tổ là ai, tuy rằng hắn là người hiện đại nhưng cũng biết được đó là boss của tam giới,Thánh Nhân mạnh nhất từ thời Hồng Hoang tới nay.

- Chỉ là cái tên mà thôi, ta lưu lại thần niệm này dành cho người có duyên, người học được pháp quyết này cố gắng dung nó tạo phúc cho thiên hạ, cố hương không cản trở lại nữa, trừ khi ngươi luyện Hồn Động Chân Quyết tới đại thành nếu không đừng về.

Dứt lời,từng luồng thông tin truyền tới trong óc hắn.

Hạ Thiên thủ vững bàn tâm, nhưng tim lại gia tốc không chịu khống chế, áp lực khủng bố như ngạt thở đập vào mặt, hắn cố gắng tiêu thụ cảm giác đau đầu này.

Không biết bao lâu, hắn hoàn toàn tiêu thụ hết những thông tin này,trong đó có Hồn Động Chân Quyết và phương pháp luyện khí, luyện đan , kì môn động giáp của Hồng Quân lão tổ để lại.

Trong Hồn động Chân Quyết gồm 2 phần: Tu tâm có Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể khu trừ ảnh hưởng của sát khí tới tâm tình và Hồn Động Pháp Quyết. Hồn Động Pháp Quyết chia làm 6 tầng: Lưỡng Nghi, Tứ Tượng, Lục Hợp, Bát Quái, Thái Cực, Vô Cực.

Đến tầng cuối cùng, hồn động lực biến đổi thành vô cực lực,pháp lực vô biên vô tận,chính là cảnh giới cả Thánh Nhân bình thường cũng phải ước ao.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ma Tinh – Năng Lượng Thay Thế Linh Thạch

Mãi lúc sau,hắn mới tỉnh táo lại,theo như trong kinh nghiệm Hồng Quân lão tổ để lại,để tăng tốc độ tu luyện cần mà linh thạch là nguồn năng lượng cần thiết để bổ trí tụ linh trận cùng những trận pháp khác.Vấn đề khá nan giải, tuy rằng hắn biết khá nhiều kiến thức do chủ nhân cổ thi thể này để lại nhưng vì thể chất hỗn độn là phế vật không thể tu luyện ma pháp và đấu khí thì làm sao có thể biết được thứ gì chứa năng lượng được...

Trầm mặc hồi lâu,cuối cùng hắn nhìn tới cái không gian giới chỉ trong tay do mẫu thân để lại...Hắn có thói quen là khi suy nghĩ nhiều thì cần một điều thuốc nhưng hắn quên mất đây là đâu, hắn xuyên việt đến nơi này thì kiếm đâu ra thuốc hút chứ? Sờ xoạng không gian giới chỉ một hồi bỗng thấy hắn cảm một khóa Ma Tinh to bằng nắm tay ,chính là khóa Ma tinh mà hắn tiện hay khi giết thủy quái. Trầm mặc hồi lâu,bỗng nhiên thấy khóa ma tinh chia năm sẻ bảy...

Nếu ai nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ tròn mắt há mồm vì ma tinh rất cứng rắn,cho dù thánh khí cũng chưa chắc làm nó sứt mẻ mà lại bị kiến khí của Hạ Thiên nhẹ nhàng cắt đứt. Tiếp đó hắn vung tay lên,ném các mẫu ma tinh về những vị trí khác nhau,trong chốc lát một tụ linh trận hoàn hảo hành kéo linh khí lại. Nhìn thấy cảnh này hắn mừng như điên,chốc lát,hắn quyết định bỏ qua sự hấp dẫn của việc hấp thu sát khí của Huyết Trì để tu luyện Chân Kiếm Quyết.

Mục tiêu của hắn là Ma Thú Sâm Lâm ở biên giới giữa Ma Vực, Nhân giới Thiên giới,nơi đó cách đây khoảng hơn trăm dặm về phía Tây Nam.

Một tháng sau, trung tâm Ma Thú Sâm Lâm.

Dọc theo đường đi, Hạ Thiên không biết đã giết chết bao nhiêu ma thú, thu được hơn vạn viên ma tinh,đối tượng chủ yếu là ma thú thất cấp trở lên.

Lúc này hắn đang ở bên bờ hồ nước rộng mênh mông vạn trượng. Nhìn vào trong hồ hiện có thể nhìn thấy một hòn đảo nhỏ ẩn hiện trong hồ. Nhưng với Hạ Thiên mà nói có thể nhìn thấy giữa hồ là một cây Chu quả vạn năm đang chuẩn bị chín, nhưng hắn không tới đó ngay vì hắn biết linh dược sẽ có linh thú bảo vệ.

Quả nhiên không sai,chỉ một lát sau hắn thấy một con măng xà to lớn,thân hình dài tới vài chục trượng há cái mồm đỏ như chậu máu nhắm đúng cây linh quả mà phóng tới.

Đồng thời trên cao lúc này có một con chim ưng to lớn cũng xà xuống,mục tiêu là cây con măng xà.

Nhưng trong chốc lát, cây Chu quả vạn năm bỗng nhiên bị khô héo, hơn chục trái chu quả thành thực biến mất không thấy tăm hơi... Sự việc quỷ dị này làm cho cả măng xà và chim ưng kinh ngạc một hồi,sau đó quay đầu lại chỉ thấy trên bờ hồ một thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi tay nâng hòn

chục trái Chu quả cẩn thận cho vào hòm ngọc.

Trong phần nộ của hai con ma thú, thiếu niên này nhìn chúng ngáp dài một hơi, về mặt uể oải. Hai con ma thú lúc này bất chấp tất cả lao về phía bờ hồ, mục tiêu là tên nhân loại khốn khiếp đã cướp mất linh quả kia.

Nhưng trong lúc cả hai lao tới bên bờ hồ, cự mãng há cái miệng to như chậu máu tới thiếu niên thì bỗng thấy thiếu niên đã mất tích, sau đó, chỉ cảm thấy trên đầu mát lạnh, cái đầu bị tách ra làm hai, mà con chim ưng to lớn cao hơn ba trượng kia hoảng hốt chạy trốn, chỉ là trên lưng nó là một thiếu niên không biết từ khi nào đã đứng đó, miệng cười nhạt, trong tay cầm một khóa tinh thạch to bằng nắm tay.

Chim ưng hoảng sợ bay một lát cũng tới tổ của nó, lúc này lại một con chim ưng khác bay tới tấn công Hạ Thiên. Chẳng qua, khi con chim ưng đó cách hán vài trượng thì đã bị một luồng kiếm khí xuyên qua yết hầu, còn con còn lại thì cũng bất động, đang rơi nhanh xuống đất. Lát sau, hai con chim ưng rơi xuống mặt đất, chỉ thấy thân thể một con chim ưng bị chia làm hai nửa, máu tươi lênh láng đầy vách núi đá. Hạ Thiên đứng cách hai con chim ưng ba mươi trượng, trong tay có thêm hai khóa ma tinh, lúc này chỉ thấy thân thể hán nhoáng lên rồi xuất hiện tại đỉnh núi, nơi đó là tổ chim ưng.

Hán nhìn một lát, chỉ thấy trong tổ là ba quả trứng, trong đó có một quả trứng chim ưng màu hoàng kim. Hán tò mò muốn xem thử lại thấy một sự thật bất đắc dĩ: Chỉ có một quả trứng màu hoàng kim, còn hai quả còn lại không ngờ là ... vô trứng, hán nhìn nhầm bởi vì lúc này bị che khuất. Hán đưa tay cầm quả trứng to bằng quả bóng rổ cho vào không gian giới chỉ, giọng lầm bầm: “Đủ ma tinh rồi, quay về huyết trì bế quan thôi”

Tiếp đó thân hình nhoáng lên, sau giây lát đã biến mất không tung tích, chỉ còn lại tàn ảnh tan dần giữa sâm lâm..

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bế Quan Tu Luyện

Huyền Ma đế quốc, Huyền Phong thành.

Đây là tòa thành lớn nhất, cũng là thủ đô của Huyền Ma đế quốc. Cả tòa thành tọa lạc trên một ngọn núi lớn gọi là Huyền Phong.

Dãy núi Huyền Phong nguy nga sừng sững, hùng cứ Ma vực, phía bắc núi có một dòng sông lớn tên gọi Tử Xuyên, phía nam là cứ quan trọng "Huyết Phong cốc", lấy chỗ hiểm yếu của thiên hạ, vị trí địa lý hết sức trọng yếu.

Huyền Phong sơn kéo dài liên tục trăm dặm, nhấp nhô trùng điệp, có mười ba ngọn cao nhất, vươn ngập trong mây, ngày thường chỉ thấy mây trắng vờn quanh sườn núi, không nhìn được đỉnh ngọn. Phong Huyền sơn có rừng rậm rạp, có thác đổ, vách núi dị kỳ, Ma thú kì lạ rất nhiều, chủ yếu từ tứ cấp đến Thánh Giai, cảnh quan âm u hiểm trở, nổi tiếng trong thiên hạ.

Nhưng còn nổi tiếng hơn, lại là một tòa thành trên núi này – Huyền Phong thành. . .

Huyền Phong thành có lịch sử rất lâu đời, từ khi sáng lập đến giờ đã hai ngàn năm có lẻ, là tòa thành có sức mạnh quân sự đứng đầu trong trong “Tam đại chiến thành” của Ma vực. Tam đại chiến thành của Ma vực gồm Huyền Phong thành của Huyền Ma đế quốc, tọa lạc trên Huyền Phong sơn phía nam Ma vực; Hắc Phong thành của Hắc Phong đế quốc tọa lạc trên Hắc Phong cốc phía tây bắc Ma vực; Hỏa Vân thành của Viêm Ma đế quốc, tọa lạc trên Hỏa Vân sơn phía đông bắc Ma vực.

Cho đến nay Huyền Phong thành đã trở thành tòa thành lớn thứ hai Ma vực chỉ sau Hỏa Vân thành, cao thủ như mây, thanh uy hiển hách, cùng với Hỏa Vân thành, Hắc Phong thành tề danh tam đại Ma thành của Ma vực. Huyền Ma quốc vương tên là Huyền Vũ Thành là một cường giả cấp bậc Ma Vương, tuy rất ít ai tận mắt thấy hán ra tay nhưng uy danh hiển hách, được Ma tộc tôn là cao thủ mạnh thứ hai trong Tam đại đế quốc, tất nhiên là trừ mấy lão quái vật đã đạt tới cảnh giới Đại Ma Vương hoặc cao hơn nữa ẩn dấu trong tam đại đế quốc.

Dưới chân Huyền Phong sơn, ở phía Tây Bắc cách Huyền Phong Thành chừng 20 dặm, trong một căn nhà nhỏ bên cạnh Huyền Thủy hồ.

Lúc này có một thiếu niên đang ngồi trên tảng đá bên cạnh bờ hồ, mái tóc trắng bạc bay lất phất có vẻ phiêu dật, đôi mắt hữu thần lấp lánh tinh quang, về mặt trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cũng không biết bao lâu sau, chỉ thấy thiếu niên nhìn về phía hồ nước thân hình lóe lên rồi xuất hiện tại vùng trung tâm, sau đó không do dự lao xuống đáy hồ.

Thiếu niên này là Hạ Thiên, hán từ Ma Thú sâm lâm đến đây chỉ mất 5 ngày. Lúc đó hán còn lo lắng Hạ gia sẽ cho người tìm hán sẽ phải giải thích ra sao, nhưng khi tới nơi thì lại thấy chẳng có vẻ gì Hạ gia quan tâm tìm một tên phế vật như hán cả, thế cũng tốt, hán cũng chẳng có tình cảm gì với cái gia tộc của chủ nhân thân thể cũ này, Hạ gia quyền hán càng tốt, hán có thể tự do làm gì theo ý thích của mình cũng được.

Thoáng chốc hắn đã đến cái động có ở đáy hồ. Nơi đây vẫn không có gì thay đổi, hắn bước tới gần Huyết Trì vẫn có cảm giác như lần trước nhưng lúc này, hắn biết mình phải làm gì. Đầu tiên bố trí tụ linh trận bằng vài khóa ma tinh thất cấp, sau đó khoang chân bắt đầu vận công theo lộ tuyến của Hồn Độn Pháp Quyết.

Một tháng sau, Hồn Độn Pháp Quyết đã tiến tới tam trọng: Lưỡng Nghi cảnh. Lúc này thần thức hắn đã có thể bao trùm lấy bán kính hơn trăm dặm, đã có thể nhất tâm nhị dụng đồng thời tu luyện Hồn Độn Pháp Quyết cùng với Chân Kiếm Quyết, bắt đầu bế quan chính thức.

Lần bế quan này không ngờ đã qua 5 năm. Trong vòng 5 năm này, cảnh giới của Hạ Thiên tăng cao vô cùng nhanh chóng. Từ hơn 2 năm trước, một mặt Hồn Độn Pháp Quyết tu luyện tới tứ trọng: Bát Quái đỉnh phong, mặt khác còn tu luyện Chân Kiếm Quyết tới cảnh giới Kiếm Thần đỉnh phong, nhưng hiện giờ hắn đang đột phá bình cảnh.

Trong khoảng thời gian đó hắn vẫn than ngán thờ dài vì tốc độ tiến cảnh quá chậm. Nếu có người của tu chân giới biết được phỏng chừng nhất định sẽ tức giận xuyên việt tới đây, lột da hắn, mắng to tên tiểu tử này tham lam quá độ. Không nói tới ở tu chân giới, tu thần giả đã hiếm có, bây giờ lại có một tên tiểu tử dung thời gian 3 năm để tu luyện từ phạm nhân tới cảnh giới Kiếm Thần của Chân Kiếm Quyết, cảnh giới này cũng tương đương với cảnh giới Huyền Tiên của tiên nhân, chỉ cần vượt qua Thần Kiếp nữa là có thể thành Thần (Sau khi tu chân giả phi vượt qua độ kiếp sẽ phi thăng tiên giới, cảnh giới là Tiên Nhân, tiếp đó là các cảnh giới: Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Huyền Tiên. Sau Huyền Tiên là cảnh giới Thần Cảnh hay còn gọi là Thánh Nhân, muốn đạt cảnh giới này phải vượt qua Thần Kiếp, Thần Kiếp mạnh hơn Thiên Kiếp hàng vạn lần, thậm chí hàng trăm vạn lần). Thế mà tiểu tử thú này dám nói là tiến cảnh chậm, thế mà chậm thì phỏng chừng cả tu chân giới tự sát hết cho rồi.

Mà lúc này hắn đang trùng kích bình cảnh, chờ đợi Thần Kiếp tới...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thần Kiếp Khủng Bố

Huyền Phong sơn, bên trên Huyền Thủy hồ...

Mây đen ngày càng lúc càng dày, ngay khi trời vừa sáng đã sắp phải đón nhận một cơn bão to lớn. Lôi điện tiếp tục tích tụ không biết tích tụ bao lâu, mây đen nồng đậm trên không trung chậm rãi hình thành một cơn lốc xoáy cực lớn, nhanh chóng tạo thành một hình dạng giống như một con mắt thật khổng lồ, giống như đột nhiên trên trời xuất hiện một đầu quái thú độc nhãn to lớn tỏa ra uy áp kinh khủng bao phủ cả Huyền Phong sơn.

Sau khi một trận điện quang lóe ra, cũng không đánh xuống ngay lập tức, ngược lại che kín đi tròng mắt đó, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Sau đó lại tiếp tục hội tụ thêm một lượng lớn mây đen, điện quang lấp lóe phía sau...

Cứ như thế đi lặp đi lặp lại!

Thời điểm đó, bầu trời trong Huyền Phong thành tầng tầng mây đen nồng đậm, mây dày nghìn dặm cho người ta có một cảm giác cực kỳ quý dị: Chỉ cần với tay là đến, tựa hồ chỉ cần khẽ vươn tay, là có thể xé được một mảnh trong đám mây dày đặc kia!

Càng quá mức hơn, mấy cây cối cao to, đỉnh đã muốn đưa vào tận bên trong mây đen... Có thể thấy được ở thời khắc này mật độ mây đen đã đạt đến loại tình trạng nào!

Khí thế nồng đậm hơn cả thiên địa uy áp, càng ngày càng lộ vẻ nặng nề, ngay cả tiếng gió gào thét hàng ngày cũng có cảm giác không bay nổi, gãy gục tại chỗ....

Trên bầu trời, xuất hiện một cái hắc động to lớn kinh khủng tựa như cái miệng một đầu ác thú khổng lồ tựa như muốn nuốt chửng tất cả mọi vật, thu hút hàng trăm đôi mắt hoảng sợ của mọi người!

Không có ánh chớp, cũng không có một tia sáng màu nào, chỉ có một màu đen tuyền. Đen... loại này đen này so với đêm tối hắc ám còn đen hơn, dù cho chính mình đem một đầu ngón tay đặt ngay trước mặt cũng hoàn toàn không nhìn thấy gì!

Một mực chuẩn bị, một mực hội tụ, hoàn toàn không có hành động gì khác, nhưng như thế áp lực lại càng nặng nề hơn, càng làm cho mọi người không thể thở nổi!

Loại Thần kiếp này đến từ thiên địa áp lực kinh người, đối với Ma tộc cấp thấp hay đến Ma Vương mà nói, có cảm giác giống như bị đè nén là chuyện thường. Tuy nhiên, đối với các cường giả gần như đã nắm giữ được một bộ phận thiên địa chi lực mà nói, tình trạng này cũng làm cho bọn họ kinh sợ đến

ngày người!

Trong vòng phạm vi vạn dặm, toàn bộ cường giả cấp Ma Vương, ở một khắc này, đều không dám động! Bất kể là Ma Vương, thậm chí Đại Ma Vương, Thiên Ma, bất cứ người nào cũng đều hết sức cẩn thận, thậm chí ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh một tiếng, lại càng không dám nhúc nhích, hơn nữa ại càng không dám... sử dụng ma pháp hay đấu khí nào, một tia cũng không dám điều động!

Bọn họ sợ là, chỉ cần mình vừa động, Thần kiếp khủng bố không biết lai lịch trước mắt lại đổ lên đầu mình mất... Loại sự tình này không thể giỡn chơi, lại không phải là lo quá xa, mà thực sự có thể trở thành sự thật!

Thần kiếp đã đến thì cố nhiên chỉ biết tìm đến người đã gọi lên lần thiên kiếp này mà đến... Nhưng nếu có người chủ động hỗ trợ, hoặc là đúng lúc tiến vào phạm vi bao phủ của lôi kiếp. Thần kiếp liền tự tăng thêm cấp bậc, tăng gấp đôi thậm chí nhiều năng lượng hơn nữa. Đem những người có liên hệ đồng loạt đánh thành tro tàn!

Nhưng tình huống trước mắt này, loại Thần kiếp quy mô bậc này, quả nhiên là trước đây chưa từng gặp. Cho nên tất cả mọi người đều không dám mạnh động đây, hay nói cách khác là bị uy áp của Thần kiếp làm cho không thể động đây, cho dù là cường giả cũng không có ngoại lệ.

Cục diện khủng bố như vậy, tin tưởng cho dù là toàn bộ cường giả của Tam đại đế quốc Ma vực tất cả kéo hết đến đây không chứa một mống, cho dù Thần kiếp hôm nay có ngoại lệ, không vì số người tăng lên mà gia tăng cấp bậc... Phỏng chừng toàn bộ cũng sẽ biến thành một đồng tro bụi.

Quy mô như vậy, cho dù cường giả như một số lão quái vật Ma Hoàng thấy, chỉ sợ cũng phải giật mình! Từ xưa đến nay, mấy vạn năm qua, chưa từng xuất hiện qua loại tình huống quỷ dị như thế này, một lần cũng không có!

Lúc này, trên một đỉnh núi có bốn lão giả và một thiếu nữ Tinh Linh nhìn nhau, đều tỏ ra giật mình. Đột nhiên một lão giả nói:

- Thật kinh khủng, sao lại có cường giả khủng khiếp đến thế, hay Ma Thần giáng thế?

- Không có khả năng, hẳn không phải là đã bị chúng ta phong ấn rồi sao?

Thiếu nữ Tinh Linh bỗng nhiên nhẹ nhàng lên tiếng. Tất cả đều trầm mặc, lát sau mới nghe thanh âm của lão giả ngồi giữa nói:

- Không phải Ma Thần đâu, khí tức xa lạ, hơn nữa không mạnh bằng hẳn, có lẽ là cường giả nào đó mới đột phá thôi, không biết hẳn có vượt qua Thần kiếp không? Chúng ta không cần quan tâm, chỉ cần hẳn không làm cho rối loạn trật tự Thần Ma đại lục rối loạn là được rồi...

Nói rồi nhắm mắt lại...

Bên trên Huyền Phong sơn.

Tổng cộng có chín chín tám mươi một tầng mây đan xem nhau tầng tầng lớp lớp trên bầu trời lằng lằng như nhìn chăm chăm kẻ độ kiếp dưới đáy hồ kia, năng lượng vẫn không ngừng tích lũy, nhưng vẫn không có động tĩnh gì!

Nhưng... vì sao tia chớp lôi quang kia đến bây giờ còn không đánh xuống?

Chúng nó rốt cuộc đang chờ cái gì đây?

Cả vạn cây cối lặng im chờ mưa. Trong không khí, tiếng gió gào thét bén nhọn lạnh lẽo thấu xương tựa hồ bị một đao chém ngang, đột nhiên kịch liệt dừng hẳn lại!

Một khắc trước còn đang núi lở sóng thần, giờ khắc này tiếng chiêm roi cũng có thể nghe được!

So sánh mãnh liệt như vậy, làm cho mọi người trong lòng rung mình!

Lúc này, Hạ Thiên đột nhiên mở mắt nhìn lên bầu trời cao lắm lắm!

- Đến rồi...

Đột nhiên!

Trong thời khắc bầu trời im lặng đến cực điểm, màu đen cũng bao trùm đến cực hạn, đột nhiên từ trên tầng mây vang lên một trận gào thét kịch liệt, tiếp theo thiên địa đột nhiên hào quang sáng chói, trong vị trí trọng yếu nhất của mây đen chợt thành hình, sau đó mang theo tiếng sấm kinh thiên động địa, gầm rống mà đánh xuống bên dưới...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Vượt Qua Thần Kiếp

Huyền Phong son, trên mặt Huyền Thủy hồ...

Cuồng phong nổi lên, nước trong hồ vang lên một tiếng nổ lớn tạo nên con sóng lớn, một con sóng cao đến mười mấy chục mét. Toàn bộ mặt hồ như bị cự nhân nhấc lên, lập tức một bạch phát thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi điểm cước từ dưới đáy hồ, cả người trực tiếp thoát ly Huyền Thủy hồ, đồng thời thân mình bay lên lẳng lặng đứng giữa không trung.

- Ha ha, cuối cùng Thần Kiếp cũng đã đến...

Trên khoảng không, thiếu niên nhẹ nhàng cười nhạt, ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên trời.

Trên bầu trời u ám, tầng tầng lớp lớp lôi vân to lớn không gì sánh được rất nhanh tụ tập lại, trong đó ẩn chứa năng lượng mà mỗi người đều cảm thấy run rẩy, nhưng mà hắn lại không chút nào để vào mắt, lẳng lặng giữa không trung, không nhanh không chậm chờ Thần Kiếp giáng xuống.

“Àm àm àm!”

Sấm chớp vang dội! Một đạo thần lôi đường kính chừng bảy tám chục trượng mạng theo khí tức hồng hoang viễn cổ từ chín tầng trời bổ xuống, bắn về phía đám mây của hắn!

- Phá !

Nhàn nhạt nhìn đạo thần lôi, hắn không chút lay động, thậm chí còn lười chẳng thèm liếc mắt nhìn thần lôi lấy một cái, tay phải phát lên, một đạo kiếm quang khổng lồ trong khoảnh khắc nhắm về phía cửu thiên, đem thần lôi nghìn trượng trực tiếp đánh nát.

Oành!!!!...

Kiếp vân dường như bị sự ngạo mạn của thiếu niên làm tức giận, đạo thần lôi thứ hai so với đạo thứ nhất còn lớn hơn gấp đôi, từ trên trời cao lần thứ hai giáng xuống!

- Lôi kiếp gì củ chuối vậy, không đủ để tê da đầu nữa?

Thiếu niên vẫn như cũ không hề lay động, miệng nhàn nhạt tự hỏi, lại phát tay điểm một đạo kiếm quang hướng tới. Đạo thần lôi thứ hai cũng bị kiếm quang cắt qua, hóa thành mây khói.

- Uhm, không tệ, cứ tiếp tục phấn đấu...

Thiếu niên nhìn kiếp vân về mặt bất đắc dĩ, phẳng phất như lôi kiếp trước mắt chỉ là đứa trẻ đang được huấn dạy bảo vậy. Nếu có tiên nhân xuyên việt tới đây phỏng chừng sẽ trợn mắt há mồm, thằng cha này thật là trâu bò mà... Không nói đến thần kiếp trong tam giới cực kì hiếm thấy, cả mấy trăm ngàn vạn năm hiếm hoi lắm mới có, vì thế nên lực lượng mạnh mẽ có thể làm bất kì kẻ nào độ Thần Kiếp bị yên diệt đến hồn phách cũng chẳng còn, cũng vì thế nên tam giới cũng chỉ có vài vị thánh nhân mà thôi. Thế mà tiểu tử này chẳng thèm nhìn lôi kiếp, thật là không có thiên lý mà, ta muốn lột da hắn xem làm bằng cái gì mà ngu bức vậy?

(Tác giả : Ta cũng muốn xem thử coi da hắn làm bằng gì, cạc cạc...).

Ngay sau đó, đạo thứ ba, đạo thứ tư, đạo thứ năm.... Mãi cho đến đạo thiên lôi thứ tám toàn bộ trong nháy mắt đều bị thiếu niên đánh tan!

Xa xa, cách Huyền Phong thành không biết bao nhiêu vạn dặm, trong một căn nhà tuy nhỏ nhưng sạch sẽ, một lão giả và một thiếu nữ đang ngồi. Thiếu nữ đang rót trà cho lão giả. Bỗng nhiên lão giả khiếp sợ thất thanh nói:

- Kinh khủng quá, tám đạo thần lôi của Thần Kiếp mà có thể vượt qua, không có một đạo nào đánh xuống được

- Chuyện gì vậy gia gia.

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi.

- Có cường giả đang độ Thần Kiếp.

- Hắn có vượt qua cũng chẳng cần quan tâm, gia gia mạnh hơn hắn nhiều, hi hi...

Thiếu nữ cười hi hi nói, trong giọng mang theo vẻ làm nũng. Chỉ nghe lão giả cười khỏ, nói:

- Hắn mạnh hơn ta khi vượt qua thần kiếp nhiều. Ai... Đúng là tre già măng mọc mà...

- Già già còn khỏe mạnh mà, chưa già đâu, hi hi. . .

Bên trên Huyền Thủy hồ. . .

Không gian tĩnh lặng, nhưng bầu trời vẫn âm u quỷ dị. Sau đạo thiên lôi thứ tám, đạo thiên lôi thứ chín mãi vẫn không giáng xuống, thiếu niên ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên nường mây, thu lại bộ dáng lười nhác, đem toàn bộ tinh thần tập trung nơi kiếp vân đồng thời phóng xuất toàn bộ kiếm nguyên hộ thể. Hắn cảm thấy bất an, cực độ bất an, dường như kiếp vân lại nổi lên một hồi âm mưu, hồi âm mưu đó lại nhắm vào hắn!

Qua nửa ngày, kiếp vân trên bầu trời lần thứ hai xuất hiện lôi điện, nhưng lần này so với tám lần trước hoàn toàn bất đồng, bởi vì toàn bộ kiếp vân lại biến thành một đạo thiên lôi!

- Phản đối, lão thiên định chơi ta sao !

Thiếu niên hét lớn một tiếng, Chân nguyên lực trong cơ thể dâng trào, kiếm nguyên mạnh mẽ tuôn ra hộ thể. Một đạo Thần lôi mạnh mẽ , to lớn hơn vạn trượng trông như quả núi giáng thẳng xuống đầu hắn.

Ầm ầm ầm!!!

Ầm ầm oành!!!

Tiếng sấm vang rền chấn động, toàn bộ mặt hồ Huyền Thủy phảng phất như cũng run rẩy theo!

Đạo thần lôi chừng mấy trăm trượng phảng phất từ trên ba mươi ba tầng trời gào thét mạnh mẽ, điên cuồng đánh về phía phòng ngự cực hạn của thiếu niên!

"A!"

Đối mặt với đạo thần lôi to gấp trăm lần bình thường, Hạ Thiên phát ra tiếng hô thống khổ, Kiếm nguyên phòng ngự quanh người trong nháy mắt nát bấy! Chân nguyên linh lực trong cơ thể như sông như biển cuộn cuộn trong nháy mắt tiêu hao quá nửa!

Dường như làm vậy chưa đủ hả giận, đạo thần lôi tiếp tục oanh kích hắn càng thêm mãnh liệt!

“Ầm!”

Dưới uy lực gần như vô tận của thần lôi, Hạ Thiên còn chưa kịp phản kháng lần cuối đã bị thần lôi oanh kích lên người, cũng may cơ thể hắn vô cùng cường đại so với các Huyền Tiên khác cường đại hơn nhiều do kiếm nguyên Chân Kiếm Quyết và hỗn độn linh khí của Hỗn Độn Chân Quyết rèn luyện, nếu không sớm đã hồn phi phách tán rồi.

Thần lôi tiếp tục chạy khác cơ thể, không ngừng rèn làm cho thể chất của hắn vô cùng cường hãn. Chỉ là Hạ Thiên lúc này trông vô cùng thảm, quần áo mất sạch, đầu tóc bị lôi điện làm cho dựng đứng, da thịt bị cháy đen xì, chỉ thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi lộ ra hàm răng trắng bóng trên khuôn mặt đen xỉ trông thật quỷ dị trong lòng thầm nghĩ sau này nghịch điện phải cẩn thận, không nên coi thường. . .

Chừng nửa giờ sau, mây đen khắp trời lần nữa rút đi, lộ ra thân hình bị cháy đen của Hạ Thiên. Sau đó, một luồng quang mang mạnh mẽ từ trên trời rót thẳng vào người hắn làm cho lực lượng của hắn trở nên mạnh mẽ hơn cả trăm, thậm chí cả ngàn lần lúc trước. Cảm nhận lực lượng hiện tại, hắn biết sau khi vượt qua Thần Kiếp hiện giờ Hỗn Độn Pháp Quyết tiến vào ngũ trọng : Thái Cực cảnh, Chân Kiếm Quyết cũng đột phá cảnh giới Chí Tôn Kiếm.

Nhưng điều làm hắn ngạc nhiên hơn cả vẫn ở phía sau. . .

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Biến Hóa Sau Khi Độ Thần Kiếp

Bên bờ Huyền Thủy Hồ, lúc này kiếp vân đã tán. Vân khí mật mờ nơi khe núi, giống như dải lụa bạch ôn nhu trắng nõn, nhẹ nhẹ bập bềnh. Lúc này, không khí bao bọc trong hơi sương ẩm ướt, với gió mát thanh khiết, thổi từ mặt hồ ngang qua rừng trúc nhất phiến thúy lục, thổi tới tận đình Huyền Phong sơn.

Hạ Thiên đứng bên bờ hồ, hít một hơi dài, khí lưu tùy ý chuyển động trong cơ thể, kiểm tra thân thể của chính mình. Hắn vừa mới nhảy xuống hồ cọ rửa

rửa để xóa đi cái mùi khen khét do Thần kiếp để lại. Hiện tại hần mặc một bộ y phục màu đen, cảm nhận sự thay đổi của thân thể, cũng đã phát hiện chính mình cùng mấy ngày trước có bất đồng rất rõ ràng, chỉ là không có thời gian xem xét mà thôi. Lúc này một khi chủ tâm kiểm tra, kết quả nhất thời khiến hần chấn động: ánh mắt rõ ràng có thể thấy vị trí xa hơn, trong vòng vạn trượng, cho dù là trên đất có một con kiến nhỏ, đều có thể thấy được có mấy chân, toàn bộ thể giới trong mắt mình, tựa hồ cũng thay đổi, cây cối bụi cỏ xanh biếc, sinh cơ dạt dào. Vàng hắc nhật đen nhạt ở Ma vực vừa hé lộ (mặt trời ở đây mỗi nơi mang một màu khác nhau, ở Ma vực có màu đen), Hạ Thiên ngược mặt nhìn thẳng vào ánh hắc nhật, mãi một lúc lâu vẫn không thấy có cảm giác gì, dường như hắc nhật chỉ là một quả cầu màu đen nhàn nhạt u tối mà thôi. Lỗ tai cũng tinh tường hơn nghe đến được mấy vạn trượng, thậm chí nếu muốn còn nghe được con côn trùng bò tới bò lui trong bụi cỏ, thậm chí còn có thể nghe thanh âm con giun đang cựa mình dưới đất, nhất thời cảm thấy thế giới này vô cùng kỳ diệu.

Vén tay áo lên nhìn, Hạ Thiên thấy mặt mũi tối sầm, đây.. đây mà là cánh tay ta sao: da trắng như phấn, cho dù so với một đại cô nương thì cánh tay của nàng còn chưa chắc làn da non mịn của mình. Vội vàng bước đến trước mặt hồ tĩnh lặng, hần cựa quậy xi khỏi suy nghĩ lẩn tránh bất tỉnh. Khuôn mặt tuy vẫn như trước kia, mái tóc vẫn trắng không thay đổi, thân hình cũng cao hơn, khoảng 1.85 mét , bất quá lại trắng hơn rất nhiều, vốn kiếp trước Hạ Thiên chường mặt nhất kiểu khuôn mặt như thế này: tiểu thư sinh non choẹt, siêu cấp tiểu bạch kiếm (giống trai bao), hơn nữa nhìn sơ qua thì có thể thấy thân thể tiểu bạch diện phi thường gầy yếu!

Quả thật là gặp quỷ mà, dung là ghét của nào trời trao của ấy! Hạ Thiên trầm nghĩ, không khỏi cười khổ, tự an ủi chính mình: chính mình vô tình đi tới dị giới này, vốn đã là sống thấy quỷ rồi, có phát sinh thêm vài sự tình kì dị, thì có gì đáng kỳ quái đâu?

Bất quá trải qua Thần Kiếp, với tẩy kinh phạt tùy lần thứ hai, hiện tại tu vi chính mình cũng đã có thành tựu rồi, căn cứ theo cấp bậc thế giới này, hần hiện tại có thể mạnh hơn Ma Hoàng không chỉ một vài lần. Nhưng sao tổ chất thân thể lại thay đổi lớn đến thế nhỉ ?!

Tâm niệm vừa động, lại kiểm tra thân thể lần nữa, vừa tra vào trong, Hạ Thiên quả thật kinh hãi, nguyên lai thân thể của mình nếu chỉ xem hình dáng thì thật là gầy yếu cực kì, kì thực cơ thể tổ chức trong đó tinh dẻo dai đủ mười phần, nếu là lúc trước của mình, chỉ sợ muốn băng cũng không được, mà trước mắt tổ chất xương cốt kinh lạc cũng đã đạt tới tình trạng phi thường cao, thân thể hiện nay, đương nhiên có thể nói là gặp may mắn, tin tưởng rằng đối với tiến trình tu đạo sau này dĩ nhiên là sẽ tiến triển cực nhanh, chỉ cần tiếp tục ngộ đạo là được. Hơn nữa, lấy bộ mặt trước mắt xuất hiện, tuyệt đối sẽ không có người nguyện ý tin tưởng, chủ nhân một thân thể ốm yếu như vậy lại là một cao thủ tuyệt thế, thật sự là một cái mặt nạ nguy trang tốt nhất thiên hạ. Tương tự như vậy, tự nhiên hần lại có thêm tin tưởng. Hần vô cùng cao hứng nghĩ đến ma pháp và đấu khí của thế giới này, từ khi bắt đầu tu đạo đến giờ, tu vi đã khó tiến thêm một bước, hiện tại chỉ có thể tham ngộ thiên đạo để ngộ đạo mới có thể tiến triển. Hần trầm nghĩ có lẽ phải nghiên cứu đấu khí và ma pháp xem chúng có liên hệ gì với đạo pháp hay không, tuy hần ít tiếp xúc ma pháp và đấu khí nhưng cũng từng đụng một dòng binh đoàn không có mắt muốn cướp ma tinh của hần lúc ở trong Ma Thú sâm lâm. Lúc ấy hần thấy giữa ma pháp và đấu khí phẳng phất như ẩn chứa thiên địa pháp tắc, chẳng qua là hần chưa tham ngộ bản chất của chúng mà thôi.

Đang suy nghĩ bỗng nhiên tâm thần chấn động, hần nhìn về xa xa , thần thức cảm nhận được có vài đạo thân ảnh cách đây vài trăm dặm đang lao thẳng về đây. Hần chẳng muốn phiền toái tí nào, tâm niệm vừa động, thân ảnh phóng vút lên cao, chỉ còn lại tàn ảnh đang dần thất tiêu.

Một lát sau, có vài đạo lưu quang giữa không trung bay tới bờ hồ, nhìn xung quanh hồ một lát, cũng có kẻ lặn xuống đáy hồ như xem xét điều gì đó. Chỉ nghe một kẻ trong đó cất tiếng ồm ồm

- Nhanh lên, mau tìm kiếm tung tích dị bảo...

Không lâu sau, lại có vài đạo lưu quang bay tới, dần dần số lượng những kẻ tới đây cũng dần tăng lên đến vài trăm. Nhưng hiển nhiên việc tìm kiếm chẳng có kết quả gì. Cuối cùng, sau nửa ngày tìm kiếm không có kết quả, tất cả những kẻ này chỉ thất vọng bay đi.

Đứng trên mười ba tầng mây, Hạ Thiên trầm nghĩ thì ra những kẻ này tưởng là Thần Kiếp là dấu hiệu dị bảo xuất thế nên tới tìm, xem ra nơi này không thể ở lâu, dù gì huyết trì đã bị hấp thu hoàn toàn, nơi này không có gì cần lưu luyến nữa, đã tới lúc chuẩn bị tất cả rồi khỏi nơi này rồi...

Thần Ma đại lục, đã đến lúc ta tung hoành rồi...

(Tác giả : xin một phiếu nào, anh em thấy truyện đọc được thì thanks giùm cái, đa tạ)

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bắt Đầu Hành Trình

Đế đô Huyền Ma đế quốc, Huyền Phong thành.

Đây là tòa thành lớn thứ hai ở Ma vực, nơi giao thương phát triển mạnh mẽ. Cũng như những nơi khác trên Thần Ma đại lục này, từ sau chiến tranh vị diện kết thúc, ba khối vị diện hợp làm một, tất cả các tộc chung sống hòa bình với nhau. Tuy thỉnh thoảng vẫn còn vài cuộc chiến tranh giữa các đế quốc

hay công quốc với nhau nhưng tất cả đem so sánh với Chiến tranh vị diện thì chẳng thấm vào đâu cả.

Thế lực Huyền Phong thành ngoại trừ Huyền gia vốn là hoàng tộc còn tồn tại ba gia tộc uy vọng nhất, quyền thế lớn nhất là Diệp gia, Hạ gia và Phong gia. Trong đó Diệp gia và Hạ gia đều nắm trong tay hai quân đoàn mạnh nhất của Huyền Phong. Gia chủ Diệp gia là Diệp Vô Phong là thống soái của Huyền Phong quân đoàn, còn gia chủ Hạ gia là thống soái của Ma Long quân đoàn. Ngoài ra, ài chính của đế quốc do gia chủ Phong Ngân của Phong gia nắm giữ. Cả ba vị gia chủ này đều có tu vi đạt Ma Vương cấp, được người ta gọi là ba cột trụ chống trời của Huyền Ma đế quốc.

Ma Long tướng phủ, Hạ Gia.

Lúc này trong đại viện tràn ngập tĩnh lặng. Đại viện của Hạ gia, lúc này có ba người đang ngồi. Trong đó có một trung niên nam tử khoảng trên 40 tuổi, khuôn mặt trầm ổn, không giận mà uy, đang trầm mặc nhìn hai thiếu niên còn lại thật lâu nhưng không nói gì. Một trận gió nhẹ ầm ập thổi qua, cuối cùng mới thấy hắn trầm giọng nói:

- Thế nào, gần đây các người tu luyện, có thể đủ điều kiện cho khảo hạch nửa năm sau của Thần Ma học viện không?

Thần Ma học viện là học viện lớn nhất của Thần Ma đại lục, được thành lập hơn vạn năm trước, nơi đây không chỉ dạy toàn bộ ma pháp và đấu kỹ cả bảy hệ, mà còn dạy nhiều thứ khác như quân sự, luyện kim, dược sư,... Thần Ma học viện cứ mỗi 5 năm tiến hành một lần khảo hạch, đối tượng là những nhân tài trẻ tuổi từ 15 đến 24 tuổi trên toàn đại lục. Từ khi các chủng tộc trên đại lục sống hòa hợp đến nay, học viện thu nhận tất cả các học viên của các chủng tộc khác nhau, chỉ cần có thiên phú và thực lực vượt qua khảo hạch là có thể trở thành học viên của học viện. Tuy học phí của học viện khá đắt, khoảng 1000 kim tệ cho mỗi năm nhưng những học viên tốt nghiệp không có ai không phải cường giả hay luyện dược sư nổi tiếng.

Nghe trung niên nam tử nói, một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi, dáng người cao lớn khoảng 2 mét trả lời với giọng cung kính:

- Thừa phụ thân, hai nhi đã tu luyện tới Cao cấp Ma tộc sơ giai, còn tiểu đệ đã tu luyện tới Trung cấp ma tộc đỉnh phong, có thể dễ dàng vượt qua khảo hạch...

- Tốt, hai người tiếp tục cố gắng tu luyện Dạ Huyết Ma công cho tốt, cả đời Hạ Huyết Vũ ta chỉ có hai nhi tử các người mà thôi, đừng làm ta phải thất vọng.

Trung niên nam tử cất giọng tán thưởng, cả hai nhi tử của hắn đều trên dưới 20 tuổi mà có thể đạt tới cao cấp Ma tộc cùng trung cấp Ma tộc đỉnh phong xem như thiên phú không tệ. Ba người ngồi đây chính là gia chủ của Hạ gia Ma Long Vương Hạ Huyết Vũ, mà bên cạnh hắn là trưởng tử Hạ Nhật Minh năm nay 20 tuổi và thứ tử Hạ Nhật Thành năm nay 19 tuổi. Nghe Hạ Huyết Vũ nói thế, Hạ Nhật Minh và Hạ Nhật Thành đều lên tiếng:

- Dạ phụ thân.

Lời nói của cả hai của cả ai tràn đầy kính ý, nhưng không dấu được vẻ kiêu ngạo, tuy rằng không trả lời rõ ràng nhưng nét mặt hắn lại hiện ra vẻ nắm chắc.

Lúc này ở một căn phòng nhỏ trong Hạ gia, Hạ Thiên vốn đang ngồi yên nhìn cảnh vật qua cửa sổ từ từ nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

Sáng nay, lúc mới tới cửa Ma Long tướng phủ hắn bị vệ binh cản lại. May mà có tấm lệnh bài do mẫu thân của cố thi thể cũ để lại nếu không thì hắn cũng không tề vào đây được. Từ sau khi tiếp nhận thân thể, hắn cảm thấy như chính mình nằm mơ, ngày đêm sống mơ hồ như trong mộng. Đến sau khi vượt qua đạo thần lôi cuối cùng chữa tâm ma mạnh mẽ của Thần Kiếp, hắn mới chấp nhận sự thật, chính thức hòa nhập làm một phần tử của thế giới này. Cũng vì thế, hắn coi mẫu thân của thân thể cũ này như của mình, dù sao kiếp trước hắn vốn mồ côi mẹ từ nhỏ. Cũng vì thế nên hắn trở lại nơi này để lấy toàn bộ những di vật mẫu thân trước khi lâm chung để lại cho hắn, trong đó lại hiện ra cảnh mẫu thân mất do bệnh nặng, càng quá đáng hơn là lúc đó Hạ Thiên muốn chôn cất mẫu thân để sau này có thể tới mộ tế lễ mẫu thân nhưng không ngờ người Hạ gia lại phản đối vì thân phận mẫu thân hắn quá ti tiện. Cũng vì thế nên quân gia được lệnh của gia chủ Hạ gia xuất một mối lửa đốt cả thi thể lẫn quan tài mẫu thân hắn thành tro bụi, chính vì thế nên hắn mới uất ức mà chết.

Sau khi Hạ Thiên bước vào bên trong, xuyên qua một hoa viên, mấy tòa lầu các, một thao trường lại đi đến một hồ cá thật lớn. Dọc theo hàng cây bờ hồ đi thêm nửa canh giờ mới đến chỗ căn phòng cũ mà mẫu thân hắn từng ở.

Lúc này, sau khi ngồi trong căn phòng nhỏ phóng thần thức dò xét thử xem Hạ gia mấy năm nay thế nào. Hạ Thiên mới phát hiện thì ra trong mấy năm nay, Toàn bộ Hạ gia dường như quên đi sự tồn tại của hắn, càng làm hắn thất vọng là phụ thân hắn - Hạ Huyết Vũ dường như cũng quên đi sự tồn tại của hắn... Vừa rồi ông ta nói cả đời chỉ có hai nhi tử đã chứng minh điều đó. Hắn lắc đầu cười khổ, dù cho hắn nhớ câu: “Giọt máu đào hơn ao nước lã”, nhưng coi như ông ta còn nhớ hắn là ai thì cũng chỉ cho hắn là một phế vật mà thôi, mà Hạ gia không cần phế vật. Mà như thế cũng chẳng sao, dù gì hắn chẳng cần cái Hạ gia vô tình này, cứ xem như mình không phải người Hạ gia là được, còn cái tên Hạ Thiên này do mẫu thân đặt hắn vẫn giữ lấy, giữ lấy để tưởng niệm mẫu thân mình...

Thở dài vô lực, Hạ Thiên nhìn không được nhớ kiếp trước của mình, từ lúc 5 tuổi bắt đầu luyện tăng đầu của Chân Kiếm Quyết đến 16 tuổi gia nhập Huyết Sát rồi sau 3 năm đã ám sát không biết bao nhiêu nguyên thủ quốc gia, tiêu diệt không biết bao nhiêu đặc công để trở thành đệ nhất sát thủ. Tiếp đó lại nghĩ tới mối tình dang dở của hắn và Hạ Tiểu Oanh, càng buồn bức hơn là qua hai kiếp người hắn vẫn còn là xử nam... Rồi lại nghĩ tới lúc người yêu tổ chức phản bội hắn, lúc đó hắn đã từng thầm nhủ bản thân nếu kiếp sau sẽ không yêu... Nghĩ đến quãng đời trước kia hắn không nhận được tự giễu: "Quả nhiên trên đời này không có gì tồn tại được vĩnh viễn như hai chữ lợi ích?"

Phảng phất như cảm nhận được tâm tình bất ổn của hắn, Kiếm Hồn trong cơ thể cần động mạnh mẽ rồi tỏa ra kiếm nguyên dịu dàng như an ủi hắn, hắn bỗng cảm thấy tâm tình tốt hơn, ít nhất hắn cũng có thứ để tin tưởng là Kiếm Hồn trong cơ thể hắn. Từ sau khi thăng cấp Kiếm Hoàng do hấp thụ sát khí

mạnh mẽ của Huyết Trì , kiểm nguyên trong cơ thể hần hình thành Kiếm Hồn, rồi ẩn trong cơ thể hần. Lúc đó hần ngạc nhiên, xem xét lại nội thể một lần thì thấy nguyên anh của mình đang cầm trong tay một thanh kiếm màu xanh biếc, nhìn kĩ mới thấy đó là Kiếm Hồn. Từ đó theo tiến cảnh của hần, cả nguyên anh lẫn Kiếm Hồn cũng tiến hóa mạnh mẽ theo tu vi của hần. Hiện tại, nguyên anh của hần đã lớn bằng chính thân thể hần, trong Thần Kiếp đã hợp nhất với thể xác của hần, Kiếm Hồn cũng di chuyển vào trong thức hải.

Sau khi độ Thần Kiếp, hần cũng chưa kiểm tra xem ngũ trọng của Hỗn Độn Pháp Quyết: Thái Cực có gì mới so với tứ trọng: Bát Quái. Tâm thần vừa động, hần liền thử kiểm tra thông tin về Thái Cực cảnh trong thức hải. Trước kia vì chưa đạt đẳng cấp này nên không hiểu gì, nhưng giờ đây hần đã có thể lĩnh ngộ ảo diệu trong đó.

Bước vào Thái cực cảnh, Bát Quái trong hỗn độn lực chuyển thành thái cực, hần nhìn thấy chân nguyên linh khí từ trạng thái hỗn độn giờ đã dịch chuyển theo quỹ tích hình thành hai con cá một âm một dương chạy theo đồ án thái cực, mà con cá âm là hắc ám nguyên tố, con cá dương là quang minh nguyên tố, còn xung quanh đồ án thái cực là năm nguyên tố Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ xếp thành một hình ngũ giác đều bao bên ngoài đồ án Thái Cực...Hần nhận ra những hệ này đều mang theo hỗn độn lực, từ đó ngũ hành sẽ sinh ra phong lôi.

Tiếp đó hần thấy được một số pháp quyết sử dụng nguyên lực tấn công, gồm: Kim Tinh Chân Quyết dùng kim chi lực, Cực Băng Chân quyết thủy nguyên lực, Ất Mộc Chân Quyết dùng mộc nguyên lực, Phần Thiên Chân Quyết hỏa nguyên lực, Thổ Nguyên Chân Quyết dùng thổ nguyên lực, Thiên Phong Chân Quyết sử dụng phong chi lực, Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết sử dụng nguyên thủy thần lôi, cuối cùng là Thái Cực Huyền Chân Quyết sử dụng tất cả các hệ trong hỗn độn hình thành lực lượng mạnh mẽ sát thương địch trong phạm vi thái cực. Ngoài ra còn một bộ chân quyết về thân pháp: Phong Lôi Bộ.

(Tác giả: Ở đây mình có lấy hai pháp quyết nổi tiếng trong Tru Tiên của Tiêu Đình là Thái Cực Huyền Chân Quyết và Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, có gì anh em đừng chê nha, cạc cạc...)

Xem xong tất cả, hần thở dài một hơi. Hiện với thần thức cường đại cấp bậc chân thân của hần dĩ nhiên có thể ước lượng được sức mạnh hủy thiên diệt địa của những pháp quyết này. Nhưng hần sẽ không bao giờ lộ liễu bộc lộ sức mạnh đó, bởi vì kiếp trước cũng vì bộc lộ tài năng mà hần dễ dàng bị lợi dụng, cuối cùng biến thành dê thế tội...

Hần không muốn điều đó tiếp tục xảy ra lần nữa. Chính vì thế điều cần thiết là ẩn tàng thực lực, điều này hần không lo lắm vì Hỗn Độn Chân Quyết vốn là Vô Thượng Chân Quyết vốn nổi tiếng hòa hợp tự nhiên, nổi tiếng nhất là sức phá hoại, tiếp đó hiệu quả là ẩn nặc, ngay cả Thánh Nhân nhìn qua hần cũng khó biết được tu vi trừ khi thấy hần ra tay.

Hiện tại hần muốn nhất là tham ngộ ma pháp và đấu khí, co nên hần quyết định nửa năm nữa sẽ tới Thánh Ma học viện tham gia khảo thí. Nhưng từ lúc này đến lúc đó còn nửa năm hần sẽ làm gì ?

Trầm ngâm chốc lát hần quyết định tới Dong binh công hội,vốn là một trong ba công hội có thế lực rộng nhất cả đại lục, cùng với Quang Minh Giáo Đình và Hắc Ám Giáo Đình là ba thế lực lớn nhất có lịch sử thành lập cách đây cả mấy vạn năm. Lúc trước hần từng nghe nói giới mạo hiểm gia chủ yếu là dong binh tràn ngập kì ngộ, trong đó có nhiều đấu kĩ và ma pháp kỳ (kỹ năng ma pháp), hơn nữa trong Dong binh công hội cũng có ma pháp và đấu kĩ, chỉ dong binh có đủ tích phân có thể thoải mái lựa chọn loại chiến kĩ phù hợp với mình. Vì thế, việc đầu hần tiên cần làm là đến Dong binh công hội đang kí làm Dong binh.

Nghĩ thế, hần liền xem xét di vật mẫu thân để lại, trong đó chẳng có gì ngoài một chiếc trâm ngọc và một miếng ngọc bội trong suốt nhưng không biết làm bằng vật liệu gì, trên đó chỉ khắc ba chữ “Thanh Hiên Trúc” như ẩn như hiện.

Tiếp đó, hần lặng lẽ rời khỏi Hạ gia tới Dong binh công hội. Thi hài mẫu thân không còn,hần với nơi này chẳng còn lưu luyến gì nữa.

Hần cũng không biết rằng bắt đầu từ lúc đó, một trang sử vẻ vang của Thần Ma đại lục đang dần mở ra mà hần là căn nguyên của tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Dong Binh Công Hội

Huyền Phong sơn, Huyền Phong Thành, Nam thành...

Nơi đây cũng giống những chốn phồn hoa khác của Ma vực, giao thương phát triển mạnh mẽ. Huyền Phong sơn vốn tập trung nhiều sản vật như ma tinh, da ma thú cùng nhiều khoáng sản vốn khá hi hữu tại Ma vực đã hấp dẫn không ít thương nhân đến nơi này giao dịch, thậm chí có cả thương nhân vốn là nhân tộc ở Nhân giới hay thần tộc ở Thần giới.

Sau khi rời khỏi Hạ gia, việc đầu tiên Hạ Thiên làm là đến một thương điểm mua vài bộ quần áo và bán vài viên tinh thạch kiếm chút kim tệ.

Vừa bước vào trong điểm, điểm viên vốn tưởng Lăng Phong là một trung cấp ma tộc, bất quá hắn chứng kiến Hạ Thiên đến vẫn tươi cười tiếp đón. Hạ Thiên cũng không quá chú ý hắn, chỉ là chỉ vào một bộ hắc y nói:

- Cho ta như vậy năm bộ quần áo, muốn màu đen. Ân, hay là mười bộ đi.

Điểm viên rất nhanh ước lượng vóc người Hạ Thiên, sau đó xuất ra mười bộ hắc y. Nơi này là thiên đường của mạo hiểm giả, đặc biệt là dong binh đi tới Huyền Phong sơn săn bắt ma thú lấy ma tinh nên điểm viên cũng không lấy làm lạ khi thấy hắn mua nhiều y phục như thế.

- Năm ngàn tệ, cảm ơn.

Hạ Thiên từ không gian giới chỉ xuất ra một kim tệ cho điểm viên, điểm viên rất nhanh thối lại 5 ngàn tệ. (1 tử tinh tệ = 1000 kim tệ; 1 kim tệ = 10 ngàn tệ = 1000 đồng tệ. một ngàn tệ đủ một cái tứ khẩu bình thường gia đình một tháng cuộc sống, thậm chí còn có dư thừa.) Đặc thù của y phục nơi đây nổi tiếng với sự bền chắc nên hắn cũng không để ý lắm.

Hạ Thiên bước ra khỏi cửa điểm liền tìm một cái tạp hóa điểm mua bản đồ.

Hắn vào cửa liền hỏi:

- Lão bản, nơi này có bán bản đồ Ma vực cùng thu mua ma tinh không?

- Có - Lão bản đáp xong liền hỏi lại - Không biết khách quan bán loại ma tinh nào?

- Ở đây có 2 viên ma tinh, giá bao nhiêu?

Hắn nói rồi từ trong không gian giới chỉ lấy ra 2 viên ma tinh thất cấp làm lão bản trợn mắt há mồm. lát sau, lão bản trấn tĩnh nói:

- Ma tinh thất cấp, mỗi viên 30 vạn kim tệ, 2 viên là 60 vạn, còn bản đồ thì xem như tặng cho khách quan. Đây là tạp tinh (một loại đồ vật giống thẻ ATM để chứa tiền ở dị giới).

- Được. – Hắn nhàn nhạt trả lời - Giao dịch xong.

Lão bản gạt đầu điểm xuất ra bản đồ Ma vực cho , Hạ Thiên thanh toán tiền rồi, liền đem bản đồ toàn bộ cho vào giới chỉ.

Tiếp đó, hắn quyết định đến dong binh công hội đang kí dong binh.

Hạ Thiên vừa bước vào liền tới bên bàn đăng kí thì thấy một thiếu nữ tiếp đón ở quầy đăng kí. Hắn bước tới nói yêu cầu đăng kí dong binh của mình. Thiếu nữ tiếp đón ở quầy liền hỏi:

- Tính danh, hoặc biệt hiệu.

- Vô Danh.

- Tuổi?

- 17

- Biệt hiệu?

- ...

- Nghề nghiệp?

- Chiến sĩ.

- Thực lực?

- Cao cấp ma tộc.

Hạ Thiên nghĩ thầm: “mặc dù bây giờ chính mình tu vi rất cao nhưng cần thiết phải ẩn giấu dù “.

Tiếp theo Hạ Thiên liền trở thành một dong binh G cấp. Hắn bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ. Dong binh công hội tính theo tích phân, càng lên cao thì càng cần nhiều tích phân, G cấp cần 100 tích phân, cứ lên 1 cấp tích phân cần lên cấp để tang gấp 10 lần. Cấp bậc từ thấp tới cao gồm: G, E, D, C, B, A và siêu cấp dong binh S.

Trong ba tháng tiếp theo hắn liên tục hoàn thành nhiều nhiệm vụ của dong binh công hội, rất nhanh liền thăng cấp thành Dong binh cấp A, sau đó liền lấy tích phân tham khảo một số sách ma pháp và một số đầu kĩ sơ cấp, trung cấp.

Hôm nay hấn đến Dong binh công hội Huyền Phong thành chuẩn bị tiếp nhận một nhiệm vụ khảo hạch cho A cấp Dong binh. .

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhiệm Vụ Khảo Hạch Đặc Biệt Của A Cấp Dong Binh.

Tây bắc Ma Vực, Hắc Phong đế quốc, Thất Huyền sơn mạch, Thất Huyền trấn, Dong Binh Công Hội. .

Thất Huyền trấn thật ra chỉ là một trấn nhỏ, ở trên bản đồ đều không tìm được vị trí nơi này. Bất quá tuy đây chỉ là một trấn nhỏ nhưng lại nằm bên trong Thất Huyền sơn mạch là nơi có số lượng ma thú và khoáng vật nhiều hơn so với cả Huyền Phong sơn cũng là nơi có vị trí địa lý hết sức quan trọng cho việc giao thương giữa Hắc Phong đế quốc và Huyền Ma đế quốc. Nơi đây lại có rất nhiều cứ điểm quan trọng của Dong Binh Công Hội. Cũng bởi Dong Binh Công Hội phát triển mạnh mẽ ở nơi đây đã khiến cho cái trấn nhỏ này trong lịch sử sách có vị thế trọng yếu, nhất là lịch sử Dong binh, đây là nơi sản sinh ra nhiều Dong binh truyền kỳ của Dong Binh Công Hội.

Cũng vào hôm nay, bên ngoài Dong Binh Công Hội, một hắc y nhân mặc y phục có mũ che kín đầu tóc, chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt. Hạ Thiên rất bất đắc dĩ vì cách ăn mặc này, nhưng hấn cũng chỉ còn này để che giấu thân phận.

Số là từ trong ba tháng này hấn liên tục hoàn thành nhiệm vụ của Dong Binh Công Hội mà chưa từng một lần thất bại nào, thăng cấp một cách nhanh chóng khiến cho các thể lực và Dong binh đoàn khác chú ý muốn chiêu dụ hấn. Vì thế việc che giấu thân phận của hấn càng trở nên trọng yếu.

Bước vào Dong Binh Công Hội, hấn liền tiến tới bàn tiếp tân.

- Đây là vật phẩm nhiệm vụ 6271 Lôi Quang chi khí, nhiệm vụ 2351 Hắc huyết chi ngọc, nhiệm vụ 5568 Huyền vũ quyền sáo ... - Vừa nói, một đồng đồ vật trong không gian giới chỉ của hấn đổ ra quầy. Hạ Thiên nói chuyện như những vật phẩm này chẳng có chút liên quan gì tới hấn cả, tiếp đó hấn đưa huy chương thân phận cho thiếu nữ ở quầy - Hôm nay ta tới tiếp nhận nhiệm vụ khảo hạch Dong binh A cấp.

Thiếu nữ trông coi quầy của Dong Binh Công Hội tròn mắt há mồm nhìn hấn, đây toàn là vật phẩm nhiệm vụ cấp B, hơn 100 nhiệm vụ hấn hoàn thành cùng lúc sao? Mãi lúc sau nàng mới nhìn thân phận trên huy chương dong binh của hấn:

Tên: Vô Danh.

Tuổi: 17.

Biệt hiệu: ...

Nghề nghiệp: Chiến sĩ – Dong binh.

Cấp độ: A cấp Dong binh.

Thực lực: Ma Tôn.

Lúc này nàng mới tỉnh táo lại, vội nói cười:

- Vô Danh tiên sinh, tất cả vật phẩm đổi thành tích phân là 7 ức . Còn đây là tạp tinh phần thưởng nhiệm vụ, tất cả là 180 vạn kim tệ. Xin hỏi tiên sinh muốn nhận nhiệm vụ khảo hạch nào ? Đây là danh sách nhiệm vụ khảo hạch A cấp.

Tiếp nhận danh sách nhiệm vụ, hấn trầm ngâm một chút rồi trả lời:

- Chọn nhiệm vụ số 173: Tiêu diệt Tật Phong đạo tặc ở Tật Phong cốc.

- Tiên sinh, đó là nhiệm vụ S cấp, ngài xác định chứ?

Hấn chỉ cười nhạt gật đầu. Nữ tiếp tân ngây người một lát mới trấn tĩnh lại nói:

- Vâng đây là kí tín vật xác nhận tiên sinh đã nhận nhiệm vụ, đây là nhiệm vụ S cấp, Phí nhận nhiệm vụ là 5000 kim tệ sẽ khấu trừ vào tạp tinh của ngài. Tiên sinh có thể cùng với Dong binh đoàn khác hợp tác cùng hoàn thành, số điểm tích phân của nhiệm vụ này là 200 ức tích phân. Nếu hoàn thành ngài

có thể thắng S cấp Dong binh nếu muốn, chúc tiên sinh may mắn.

- Cảm ơn.

Hắn nhàn nhạt trả lời rồi tiếp nhận tạp tinh và tín vật đã nhận nhiệm vụ. Tiếp đó hắn liền rời khỏi Dong Binh Công Hội tới Tật Phong cốc.

Trước đó, hắn đã nghiên cứu rất kĩ địa hình và đặc điểm của nơi này.

Nơi này vốn là một trong những khu vực cường đạo nổi tiếng đại lục, bên trong có trên cả trăm đạo tặc đoàn, chuyên môn đánh cướp người qua đường và thương nhân hai đế quốc qua lại. Nơi đây chủ là con đường chủ yếu cho việc thông thương giữa hai đế quốc nên số lượng đạo tặc tập trung ở đây là chuyện bình thường, tổ chức đạo tặc mạnh nhất, cũng nổi tiếng tàn ác nhất ở đây là Tật Phong đạo tặc.

Các thương nhân cũng không muốn đi qua nơi này, nhưng không có con đường nào khác, bắt buộc phải nộp phần lớn hàng hóa giao thương cho đạo tặc. Dĩ nhiên đạo tặc ở đây ngoài cướp của còn giết người và cưỡng hiếp, bắt cóc nhiều nữ nhân qua đây. Vì thế nên việc tiêu diệt đạo tặc đoàn này đã được hai đế quốc cấp nhiệm vụ cho Dong Binh Công Hội đã hơn 7 năm mà vẫn chưa có ai hoàn thành.

Đối với loại tình huống này, hai đế quốc không phải là không muốn quản, mà là không có cách nào quản. Những tên đạo tặc này sau khi cướp của giết người xong liền biến mất như bốc hơi.

Nghे nói bên trong có một sơn trại gọi là Tật Phong trại, là sào huyệt của Tật Phong đạo tặc, rất nhiều quan binh của hai quốc gia và nhiều Dong binh đoàn muốn hoàn thành nhiệm vụ mà tới đây nhưng tất cả đều không thể phá vỡ được bức tường phòng ngự ở nơi này. Trong sào huyệt của bọn đạo tặc này có trên bảy trăm đạo tặc thực lực chủ yếu là cao cấp Ma tộc, thậm chí còn có cả Ma Tôn và Ma Vương. Lại có hơn cả trăm ma pháp sư cao cấp bày ra hắc ám chi trường cản mọi tấn công bằng ma pháp đến nơi này. Vì thế nhiệm vụ tiêu diệt Hắc Phong đạo tặc đoàn đã được Dong Binh Công Hội nâng từ A cấp lên S cấp.

Ba ngày sau, cuối cùng Hạ Thiên đã lặng lẽ tới bên ngoài Tật Phong cốc...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vô Danh Thần Ma Xuất Thế, Ngày Tàn Của Tật Phong Đạo Tặc Đoàn.

Thất Huyền sơn, Tật Phong Cốc...

Hoàng hôn lặng lẽ buông xuống, những thương đoàn đi ngang qua nơi đây đều phải chuẩn bị công phẩm “hiếu kính” cường đạo để cầu bình an.

Hôm nay thương đội của ông chủ Tháp Bối Lạp lặng lẽ đi ngang qua đây. Giống như những thương đoàn khác, thương đoàn này của hắn cũng có rất nhiều hộ vệ, nhưng mỗi lần đi qua Tật Phong trại đều phải cống nạp một lượng lớn hàng hóa cho cường đạo nơi đây. Cũng giống như những lần trước, lần này khi đến đây, hắn vốn đã chuẩn bị đầy đủ công phẩm để “hiếu kính” cho Tật Phong đạo tặc đoàn. Bất quá ngay khi tới trước đại môn Tật Phong trại, hắn kinh ngạc phát hiện một hắc y nhân ăn mặc kì quái. Nói kì quái ở đây là vì hắc y nhân này ăn mặc y phục có mũ trùm kín cả đầu tóc chỉ lộ ra nửa khuôn mặt dưới và vài lọn tóc màu trắng bạc buông xuống tùy ý để gió lay động đang bước tới trước đại môn.

Khi hắc y nhân này bước tới cửa đại môn liền bị ba tên cường đạo làm nhiệm vụ canh gác chặn lại, một tên trong đó lập tức quát to:

- Đứng lại, đây là Hắc Phong trại, muốn qua phải nộp mồi lộ.

Chỉ nghe hắc y nhân cười nhạt, lát sau bỗng nhiên vang lên một giọng cười lạnh lẽo khiến cho chúng nhân nhin không được rung mình một cái:

- Hắc hắc....., Tật Phong trại à, có vẻ như đây là chỗ của Tật Phong đạo tặc đoàn nhỉ?

- Không sai, người là kẻ nào mà dám xông vào Tật Phong trại?

Tên đạo tặc tuy bị giọng nói lạnh lẽo làm cho rung mình nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh lấy lại bình tĩnh, hai tay dơ đại kiếm lên chỉ vào hắc y nhân lớn giọng quát.

- Hắc hắc.....Không có gì, ta là chỉ là một kẻ muốn san bằng Tật Phong trại thôi.

Thanh âm lạnh lẽo chưa dứt thì trong tay hắc y nhân đã xuất hiện một thanh tử sắc nhuễn kiếm lưỡi nhỏ như cánh ve nhẹ nhàng vung lên, chỉ thấy kiếm quang lóe lên nhưng tiếc là không ai có thể nhìn thấy được điều đó, sau đó tất cả đều tĩnh lặng.

Đứng bên ngoài nhìn thấy cảnh đó, Tháp Bối Lạp thờ dài, bỗng nhiên cảm thấy thương cảm cho hắc y nhân kia. Khi hắc y nhân vung kiếm lên hẳn đã cảm nhận được không có phát ra đầu khí, hẳn cho rằng hắc y nhân chỉ là một kẻ mắc bệnh thần kinh, không có tu luyện đầu khí hay ma pháp gì mà dám chạy tới Tật Phong trại làm loạn như thế chỉ tổ uống mạng hay sao?

Nhưng không đợi cho hẳn kịp thương cảm xong, hắc y nhân đã ung dung bước qua bên cạnh ba tên cường đạo đến trước đại môn sơn trại. Điều kì lạ là không hiểu tại sao những tên cường đạo canh cửa lúc này lại im lặng, không có hành động gì ngăn cản. Ngay lúc đó, một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua Tật phong cốc, mang theo mùi tinh huyết tanh tươi bay đến chỗ thương đội Tháp Bối Lạp. Lúc này hẳn mới giật mình nhìn lại đại môn sơn trại, thấy cảnh tượng trước mắt lập tức ngây ra như con gà tây.

Chỉ thấy đại môn sơn trại vốn làm bằng sắt lớn đã bị nát chém nát vụn thành ngàn mảnh, ba tên cường đạo không thấy đâu. Chỉ là ngay chỗ ba tên cường đạo đứng hồi nãy bây giờ mỗi nơi là một khối thịt trộn lẫn tinh huyết không ngừng phát ra vị tanh tươi...

Oẹ... ..

Tất cả mọi người trong thương đoàn đều xáo xác nôn tất cả những gì có trong bụng ra, về mặt tái nhợt kinh hoàng nhìn về phía hắc y nhân lại thấy trên nửa khuôn mặt dưới lộ ra ánh sang của hân nộ nộ cười nửa miệng cực kì quỷ dị. Tất cả đều có một suy nghĩ chung: “Hắn là ác quỷ”.

Lúc này, phần lớn cường đạo trong sơn trại nhìn thấy đồng bọn chết thảm đều đồng loạt xông tới muốn giết kẻ dám tới làm loạn kia.

Nhưng...

Tất cả chỉ toàn là giết chóc, chỉ thấy hắc y nhân vung tay lên, từng đạo kiếm quang thấp thoáng như ẩn như hiện, thì thể chồng chất lên nhau nhưng không hề có một cái nào toàn vẹn cả, cái thì mất bị chém mất đầu, cái thì bị chém đứt thân người và tay chân, cái thì bị chém ngang lưng, cái thì bị chém dọc từ đầu đến chân... .. Các bộ phận thân thể cùng nội tạng trộn lẫn với nhau cùng nhuộm một màu đỏ tươi. Cùng với mùi tinh huyết tanh tươi làm cho tất cả cảnh vật xung quanh phẳng phất như tu la địa ngục.

Đúng là coi sinh mạng như cỏ rác mà.....

Nhưng đối với hắc y nhân mà nói đơn thuần chỉ là chém giết mà thôi. Thật ra hẳn không phải là kẻ khát máu cuồng sát, chỉ là hẳn biết những kẻ này nếu như không vì nhiệm vụ Dong Bình Công Hội thì hẳn cũng sẽ tới giết sạch bọn chúng. Kiếp trước hẳn thống hận nhất là những kẻ như thế này, nếu không giết bọn chúng sẽ có bao nhiêu kẻ lương thiện và bao nhiêu cô gái sẽ bị bọn chúng hại chết đây...

Trong lòng hẳn, kiếm đạo và tâm đạo có địa vị tối cao. Việc chém giết sẽ làm cho sát nghiệp càng nặng, hung lệ chỉ khí càng ngày càng thịnh được Kiếm Hồn hấp thụ dễ khiến những kiếm tu dễ mất đi tâm cảnh, dễ dàng sa vào ma đạo, trở thành nô lệ của lực lượng hung lệ chỉ khí mà trở thành ma đầu tàn ác, lấy chém giết làm thú vui. Nhưng đối với hẳn thì khác, tâm đạo của hẳn do tu luyện hỗn độn lực, lại thêm diệu dụng Nhất khí hóa tam thanh của Hỗn Độn Pháp Quyết dễ dàng thanh trừ hung lệ chỉ khí nên hẳn luôn làm chủ được lực lượng mà không phải nô lệ của nó.

Đột nhiên lúc này, thủ lĩnh Tật Phong đạo tặc đoàn dẫn theo mười vị đường chủ cấp độ Ma Tôn cùng xuất hiện quát lớn:

- Ngươi là ai, sao lại tới Tật Phong trại chém giết người của chúng ta?

- Tật Phong đạo tặc đoàn làm toàn chuyện thương thiên hại lý, tội ác tày trời, hôm nay bản tôn thể thiên hành đạo.

Thanh âm lạnh lẽo như chốn Cửu U truyền tới khiến tất cả có cảm giác lạnh xương sống. Cố gắng chèn ép sự sợ hãi lại, tên thủ lĩnh quát lớn:

- Hẳn giết của chúng ta nhiều huynh đệ như vậy, làm sao có thể buông tha được. Các ngươi sợ cái gì, hẳn chỉ có một người, tất cả cùng lên, ta không tin tất cả chúng ta không giết được hẳn.

Mười vị đường chủ có tu vi Ma Tôn trung cấp cùng tiến bao vây lấy hắc y nhân, tất cả đều triển khai thể tấn công mạnh mẽ nhất, bên ngoài hơn trăm cao cấp ma pháp sư cũng niệm chú triệu hồi cầm chú tiêu diệt kẻ xâm nhập kia.

Nhưng hắc y nhân chẳng thêm đề ý, thậm chí còn lười nhìn mười vị Đường chủ cấp độ Ma Tôn xung quanh, chỉ thấy hân nộ nộ cười nửa miệng quỷ dị, hẳn khí không biết từ đâu kéo đến khiến cho người ta rùng mình. Cây cối chung quanh khẽ động, phát ra một trận rung nhẹ, lập tức hơn mười vị cường giả Ma Tôn giống như sợ hãi nhảy dựng lên, khăn trương cùng với hoảng hốt đối với âm thanh phát ra. Có vài kẻ nhanh chóng muốn lui lại, nhưng tất cả đã muộn, vài trăm đạo kiếm khí từ trong vòng vây phá không lao tới, kiếm quang đầy trời.

Kiểm quang tiêu tán, mười vị đường chủ vẫn đứng yên tại chỗ, tất cả cường đạo toàn bộ thờ dài một hơi, tên thủ lĩnh cũng nở nụ cười. Nhưng nụ cười còn chưa tắt, một cơn gió lạnh lạnh lẽo thổi qua, mười vị đường chủ và hơn trăm cao cấp ma pháp sư tất cả đều trở thành huyết vụ...

Tất cả cường đạo đều kinh hoàng, nhưng tất cả chưa kịp tỉnh lại đã thấy hân vung thanh nhiễm kiếm lên, về một vòng cung tuyệt mỹ trên không trung. Tiếp đó một đạo kiếm quang khủng bố lao tới những tên cường đạo lâu la còn sót lại...

Trong chốc lát, vùng kiếm quang lướt qua chỉ còn lại thi thể không trọn vẹn nằm trên mặt đất và mùi tinh huyết nồng đậm đang phát tán trong không trung.

Tên thủ lĩnh vội vàng chạy trốn nhưng chưa đi được mười thước đã bị hai đạo kiếm khí đâm thủng hai chân, ngã xuống đất. Không gian xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh, một cảm giác yên tĩnh đến đáng sợ. Cảm giác này lan tỏa ra không gian xung quanh, không chỉ có tên thủ lĩnh mà toàn bộ người trong thương đội Thập Bối Lạp, thậm chí những tù nhân bị bọn cường đạo bắt cóc nhốt trong nhà lao bên cạnh cửa sổ trông thấy cũng phải run sợ. Tên thủ lĩnh nhìn hắc y nhân từ từ bước tới, kinh hoàng hỏi:

- Như thế nào có thể, như thế nào có thể... Rốt cuộc ngươi là ai, chúng ta đã đắc tội gì với ngươi, tại sao lại đuổi tận giết tuyệt như vậy?

Hắc y nhân không nói, chỉ lặng lẽ nhìn hắn. Không gian xung quanh vốn tĩnh lặng giờ lại càng trở nên đáng sợ, chúng nhân xung quanh chỉ thấy vụt lên một cảm giác lạnh lẽo giống như hàn khí nơi Cửu U tràn tới, một cảm giác sợ hãi sâu thẳm từ trong linh hồn xuất hiện cứ như ẩn hiện mãi không tan. Tất cả đều có cảm giác không gian xung quanh hiện ra biển máu vô biên, trong biển máu vô cùng vô tận những hải cốt chất thành đảo nhỏ khiến cho trái tim gia tộc không chịu nổi, áp lực khủng bố như ngạt thở đập vào mặt. Chúng nhân đều cảm giác được hương vị từ vong quen thuộc, cảm thấy mình chưa từng có khoảng cách từ vong gần như vậy.

Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo tới tận xương tủy mang theo cảm giác từ vong khủng bố phá tan sự tĩnh lặng này:

- Ta gọi là Vô Danh Thần Ma.

Dứt lời, một đạo kiếm khí kinh thiên phá không lao tới tên thủ lĩnh. Cả đất trời như tối sầm lại, kiếm khí phá tan một góc sơn trại, tiếp tục lao thẳng tới ngọn núi bên cạnh, trực tiếp chẻ đôi ngọn núi này.

Dưới sự kinh hoàng của chúng nhân, thân ảnh Vô Danh Thần Ma trực tiếp biến mất. lát sau, chỉ thấy tất cả cửa nhà lao đều bị chém nát, tất cả tù nhân đều chạy ra bên ngoài. Lúc này Vô Danh Thần Ma đứng giữa những tù nhân, dưới chân hắn là một đồng kim tệ. Chỉ nghe hắn nhàn nhạt nói:

- Tất cả tự chia đều kim tệ sau đó tìm đường hồi gia, bản tôn có việc đi trước.

Sau đó thân ảnh biến mất, chỉ để lại chúng nhân xung quanh vẫn ngây ngơ tưởng tượng về vị Vô Danh Thần Ma đầy thần bí, để rồi sau này với đủ loại truyền thuyết về hắn được bọn họ kể lại cho người đời.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tham Ngộ Cao Cấp Đấu Kỳ...

Thất Huyền trấn, Dong Binh Công Hội...

Trời vừa hừng sáng đã có một hắc y nhân đến Dong Binh Công Hội. Hắn mặc một bộ đồ mạo hiểm giả phổ thông, bên trên kéo mũ áo đội kín đầu tóc, chỉ để lộ ra ngoài nửa khuôn mặt dưới tín từ sống mũi trở xuống. Nhưng trong Dong Binh Công Hội, nữ tử tiếp tân cũng không có gì phản cảm vì cách ăn mặc đó, chỉ nghe nữ tử cười hỏi:

- Vô Danh tiên sinh, ngài đã hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch, do chỉ mình ngài hoàn thành nên nhận được số tích điểm phần 200 ước số tiền thưởng là 50 vạn từ tín tệ. Xin hiện tại ngài có muốn thăng cấp làm S cấp dong binh không?

- Có.

- Vâng, xin ngài cung cấp đầy đủ lại đầy đủ thông tin để hoàn thành tiến cấp. Đây là giấy xét tiến cấp, xin ngài điền đầy đủ thông tin.

- Được rồi.

Hạ Thiên tiếp nhận tờ giấy, suy ngẫm một chút rồi điền đầy đủ thông tin vào bên đó. lát sau hắn đưa tờ giấy cho thiếu nữ tiếp tân, chỉ thấy trên đó viết:

Tên: Vô Danh.

Tuổi: 17.

Biệt hiệu:

Nghề nghiệp: Chiến sĩ – Dong binh.

Cấp độ: S cấp Dong binh.

Thực lực: Ma Vương.

Thiếu nữ nhẹ nhàng cười quyền rũ nhìn hắn, trên giấy có ghi hắn mới 17 tuổi, là S cấp Dong binh, thực lực lại đạt cấp độ Ma Vương, thiên phú xem như hết sức mạnh mẽ. Ở cái thế giới cường giả vì tôn này, hắn có thể xem như cường giả trẻ tuổi, vốn là đối tượng trong mộng của những thiếu nữ trẻ tuổi. Có điều cô ta không biết kẻ giấu mặt dưới cái mũ áo kia trong lòng đã không còn tin vào tình cảm nam nữ nữa, đối với hắn mà nói cái tình cảm của nữ nhân kia chỉ là một thứ công cụ câu dẫn hắn, khi thấy còn có lợi thì không sao, nhưng khi hết giá trị lợi dụng thì sẽ bị đá đi không thương tiếc gì như kiếp trước hắn gặp phải, nên hắn lơ đãng xem như không có gì. Ngẫm lại cũng thật xui xẻo cho thiếu nữ hoài xuân lại gặp phải cái cọc gỗ vô cảm như cái tên Hạ Thiên này, không biết lúc trước đã gặp phải cái gì mà xui xẻo vậy đây??

Không để ý đến ánh mắt quyền rũ của thiếu nữ, hắn nhàn nhạt hỏi:

- Trong Dong Binh Công Hội này có ma pháp hay đấu kỹ cao cấp không?
- Có, nhưng chỉ là có cao cấp đấu kỹ, còn ma pháp thì chỉ có một cuốn trung cấp sơ giai hỏa hệ, ngài muốn xem không ạ?
- Uhm, ta muốn xem cả hai cuốn này một chút.
- Vâng, xin ngài chờ một chút...

Thiếu nữ nói rồi quay người đi vào bên trong một chút, lát sau đã thấy nàng mang theo hai quyển ma pháp và đấu kỹ cho hắn, hắn liếc mắt nhìn chỉ thấy trên cuốn đấu kỹ có viết:

Cao cấp đấu kỹ kim hệ: Kim Chi kiếm kỹ.

Nhìn sơ qua một lần quyển sách ma pháp trung cấp, hắn liền hỏi cô gái lấy thêm một quyển sơ cấp ma pháp hỏa hệ ma pháp nữa rồi. Sau khi nhận lại tạp tin, huy chương Dong binh mới cùng hai quyển sách ma pháp và cao cấp đấu kỹ, hắn liền rời khỏi Dong Binh Công Hội. Vì hắn đã là S cấp dong binh nên việc tìm kiếm sách ma pháp và đấu kỹ tại dong binh công hội đã không còn khó khăn như trước. Việc hắn cần làm bây giờ là tìm nơi yên tĩnh nghiên cứu mấy cuốn ma pháp và đấu kỹ này.

Bước ra khỏi Dong Binh Công Hội, hắn liền tìm một nơi không có ai thay đổi bộ trang phục cũ, Sau đó tìm một tửu quán trọ phòng.

Nằm trên con phố lớn náo nhiệt của Thất Huyền trấn, có nhiều tửu điếm, hắn đi một lát đã trọ được phòng thượng hạng, với tài phú hiện tại của hắn muốn mua cả tòa thành còn chẳng thấm vào đâu nói gì đến việc trọ phòng.

Bước vào trong căn phòng trọ, hắn nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi ngồi xuống giường, bắt đầu nghiên cứu ma pháp và đấu kỹ.

Quyển sách đấu kỹ này nói về việc sử dụng đấu khí kim hệ, nhưng phần lớn chiêu thức đơn giản, cấp độ lớn nhất có thể luyện đến là Ma Vương cấp. Việc rèn luyện đấu khí chủ yếu là tích trữ đấu khí bên trong cơ bắp rồi phát huy lực lượng, đấu khí tuy mạnh mẽ nhưng lại không có được sự dẻo dai như chân khí, hân tu luyện kiếp trước, càng không có sự tinh thuần như chân khí, nhưng nếu vận dụng đúng cách thì sẽ gây sát thương kinh khủng khó đoán trước được. Nếu như tu luyện pháp quyết khác, luyện thêm đấu kỹ sẽ làm cho thân thể tăng thêm tạp chất vô cơ nếu xung đột với chân khí, nhưng nếu với kẻ luyện hỗn độn lực như hắn thì chẳng có ảnh hưởng gì cả.

Xem xong đấu kỹ, đến lượt ma pháp, Hắn tiếp tục xem qua một lần thì thấy ma pháp trực tiếp sử dụng nguyên tố thông qua tinh thần lực. Việc dung tinh thần lực đối với kẻ có thần thức siêu khủng như hắn quả thật là quá dễ dàng. Ở bên trong 2 quyển sách ma pháp này có gì ma pháp từ cấp 1 đến cấp 6, hắn ước chừng ma pháp có sức công kích mạnh hơn nhiều so với đấu khí, chẳng qua là thời gian lâu mới cấu thông với nguyên tố được. Các trường hợp thuận phát ma pháp đều do tinh thần lực mạnh mẽ hoặc sử dụng ma pháp thuần nhiên đến mức quen thuộc mới có thể làm được. Bất giác hắn rút thần thức vào trong cái không gian giới chỉ của mình tự xem thử, ai ngờ thần thức hắn vừa tiến xem xét cấu tạo vào không ngờ cũng làm cho không gian trong giới chỉ rung lên. Không gian bỗng nhiên mở rộng thêm vạn thước, hắn có cảm giác giật mình khi thấy đồng ma tinh toàn thất cấp trở lên chồng chất như quả núi nhỏ của hắn, lúc trước còn thấy chật chội nhưng bây giờ lại thấy bên trong giới chỉ trống rỗng quá... Hắn buồn cười tiếp tục xem kiến thức về ma pháp.

Nghiên cứu xong tất cả mấy quyển sách ma pháp và đấu kỹ này bất tri bất giác đã trải qua một tuần, bước ra khỏi căn phòng xem ngày hắn mới giật mình. Xem ra bề quan quả thật đáng sợ, hắn mới thấy như vài ngày mà đã qua cả tuần, cũng may hắn đã sớm vượt không cần ăn uống nếu không chẳng biết bao từ sẽ biểu tình ra sao.

Tính toán thời gian còn hơn 2 tháng nữa là tới khảo hạch của Thần Ma học viện, hắn thấy cũng nên tới Nhân giới một chút để lịch lãm, thuận tiện thử xem sức mạnh thực tế của ma pháp và đấu khí như thế nào.

Vì thế trước khi tới Thần Ma học viện ở Nhân giới, hắn quyết định đi xuyên qua ma thú sâm lâm...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Lịch Lãm Tại Ma Thú Sâm Lâm

Mười ngày sau, Ma Thú sâm lâm...

Cảnh vật u tĩnh, cây cối xanh um trùm bao phủ cả rừng rậm. Bên cạnh một dòng dòng suối nhỏ, trên một phiến đá mát mẻ dưới tán cây, một thiếu niên xếp bằng ở đây. Toàn thân hắn được bao phủ bởi thanh quang, từng tia thanh khí tiến vào thân thiếu niên, thanh khí nghiêm nhiên đem thiếu niên bao bọc thành một cái kén cự đại.

Cũng không biết bao lâu, cái kén biến mất chỉ để lộ ra thân hình thiếu niên. Lúc này, thiếu niên từ từ mở mắt, một đạo tinh quang theo ánh mắt thoáng hiện, khiến cho đôi mắt càng thêm sáng ngời rồi. Hắn nhìn xuống nơi dòng suối nhỏ trong xanh đang nhẹ nhàng chảy mà tâm tình một trận thoải mái. Rồi khỏi Thất Huyền trấn đã được năm ngày, hắn men theo Thất Huyền sơn mạch rồi tiến vào Ma Thú sâm lâm, cứ theo hướng Thần Ma học viện mà đi tới.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã tham ngộ xong đấu kỹ và ma pháp, cũng mượn ma thú nơi này thử sức mạnh của đấu kỹ và ma pháp. Hiện tại, trình độ tu luyện đấu khí của hắn ước chừng Ma Tôn, còn ma pháp có thể thuần phát ma pháp cấp 6 trở xuống, có lẽ ước chừng cũn đã có thể xem như trung cấp hay cao cấp ma pháp sư gì đó. Hắn không biết rằng dù là cao cấp ma pháp sư cũng khó có ai có thể thuần phát ma pháp cấp 6. Ở Thần Ma đại lục, ma pháp kỹ được phân như sau:

Ma pháp sĩ có thể triệu hồi ma pháp cấp 1 đến 3, Ma pháp sư có thể triệu hồi ma pháp cấp 4 đến cấp 6, Đại Ma pháp sư có thể triệu hồi ma pháp từ cấp 7 đến cấp 10. Thánh Ma pháp sư có thể triệu hồi ma pháp từ cấp 11 đến cấp 14, còn Pháp Thần thì có thể triệu hồi Ma pháp từ cấp 15 trở lên.

Ma pháp cấp 10 trở lên gọi là cấm chú, cấp 17 trở lên gọi là siêu cấm chú, nhìn sơ qua thì trên Đại lục này chỉ có vài trăm vị Pháp Thần...

Từ hai ngày trước, hắn có cảm giác ngộ được một số pháp tắc trong không gian nên tu vi có bước tiến triển mới, tâm cảnh cũng vững chắc hơn nên liền ở lại nơi này tiếp tục lĩnh ngộ. Nhẹ nhàng thở ra ra một hơi, nhìn mặt nước phản chiếu hình ảnh của mình, hắn liền cảm thấy kinh ngạc vì sự thay đổi của bản thân lúc này...

Chỉ thấy trên mặt nước trong vắt phản chiếu hình ảnh của hắn, khuôn mặt vẫn như cũ nhưng mái tóc từ màu trắng bạc liền biến thành màu đen, ánh mắt có vẻ tinh tường hơn trước... Hắn vội vận pháp lực kiểm tra còn sự thay đổi khác hay không, nhưng vừa vận chuyển pháp lực dịch chuyển hỗn độn lực trong cơ thể, mái tóc của hắn lại biến thành màu trắng bạc như lúc trước, lúc ngừng vận công thì mái tóc trở về màu đen... Thấy được sự thay đổi đó, vẻ mặt hắn tỏ ra vui mừng, từ giờ trở đi, hành tung của hắn dễ dàng được giấu kín khi tới Dong Bình Công Hội, sẽ không có ai nghi ngờ gì vì khi hắn hành tẩu có thể dung hỗn độn lực làm mái tóc biến thành màu bạc, lúc triệt tiêu hỗn độn lực, mái tóc sẽ trở lại màu đen.

- Hắc hắc..., không thể tưởng được rằng lần cảm ngộ này lại có hiệu quả như thế, với bộ dạng này thì việc che giấu lai lịch ở Dong Bình Công Hội sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hắn cười cười tự nói một mình, lần cảm ngộ này của hắn dung là có kết quả quá lớn. Không chỉ hiểu thấy được về hỗn độn lực, hiểu biết khá sâu sắc được ma pháp và đấu khí mà Chân Kiếm Quyết cũng có thành tựu. Lúc đầu hắn cũng không ngờ rằng tiện tay sử dụng một số chiêu thức cũ của cảnh giới Địa Kiếm, phối hợp với hỗn độn lực cùng kiếm nguyên thì triển lực mạch kiếm khí mà lại có thể có uy lực lớn hơn trước gấp mấy lần. Lực mạch kiếm khí bao gồm:

Thiếu trạch kiếm (ngón út tay trái)

Thiếu xung kiếm (ngón út tay phải)

Quan xung kiếm (ngón áp út – ngón đeo nhẫn – tay phải)

Trung xung kiếm (ngón trỏ tay trái)

Thương dương kiếm (ngón trỏ tay phải)

Thiếu thương kiếm (ngón cái tay trái)

Nếu như không có lần cảm ngộ này, phỏng trừ thành tựu của hắn sẽ dừng lại không biết bao lâu. Đang cảm thán, bỗng nhiên hắn ngạc nhiên...

Bên trong không gian giới chỉ có cái gì đó đang không ngừng thôn phệ năng lượng ma tinh. Hắn dò xét một chút rồi lấy từ trong giới chỉ ra một vật.

Đó là một quả trứng màu hoàng kim... Đây là quả trứng của con Thanh Dực Phong Ưng mà 5 năm trước hắn lấy được khi ở trung tâm Ma Thú sâm lâm. Khi đó hắn cũng không có để ý đến nó, chỉ để trong không gian giới chỉ, không ngờ nó không ngừng thôn phệ năng lượng ma tinh trong không gian giới chỉ, hèn gì hắn cảm thấy số lượng ma tinh cứ một thời gian lại giảm đi một chút...

Hắn hiếu kỳ nhìn quả trứng này, cảm nhận nó liên tục thôn phệ năng lượng, bỗng nhiên hắn áp tay lên quả trứng, thử truyền một chút hỗn độn lực vào quả trứng. Quả trứng bỗng run lên rồi, sau đó điên cuồng hấp thu hỗn độn lực.

Chỉ trong một giờ sau, quả trứng bỗng ngừng hấp thu năng lượng, hẳn cảm thấy quả trứng có động. Chỉ thấy vỏ trứng bắt đầu rạn nứt, lát sau, một tiểu điều không có lông vui mừng bò tới gần hẳn. Hẳn cũng cười, thuận tay lấy cho tiểu điều vài miếng thịt ma thú, chỉ thấy tiểu điều nhanh chóng nuốt sạch số thịt đó. Tiểu Điều kêu lên vài tiếng như không đủ thỏa mãn, hẳn ngạc nhiên, vài miếng thịt này có cũng hơn vài cân mà con chim nhỏ này ăn hết được. Bất đắc dĩ hẳn mang theo tiểu điều đi tìm săn ma thú lấy thịt.

Lát sau, gần xác một con mãng xà to lớn, vốn là ma thú cấp 8 đã nằm bên cạnh hẳn. Nhưng không thấy hẳn có hành động gì, chỉ ngạc nhiên nhìn tiểu điều... Hẳn vốn đã mang theo con chim nhỏ này đi săn hơn mười mấy con ma thú cấp cao, thân hình con nào con nấy cũng bằng quả núi nhỏ mà bị nó xoi tãi hết tất cả không quá vài phút. Lúc này, tiểu điều sau khi hẳn hạ gục con mãng xà này đã nhanh chóng nhảy khỏi tay hẳn, đến bên xác con mãng xà nghiêng ngửa dung cái mỏ nhỏ xé xác từng miếng thịt rồi nuốt chửng. Không thể ngờ được tiểu điều này trông thì nhỏ bé như vậy mà thoág chốc đã xoi hết xác con mãng xà to bằng cả tòa núi nhỏ.

Ăn xong, hẳn háy thân thể tiểu điều thoág chốc phát ra hoàng quang chói mắt, một ý nghĩ diễn ra trong đầu hẳn:” Tiến giai?”

Chỉ thấy hoàng quang càng lúc càng thịnh, mãi nửa canh giờ sau mới tiêu tán. Hoàng quang tiêu tán, lộ ra thân hình của tiểu điều lúc này cao hơn một trượng, thân thể đã mọc đủ lông cánh màu hoàng kim làm hẳn giật mình. Thanh Dực Phong Điều vốn lông cánh có màu xanh nhưng không ngờ khác xa thân thể con chim này.

Lúc này con chim này bỗng nhiên dung tốc độ cực nhanh bay tới bên cạnh hẳn, cúi đầu cọ cọ cái đầu vào người hẳn... Hẳn cười, nói:

- Xem ngươi cũng không tệ, đã tiến giai tới cửu cấp rồi, Thanh Dực Phong Điều bình thường chỉ là bát cấp, xem ra ngươi là biến dị. Để xem nào, thân thể ngươi màu hoàng kim vậy gọi là Hoàng Ưng đi, sau này chúng ta cùng nhau tung hoành.

Chỉ thấy con hoàng điều gật đầu. Ma thú cấp độ càng cao thì trí tuệ càng cao, đến thánh cấp có thể nói tiếng người. Hẳn cười nhìn Hoàng Ưng nói:

- Đi thôi, chúng ta còn ở đây một thời gian nữa, ngươi mau thu nhỏ thân hình lại và che giấu khí tức, phải biết ẩn giấu thực lực, khiêm tốn một chút, biết không?

Hoàng Ưng gật đầu, nhanh chóng che giấu, thân thể cũng thu nhỏ lại nhìn qua chỉ bằng một con chim nhỏ bình thường. Hẳn lắc đầu cười khổ, cái này cũng quá khiêm tốn đi, thân thể vốn to lớn như hơn trượng thoág cái chỉ còn lại bằng một con chim chích nhỏ, đậu trên vai hẳn. Hẳn tiếp tục theo hướng Thần Ma học viện vừa lịch lãm vừa đi tới. Suốt thời gian hẳn chỉ đi bộ, di trì tốc độ khá chậm, vừa đi vừa thu thập một số linh dược tìm thấy trên đường. Trong số đó có cả những linh dược ngàn năm, thậm chí vạn năm.

Vài ngày sau, hẳn đã vượt qua trung tâm Ma Thú sâm lâm, tiến vào vùng phụ cận.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Sơ Ngộ Huynh Đệ Dong Binh Đoàn.

Phụ cận Ma Thú Sâm Lâm...

Những ngày này tiếp theo, Hạ Thiên một mạch cùng Hoàng Ưng theo hướng Thần Ma học viện đi mà đi tới, chỉ một mực đi bộ, gặp ma thú cấp cao thì sẵn giết lấy ma tinh, còn xác ma thú thì bỏ vào không gian giới chỉ. Trong vài ngày này, hẳn thu được hơn 50 viên ma tinh bát cấp, 16 viên cửu cấp làm cho số lượng ma tinh tăng lên khoảng ba vạn viên. Vì thế, hẳn cũng có chút hiểu rõ về khu vực này. Thời gian đến lúc khảo hạch của Thần Ma học viện cũng còn 2 tháng nữa, chỉ ra khỏi Ma Thú sâm lâm là hẳn sẽ tiến vào Nhân giới. Sau đó đi qua một công quốc là tới Thần Ma học viện.

Đang lúc hẳn nghĩ đến hôm nay có thể gặp gì tốt không, xa xa lại truyền đến một hồi thanh âm kêu sợ hãi. Bỗng một tiếng tục tăng thanh âm truyền đến:

- Đi mau, là cấp năm phong lang! Chúng ta không đối phó được! Phong Lâm cùng ta ngăn cản, Tắc Á Kỳ mang theo Lysa cùng Bồi Lạp Na đi trước!

Tiếp đó một thanh âm nữ dễ nghe truyền vào lỗ tai Hạ Thiên. Nghe thanh âm này đúng là thanh âm sợ hãi lúc trước.

- Không! Đội trưởng! Chúng ta không thể đi, ngươi cùng Phong Lâm cần bản cần không được phong lang, chúng ta là người đội đấy, có đi cũng phải cùng đi, đi không được cũng phải cùng một chỗ chiến đấu.

“Ha ha, xem ra bọn họ gặp phải phiền toái. Vừa vặn muốn tìm người hỏi đường một chút, cũng lâu rồi ta không có ăn thịt sói, nhân tiện hỏi một chút về Nhân giới” Hẳn không khỏi có chút hưng phấn, hẳn từ Ma vực đi xuyên qua Ma Thú sâm lâm nên cũng nên tìm người hỏi để hiểu biết một chút về Nhân giới. Nghĩ vậy, hẳn liền đi về phía bọn họ.

Lúc này một vị đại hán mặc giáp da, hai mắt bốc lửa nhìn về cự lang cao hơn mét trước mắt.

- Lysa, đi mau! Bây giờ không phải là lúc cậy mạnh, ta cùng Phong Lâm hai người có thể cản phong lang được một lát. Đáng chết, vốn định hoàn thành nhiệm vụ lần này, có thể hào hào hưởng thụ mấy chén rượu ngon rồi, vậy mà gặp được tên hỗn đản chết tiết này!

Đại hán cầm cự kiếm nhìn về phía cự lang mắng, khóe mắt lại liếc về phía Lysa bên kia, bất gặp Lysa căn bản không có ý tứ rời đi, lại vẫn đứng ở lại chỗ cũ ngâm xướng ma pháp, lập tức lại là trợn mắt trợn mắt hết:

- Chết tiết! Tắc Á Kỳ, tên hỗn đản này, còn không mau mang theo Lysa đi!

- Đội trưởng, xin thứ lỗi, lần này ta cũng không thể nghe người đây!

Tắc Á Kỳ không nghe theo lời đại hán cầm cự kiếm nói, tay gương cung tiễn bắn tới hướng phong lang.

- Chết tiết, đều là một đám hỗn đản!

Đại hán cầm cự kiếm chửi một tiếng, lập tức gân xanh lộ ra, phảng phất vận dụng khí lực toàn thân, hai chân nhảy lên, cự kiếm mạnh mẽ mang theo một đạo thổ hệ đầu khí chém thẳng về phía phong lang.

Cự lang tựa hồ cực kỳ có linh tính, nhìn hai người trước mắt, trong mắt vậy mà hiện lên một đạo thần sắc trào phúng. Chỉ thấy cự lang nhẹ giơ lên chân trước, tựa hồ là chuẩn đồ dự bị dùng chân trước đón đỡ cự kiếm của đại hán. Đúng lúc này, Lysa quát nhẹ một tiếng:

- Thủy hệ, Băng Động Thuật!

Lập tức cự lang giống như bị băng phong tại chỗ, một tầng băng cứng đem cự lang một mực khốn ở trong đó.

Đại hán dung cự kiếm trong mắt hiện lên vẻ vui mừng. Nhưng bỗng nhiên cự lang trong mắt hiện ra ý trào phúng càng đậm, chân trước nhẹ nhàng vung lên, tầng băng lập tức tan rã. Mà Lysa lúc này đã ngồi như tê liệt trên mặt đất, há mồm thờ dốc rồi.

Phanh !!

Cự kiếm nặng nề kích vào chân trước cự lang, nhưng cự lang một bước không dòi, chân trước không chút tổn thương, đại hán thì lùi về phía sau năm sáu bước.

Phanh !!

Lại một thanh âm khác vang lên, nguyên là Phong Lâm tiến hành công kích, chỉ là chiến đao của hắn đập vào lưng cự lang nhưng chẳng làm cự lang bị thương chút nào, hắn đồng dạng bị cự lang phản chấn bay ra ngoài mấy mét.

Vèo!!

Lúc đó, một đạo ngân quang trong nháy mắt liền lao đến trước mắt cự lang. Thế nhưng chỉ thấy cự lang đứng đó, ngân quang rơi xuống đất hiện ra một mùi tên.

- Xong rồi, ma thú cấp 5 chúng ta không có khả năng chống lại!

Đại hán dung cự kiếm rên rỉ một tiếng, vừa rồi lực phản chấn đã đem cánh tay hắn chấn trật khớp, hẳn lúc này căn bản đã mất đi sức chiến đấu. Những thành viên khác cũng vậy cũng vậy, Phong Lâm, Tắc Á Kỳ, Lysa cũng như hắn, mà Bối Lạp Na căn bản không có sức chiến đấu.

- Bối Lạp Na, chạy ah, còn sống sờ làm gì

Đại hán hướng về phía Bối Lạp Na hét lên. Nàng lúc này hai chân đã run lên, thế nhưng vẫn như trước không có ý tứ một mình chạy trốn mà rút đoản đao giắt bên hông, cứ thế xông lên:

- Ta... Ta sẽ không bỏ xuống đồng đội! Nha...

- Chết tiết, người ngừng lại cho ta!

Đại hán dung cự kiếm hai mắt đã đỏ lên, trong nội tâm nhưng lại cảm động, chỉ là điều hắn có thể làm bây giờ là hô to mà thôi!

Nhưng với hết thảy những điều trước mắt, cự lang chỉ nhìn trào phúng, đối với móng vuốt của nó, những tên nhân loại nhỏ bé này xông lên chỉ là tìm chết mà thôi.

Bối Lạp Na điên cuồng xông tới cự lang, thậm chí con mắt đã nhắm lại, chỉ là trong miệng "Ê a" kêu to, trong tay đoản đao cũng không có phương hướng loạn vạch lên, nội tâm của nàng thậm chí tại lung tung phỏng đoán, chính mình sao nhỏ bé như vậy, phong lang chỉ cần cần một ngụm là đã đem mình ăn tươi nuốt sống, sau đó liền bị tiêu hóa thành cái thứ cứt sỏi dơ bẩn tanh tưởi kia.

Bỗng nhiên lúc này tay phải cầm đoản đao của nàng bỗng nhiên bị vật gì đó chặn lại. Bối Lạp Na sửng sốt, nhìn tới cánh tay cầm đoản đao của mình lúc

này chỉ thấy nó bị một bàn tay ấm áp giữ lấy...

- Ừm, ha ha, vị nữ tử kia, tại sao lại cầm đao múa loạn gần làm mất đi phong thái thực nữ vậy?

Ngay sau đó, một thanh âm cao vút truyền đến mang theo mùi vị ngọt xớt trên đầu thể nhân, hơn nữa lại mang theo ý vị tà dị khiến cho người nghe chỉ có thể cảm nhận được đây chỉ là một hoa hoa công tử đang chọc ghẹo con gái nhà lành...

Cả người nàng khẽ run lên, trợn mắt há mồm nhìn tới tới người phát ra giọng nói đó. Chỉ thấy đó là một hắc y thiếu niên tuổi không quá hai mươi, phong thần như ngọc, toàn thân mang theo khí chất khó tả, nói không nên lời, làm cho người ta chỉ nhìn một cái, cũng sẽ bị phong thái này hấp dẫn. Trên vai hắn lúc này có một con chim nhỏ màu vàng đang đậu. Đang ngây ngốc thì lại nghe thấy thiếu niên nhàn nhạt nhìn tới phong lang nói:

- Chỉ là một con sói thôi mà, đúng lúc đang thèm thịt sói, kiếm chút gia vị nữa là đủ.

Nói rồi nhẹ nhàng vung tay lên, chỉ thấy một đạo đầu khí từ ngón trỏ tay phóng ra, lấy tốc độ kinh hồn lao về phía cự lang. Chỉ thấy cự lang rống thảm một tiếng “Ngao...oo” rồi gục xuống trên mặt đất, không động đậy, trên thân thể nó lúc này có thêm một lỗ thủng to bằng miệng chén trên đầu.

Đó là Thương Dương Kiếm do Hạ Thiên quán nhập sử dụng đầu khí phóng ra. Lúc mới bắt đầu nghiên cứu đầu khí, hắn đã bắt đầu thử dung nhập vào để thử uy lực của tầng đầu Chân Kiếm Quyết và kinh ngạc phát hiện uy lực còn mạnh hơn lúc hắn sử dụng tiên thiên chân khí ở Địa Cầu.

Tiếp đó hắn nhẹ nhàng bước tới bên cạnh thi thể phong lang, chỉ để lại mọi người đang ngây ngốc ở phía sau. Mỗi lúc sau chỉ nghe Đại hán dung cự kiến hướng hắn lên tiếng:

- Đa tạ huynh đệ đã cứu giúp chúng ta. Ta là Tháp Lý, còn đây là Phong Lâm, Tắc Á Kỳ, Bối Lạp Na, Lysa. chúng ta là Huynh Đệ Dong binh đoàn. Xin hỏi danh tính huynh đệ?

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đồng Hành.

Nghe Tháp Lý hỏi, Hạ Thiên nhàn nhàn trả lời:

- Chào tất cả, ta là Hạ Thiên. Không cần khách khí, chỉ là cái nhắc tay thôi. À phải rồi, các người vì sao lại tới đây?

- Chúng ta vốn là đã hoàn thành nhiệm vụ, đang rời khỏi nơi này không ngờ gặp phải cấp năm phong lang. Không biết Hạ Thiên huynh đệ đang có đang đi đâu vậy?

- À không có gì, chỉ là muốn ra khỏi Ma Thú sâm lâm mà thôi. Không biết Tháp Lý đại ca có bản đồ khu vực này để ta xem một chút không?

- Hạ Dương huynh đệ, người đã muốn rời khỏi Ma Thú sâm lâm, không ngại có thể đi cùng chúng ta, chúng ta cũng phải về giao nhiệm vụ.

Tháp Lý thành khẩn nói. Đối với cường giả, tại Thần Ma đại được mọi người thập phần tôn trọng, xưng hô là “đại nhân”. Chỉ là do Hạ Thiên nhìn còn rất trẻ, mọi người cảm thấy nếu gọi là “đại nhân” quá không được tự nhiên rồi, đành phải xưng hô huynh đệ.

- Ân, cũng tốt, ha ha, đoạn đường này cũng cần Tháp Lý đại ca chiếu cố hơn.

Hạ Thiên đối với đề nghị của Tháp Lý tỏ ra vui vẻ tiếp nhận, có người dẫn đường so với chính mình mò mẫm tìm đường thì tốt hơn nhiều.

Nói xong Hạ Thiên liền chờ mọi người dẫn đường, chỉ là cả buổi cũng không thấy mọi người có ý tứ khởi hành, hắn kỳ quái nhìn mọi người, hỏi:

- Như thế nào, mọi người còn có việc sao?

Lúc này, Tắc Á Kỳ mới nuốt nước miếng nói:

- Hạ Thiên huynh đệ, cái kia người không có muốn sao?

Nói xong chỉ chỉ ma thú thân thể. Hạ Dương lúc này mới nhớ tới chính mình còn đang thèm thịt sói, bèn cười nói:

- Ah, đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên mất, thịt sói nướng ngon tuyệt! Chúng ta dứt khoát đem thịt sói này nướng lên rồi nhét đầy bao tử, cạc cạc...

Mọi người nghe vậy bỗng sửng sốt, tròn mắt há mồm nhìn hán. Mãi lúc sau, vẫn là Á Tắc Kỳ yếu ớt hỏi một câu:

- Ta là nói là phong lang ma hạch kia...

- Ma hạch? À, cái đó mọi người cứ lấy đi. Ta chỉ cần thịt nó để nướng thôi, hắc hắc..

Hạ Thiên nói xong hướng về thi thể phong lang đi tới.

- Oa, Hạ Thiên huynh đệ thật sự là lợi hại, ma hạch cấp năm phong hệ là một vạn kim tệ mà có thể đó!

Tắc Á Kỳ lại cảm thán một tiếng, những người còn lại cũng triệt để im lặng tròn mắt há mồm nhìn Hạ Thiên. Chỉ là mọi người chợt nghe hán lên tiếng:

- Ách, cái kia tốt, vậy làm phiền Thập Lý đại ca rồi, huynh đệ ta thật sự là có chút đói bụng.

Chỉ thấy hán lấy viên ma tinh ném cho Thập Lý rồi bắt đầu cắt thịt phong lang. Đang cắt thịt phong lang thì hán bỗng cảm nhận có một ánh mắt kì lạ đang chăm chăm nhìn hán. Hán quay lại thì thấy đó là Bối Lạp Na, chỉ thấy hán cười cười nói:

- Vị mỹ nữ tiểu thư này không phải là vừa ý ta rồi chứ? Đừng yêu ca nha, ca chỉ là truyền thuyết, hắc hắc...

- Ngươi... Vô sỉ...

Bối Lạp Na mặt đỏ bừng bừng trừng mắt nhìn hán mắng một tiếng, sau đó quay mặt hướng nơi khác không thèm nhìn hán. Mọi người thấy thế cũng cười to. Chỉ nghe Lysa cười nói:

- Hạ Thiên đệ đệ thật là có khiếu hài hước, hiếm khi thấy Bối Lạp Na muội có vẻ mặt buồn cười như thế.

- Hắc hắc..., thói quen thôi, không cần hâm mộ như thế Lysa tỷ tỷ xinh đẹp.

Hán chỉ cười cười nói với Lysa rồi tiếp tục công việc. Lúc này Phong Lâm đã đem thịt sói lên khung rồi nướng, Thập Lý lại theo trong túi ra một ít gia vị rắc lên thịt sói. Hạ Thiên chỉ cười cười, nói:

- Ha ha, ăn xong lát nữa chúng ta đi săn bắt một ít ma tinh rồi hãy ra khỏi đây.

Thập Lý nghe xong, lập tức hai mắt sáng lên. Hạ Thiên không thể nghĩ ngờ chính là một siêu cấp cao thủ, đi theo hán đi săn giết ma thú thì tiểu có thể thu được một vài khóa ma tinh, cũng có thể an ổn vượt qua một hai năm rồi. Vì vậy không ngớt lời nói:

- Tốt! Thế chúng ta đây hãy theo Hạ Thiên huynh đệ đi kiếm chút tiền rượu.

Mọi người lại trao đổi với nhau về đấu kĩ và ma pháp. Tất cả đều ngạc nhiên vì thấy được kiến thức về ma pháp và đấu kĩ của hán. Một lúc sau, thịt sói đã được nướng chín, Lysa liền rắc một chút hương liệu lên trên thịt sói, Thập Lý cũng cắt một miếng thịt đưa cho Hạ Thiên.

- Ân, hương vị thật sự cũng không tệ!

Mấy người vội vàng ăn xong, Hạ Thiên liền thấp giọng hỏi hướng Thập Lý:

- Thập Lý đại ca, có thể nói với ta về giá cả của ma tinh ở nơi đây được không?

Thập Lý cũng biết Hạ Thiên đối với nơi này không rõ ràng lắm nên thấp giọng nói:

- Cấp một cùng cấp hai ma thú không có có ma hạch hay còn gọi là ma tinh, chỉ có tam cấp trở lên là có. Ma hạch đẳng cấp cùng bản thân ma thú là giống nhau, tựa như vừa mới người mới giết phong lang là ma thú cấp năm, cho nên ma hạch cũng là cấp năm. Dưới tình huống bình thường, Tam cấp ma hạch giá trị 100 kim tệ, tứ cấp ma hạch một ngàn kim tệ, ngũ cấp ma hạch một vạn kim tệ, lục cấp ma hạch mười vạn kim tệ! Thất cấp ma hạch về sau đều rất ít xuất hiện, dù cho xuất hiện cũng là giá trên trời ah! Bởi vì muốn thành công săn giết thất cấp ma thú ít nhất cũng cần cường giả Đại Kiếm Sư trung cấp mới có thể làm được. Có thể đạt tới thực lực Đại Kiếm Sư cường giả, không có chỗ nào mà không phải là nhân vật phong vân trên Nhân giới, lúc đó ai sẽ vì tiền đến săn giết ma thú đây này? Như thất cấp ma hạch, thấp nhất cũng là muốn 30 vạn, bát cấp ma hạch thấp nhất cũng 100 vạn, cửu cấp ma hạch thấp nhất cũng muốn tới 1000 vạn rồi! Về phần Thánh cấp ma hạch cùng Thần cấp ma hạch giá cả ta cũng không rõ ràng lắm, bởi vì ta cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua nào có ai bán cả, chỉ là tưởng tượng ai cũng biết đó là một cái giá điều cấp trên trời thôi...

“À, không thể tưởng được thứ này còn đáng giá như vậy. “Hạ Thiên âm thầm nghĩ.

Tiếp đó, mọi người tiếp tục ra săn giết ma thú, phần lớn đều là ma thú cấp năm cấp sáu. Sau một ngày săn giết, số lượng ma tinh cũng thu được hơn ba trăm viên, tất cả Hạ Thiên đều cho nhóm người Thập Lý hết làm nhóm người Thập Lý cảm ơn hán không ngớt miệng.

Vài ngày sau, tất cả đã ra khỏi Ma Thú sâm lâm đến một tòa thành của Áo Lan công quốc, Áo Đặc thành. Nhìn qua tường thành hơn năm trượng, hán cười nói với Thập Lý:

- Ra khỏi Ma Thú sâm lâm rồi, cũng đến lúc chúng ta chia tay.

- Đa tạ Hạ Thiên huynh đệ đã đồng hành cùng chúng ta trong khoảng thời gian này.

Tháp Lý và những thành viên khác hướng tới hấn nói lời cảm ơn. Chỉ thấy hấn cười nhạt lấy từ trong không gian giới chỉ ra vài quyển sách đưa cho Tháp Lý:

- Gặp nhau xem như có duyên, đây là hai cuốn đầu kỹ cao cấp dành cho Tháp lý đại ca và Phong Lâm thuộc về địa hệ và hỏa hệ. Cuốn ma pháp tiền kỹ này dành cho Tắc Á Kỳ, còn cuốn ma pháp thủy hệ trung cấp này dành cho Lysa, cuốn trung cấp quang minh hệ ma pháp này dành cho mục sư như Bối Lạp Na.

Những ma pháp đầu kỹ này là chiến lợi phẩm do trong lúc hấn ở Ma Thú sâm lâm vô tình gặp những mạo hiểm đoàn không có mất muốn cướp của trên người hấn. Chỉ thấy những người khác do dự, Tháp Lý ngập ngừng nói:

- Hạ Thiên huynh đệ, cái này không thể, số lượng ma tinh mà huynh đệ giúp chúng ta săn được đã là một tài phú khổng lồ rồi, chúng ta sao có thể dày mặt nhận được...

- Ha ha... gặp nhau xem như có duyên, mọi người cứ nhận lấy. Tạm biệt, có duyên sau này gặp lại.

Nói xong, chỉ thấy than ảnh hấn thất tiêu, kì quái là những cuốn ma pháp đầu kỹ này đã nằm trong tay từng người trong bọn Tháp Lý, để lại bọn người Tháp Lý ngây ngốc đứng, nhìn về hướng thân ảnh hấn đã thất tiêu đó không biết nói gì. Mỗi một lúc lâu sau, chỉ nghe bọn người Tháp Lý nhỏ giọng thì thào:

- Bảo trọng, Hạ Thiên huynh đệ. Chúng ta sẽ luôn nhớ đến người...

Hấn cũng không biết rằng chỉ vài năm sau, chỉ với vài quyển ma pháp đầu kỹ này và một ít kiến thức về ma pháp và đầu khí trong lúc ăn thịt nướng phong lang hấn trao đổi với bọn người Tháp Lý đã tạo nên hai vị Kiếm Thánh, hai vị Thánh Ma Pháp Sư và một vị Thánh Mục Sư cùng với một Dong binh đoàn mạnh mẽ vang danh cả Nhân giới.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hoàng Ưng Tiến Giai.

Một tháng sau, Trong một khu rừng nhỏ ở ngoại vi Lôi Sâm thành thuộc Áo Lan công quốc...

Trời đêm yên tĩnh, lấp lánh ánh sao. Từ sau khi ly khai Ma Thú sâm lâm đến nay Hạ Thiên vừa hướng tới Thần Ma học viện đi tới, vừa tìm hiểu về phong tục tập quán, hòa nhập rất tốt vào cuộc sống của con người nơi đây.

Tối nay, đang lúc hấn đi ngang qua khu rừng này, đột nhiên hấn cảm thấy thân thể Hoàng Ưng lạnh toát, trên người nó bất ngờ bắt đầu toát ra thanh quang mờ mờ. Hấn cảm nhận được nguyên tố ma pháp phong lôi song hệ trên người nó đúng lúc này bắt đầu tập trung bành trướng, đẩy những hệ nguyên tố ma pháp còn lại trong không trung sang một bên. Một ý nghĩ diễn ra trong đầu hấn: “Tấn giai”.

Ma thú tấn giai hết sức khó khan, ngay từ khi mới sinh ra chưa lâu, Hoàng Ưng đã tấn giai cửu cấp, đến hôm nay lại tấn giai thánh cấp quả là nguy hiểm rất lớn. Vì thế hấn liền dừng lại, đứng một bên hộ pháp cho nó.

Nguyên tố ma pháp phong lôi song hệ bành trướng cực mau, mật độ nguyên tố ma pháp trong không gian cũng càng lúc càng đậm đặc. Nguyên tố ma pháp của các hệ còn lại cũng dần bị đẩy lui chỉ làm cho không gian tràn ngập phong lôi song hệ nguyên tố.

Lúc này toàn thân Hoàng Ưng toát ra thanh quang ngày càng đậm, ánh sang bao phủ cả một vùng không gian rộng lớn trong khu rừng. Do quá vội vàng nên hấn chỉ bố trí được một pháp trận nhỏ để che mắt người ngoài nhưng không ngờ động tĩnh quá lớn, tiểu pháp trận không thể ngăn cản hết những thanh quang này làm cho thanh quang chiếu sang cả một khoảng không gian trong khu rừng này. Hấn cảm thấy bất hảo, thần thức cảm nhận được cách đây vài chục dặm có một chiếc phi xa đang bay tới nơi này. Khí tức của thánh giai ma thú quá lớn sẽ thu hút nhiều cường giả tới đây, việc hấn cần làm bây giờ là phải hộ pháp cho Hoàng Ưng mà không để bại lộ thân phận. Nếu không một thiếu niên mang theo thánh giai ma thú sẽ gây oanh động không biết tới đường nào!

Tâm niệm vừa động, hấn liền vận chuyển hỗn độn lực khiến mái tóc vốn màu đen của hấn biến thành màu trắng bạc, trong bóng đêm mờ hồ tỏa ra quang mang nhàn nhạt...

Trong lúc đó, vùng không trung phía xa có hai nhân ảnh thướt tha đang ngồi trong một chiếc phi xa bay tới, phương hướng nhắm đúng nơi hấn đang tĩnh

tâm

Chiếc phi xa càng lúc càng gần hơn. Bên trong, có thể trông thấy rõ ràng một thiếu nữ mặc áo choàng tế tự màu trắng, mang theo sa che mặt. Nàng có đôi mắt sáng, trong vắt như nước hồ thu, vàng trán sáng sủa, áo choàng tế tự to rộng cũng không thể che lấp thân hình hơn người của nàng. Bên phải nàng kẹp theo một thị nữ rất thanh tú đang tuổi thanh xuân, xem ra giữa hai người có quan hệ chủ tớ.

Hiện thiếu nữ ăn mặc như thị nữ đó đang nhắm chặt mắt, khuôn mặt thanh tú nhả lại thành một đóm, bộ dạng tựa hồ cực kỳ sợ hãi.

- Tiểu thư, người nhìn kia, ở đây đang phát ra ánh sáng.

Thị nữ nói với giọng run run.

Thiếu nữ mặc áo choàng tế tự màu trắng đó dùng một tay lau mồ hôi trên trán, nói với giọng trong trẻo:

- Chúng ta xuống xem thử là cái gì mà khí tức phong lôi hai hệ lại dày đặc như vậy?

Thiếu nữ được gọi là tiểu thư này liền hướng phi xa tới nơi phát ra thanh quang, vừa hay hạ xuống đúng bên ngoài khu rừng mà Hạ Thiên đang ở đó, bộ ngực săn chắc nhô lên xuống, hiển nhiên là đã mệt rã rời rồi. Thiếu nữ nhìn xung quanh, chỉ vào khu rừng, nói:

- Chúng ta mau vào trong đó.

Đến gần nơi phát ra quang mang, thiếu nữ mặt đầy vẻ ngạc nhiên, do nàng vừa mới đột nhiên phát giác được bên trong có phong lôi song hệ ma pháp ba động cường đại, nhưng ở đó lại có một bạch phát thiếu niên mặc hắc y đang nhìn về nơi phát ra ánh sáng gần đó, trên mái tóc trắng bạc phát ra quang mang mờ mờ. Nàng chưa từng thấy ai có mái tóc có thể phát ra quang mang trong bóng tối như vậy.

Bỗng nhiên thiếu niên quay người lại nhìn về phía nàng đột nhiên lãnh đạm hỏi:

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ thấy được ở trên người thiếu niên có phong phạm cao thủ, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm như đao phong này hai nàng nhất thời đều cảm thấy một trận sợ hãi khiến trong lòng thiếu nữ run rẩy nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

- Cô nương là ai?

Hắn lại hỏi tiếp, khác biệt ở chỗ trong giọng nói có pha thêm vài phần ý lạnh lùng cùng sát khí. Giây phút đó cả hai nàng đều cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo như hàn khí nơi Cửu U Địa Ngục, một cảm giác sợ hãi hơn trước gấp nhiều lần từ sâu thẳm bên trong linh hồn phát ra, không thể chống cự lại...

Ngay sau đó, thiếu nữ tuy trong lòng sợ hãi nhưng rất nhanh trấn định lại, trên mặt đầy vẻ quật cường. Nếu như người này muốn làm điều bất lợi với nàng thì nàng cũng không chạy thoát nổi. Suy đi tính lại, nàng cất giọng trong trẻo nói:

- Ta là Nạp Lan Từ Diễm. Không hiểu ngài là ai?

Nạp Lan Từ Diễm? Hạ Thiên sau khi nghe được cái tên này liền để ý thấy da dẻ thiếu nữ có vẻ xanh xao, nhìn như triệu chứng do bị hàn khí lâu năm xâm nhập. Thế mà lúc này hắn nhìn thấy thiếu nữ này dưới sát khí của hắn vẫn gắng gượng quật cường như thế, ý chí thật là hiếm thấy. Hắn trầm mặc một lát nhưng không trả lời. Lát sau, khi Hoàng Ung tiến cấp xong liền kêu một tiếng hưng phấn, thân ảnh nó nhoáng cái đã xuất hiện bên cạnh hắn. Lúc này mới nghe hắn nhàn nhạt nói:

- Ta là Vô Danh Thần Ma!

Sau đó liền hóa thành một đạo quang mang phá không đi mất. Chỉ để lại hai nàng nhìn theo đạo lưu quang, trong lòng thầm nhớ cái tên Vô Danh Thần Ma. Mãi một lúc lâu sau nàng mới hồi tỉnh lại, Nạp Lan Từ Diễm liền thấy thị nữ Tiểu Hoa hai tay giữ chặt nơi vùng ngực, nhả thần si mê hướng về phía lúc này đạo lưu quang biến mất:

- Trời ơi. Anh tuấn quá.

Nạp Lan Từ Diễm cười khoái chí gõ vào đầu cô nói:

- Si mê vừa thôi, người đã đi rồi.

Tiểu Hoa kêu đau một tiếng giữ lấy đầu, lại nghe Nạp Lan Từ Diễm nói:

- Chúng ta đi thôi, cần phải sớm tới Thần Ma học viện. Sắp đến ngày khảo thí rồi...

Sau đó lên cả hai lên phi xa, tiếp tục hành trình.

Ba ngày sau, Hạ Thiên đã tới Thần Ma học viện.

Chương 20: Tân Sinh Khảo Thí.

Thần Ma học viện hôm nay có rất nhiều người tới báo danh, chỉ thấy tại đại môn người ra vào tấp nập, xa xa nhìn lại, đông nghịt một mảnh, quả thực là một biển người.

Vì hôm nay là một ngày đặc biệt của Thần Ma học viện: “ngày tân sinh khảo thí”. Trong đội ngũ này có rất nhiều người của nhiều từ khắp nơi trên Thần Ma đại lục tiến đến báo danh, có Nhân tộc, Thần tộc, Ma tộc... thậm chí còn có cả thú nhân tộc, tinh linh tộc cũng tới, ước tính số người đến đây báo danh khảo thí cũng trên năm sáu chục người.

Thần Ma học viện là học viện lớn nhất và cũng là một trong những cái nôi của cường giả Thần Ma đại lục nên việc báo danh khảo thí đông đúc như thế cũng không phải là việc lạ. Bất quá yêu cầu báo danh cũng khá cao, yêu cầu phải đạt Kiểm Sư đối với tu luyện đầu khí và Ma Pháp Sư, Mục Sư đối với tu luyện ma pháp nguyên tố có độ tuổi từ 15 đến 24 cũng biết yêu cầu khắt khe như thế nào. Bởi vì có người cả đời cũng không tấn cấp được Kiểm Sư. Tuy nhiên, chỉ riêng điều đó chưa đủ, muốn trở thành học viên chính thức của học viện cần phải vượt qua tân sinh khảo thí, vốn là cuộc thi dành cho những người đến báo danh vào ban vũ kĩ và ma pháp.

Ngoài ra còn có một số người khác đến báo danh để học luyện kim hoặc được sư cũng phải thông qua khảo thí...

Hạ Thiên cũng nằm trong nhóm người báo danh này, lúc đầu vốn hân hoan vào ban vũ kĩ nhưng cuối cùng lại nghĩ tới hân vẫn thiếu kiến thức về ma pháp nên quyết định báo danh ma pháp. Phí cho mỗi lần khảo thí là 1000 kim tệ, nếu khảo hạch thất bại sẽ không hoàn trả, còn thành công sẽ tính là học phí của năm học đầu.

Tiếp đó, dưới sự dẫn dắt của đạo sư, đám người hoàn thành việc đăng kí liền tới đại sảnh của học viện. Đây là một đại sảnh cực kì rộng lớn, ước chừng có thể chứa hơn ba vạn người.

Trong đại sảnh học viện lúc này có hơn vạn người, toàn bộ nền của đại sảnh rực rỡ ánh sáng của những phiến đá hoa cương được lát dưới chân, ngược lên đỉnh đầu có thể thấy những khối thủy tinh lớn với đầy màu sắc. Toàn bộ gần vạn người khi bước vào đại sảnh đều không biết chệch vào đâu được.

Tại phía trước đại sảnh, chính phòng đã bày sẵn một loạt ghế. Ngồi trên ghế là những lão sư của học viện tiến hành khảo thí. Địa điểm tổ chức thi kiểm tra chính là khoảng ngay chính giữa trung tâm.

Vị đạo sư mặc hắc bào kia thoáng cười:

- Địa điểm thi kiểm tra chính là tại trung tâm, những người tới khảo thí nếu thừa nhận được uy áp của cường giả trung cấp Đại Kiểm Sư mà còn đứng trụ được sẽ vượt qua khảo thí và chính thức là tân sinh của học viện.

Tiếp đó, một Đại Kiểm Sư trung cấp bước lên thả ra uy áp. Dù là cường giả tu luyện đầu khí hay ma pháp đều có uy áp như nhau ở mỗi cấp độ tu luyện. Rất nhanh trong đại sảnh từ hơn gần vạn người đã có hơn phân nửa số người dưới uy áp không thừa nhận được phải nằm sấp xuống sát nền đá đại sảnh. Rất nhanh, đã có hơn bảy ngàn người bị loại, số lượng còn lại chỉ hơn hai ngàn người. Điều này cũng không có gì khó tưởng tượng, uy áp của Đại Kiểm Sư trung cấp không phải những Kiểm Sư hay Ma Pháp Sư có thể thừa nhận được. Trong số đó, tất cả đều chật vật chống đỡ, chỉ còn lại hai mươi mấy người thừa thoải mái chống đỡ, hiển nhiên cũng đã đạt tới Đại Kiểm Sư.

Trong đám người đó, Hạ Thiên vô tình nhìn thấy hai huynh đệ Hạ Nhật Minh, Hạ Nhật Thành đang hết sức chống đỡ uy áp kia, Tuy cả hai đã tiến cấp cao cấp ma tộc tương đương Đại Kiểm Sư nhưng chưa được bao lâu nên chống lại uy áp kia khá chật vật. Hắn chỉ cười nhạt, Hạ gia đối với hắn bây giờ chẳng có ý nghĩa gì cả, hắn chỉ coi họ như khách qua đường thôi.

Lại tiếp tục nhìn những người khác, hắn khá kinh ngạc khi thấy Nạp Lan Tử Diễm cũng đang chống lại uy áp một cách chật vật, tiểu ny tử này vốn bị hàn khí nhập thể, tuy hắn không có trực tiếp kiểm tra nhưng nhìn sơ qua cũng biết được do một số triệu chứng bên ngoài mà lại còn có thể kiên trì đến thế ý chí thật đáng khâm phục.

Lúc này hắn bỗng nhìn thấy trong đám người còn trụ được có vài kẻ dưới uy áp mà còn thông dong như không có việc gì, mà đặc biệt nhất là có hai kẻ làm cho hắn cảm thấy rất đặc thù. Thần thức lướt qua đó hắn cảm thấy kinh ngạc, hay kẻ này đều tấn giai Đại Kiểm Sư sơ kì nhưng khí tức ổn định, trước uy áp mà còn thông dong như thế hiển nhiên cảnh giới đã vô cùng vững chắc.

Trong đó có một kẻ khoảng mười bảy mười tám tuổi, luôn ôm khư khư trên tay một thanh kiếm tỏ ra vẻ ôn nhu quý trọng nó, nhưng trên người lại tỏa ra khí chất lạnh lùng đối với người xung quanh làm người khác nhìn thấy liền không nhận được toát ra một ý nghĩ: “Thanh cha này có khủng không nhỉ, suốt ngày ôm kiếm rồi ra vẻ mặt lạnh lùng nhìn như rằng hắn thể không còn việc gì để quan tâm nên cầm cây kiếm YY tự sướng”. Thanh kiếm này khác hẳn với những thanh kiếm mà người khác sử dụng, phần lớn người trên đại lục này này đều sử dụng đại kiếm, nhưng thanh kiếm trong tay hắn lại giống y hệt

với kiếm của Trung Hoa mà Hạ Thiên nhìn thấy ở kiếp trước.

Kẻ còn lại thì nhìn có vẻ lười nhác. Hắn là một thanh niên ước chừng mười tám, mười chín tuổi mặc một bộ võ phục màu trắng, thoạt nhìn hết sức anh tuấn. Nhưng mái tóc đen trên đầu hắn lại hết sức bù xù, trong tay cầm một bầu rượu trắng đang uống liên tục. Ánh mắt của hắn có một chút đờ đẫn, thỉnh thoảng lại lấy tay che miệng ngáp dài một cái làm như về buồn ngủ khiến người ta nhìn thấy có vẻ chán nản thẳm nghĩ: “Thằng cha này chẳng tốt đẹp gì, suốt ngày say xỉn, ánh mắt đờ đẫn như thế sẽ ngủ gục bất cứ lúc nào, là tiêu chuẩn dân chơi nghiện rượu hạng nặng đây mà...” Đáng khinh hơn là lúc hắn ngáp lại phe phẩy câu đàn hương phiến quạt gió vào trong mũi làm người ta tưởng tượng nếu là hắn bị hôi miệng thì phỏng chừng sẽ làm cho người nơi đây bị hạ gục hết thảy, uy lực chẳng kém với uy áp kia là bao.

Ở cách với kẻ nhìn qua có vẻ lười nhác kia là một thiếu nữ đeo một tấm sa mỏng che kín khuôn mặt, trên người tỏa ra khí chất lạnh lùng phảng phất như băng tuyết ngàn vạn năm. Tuy không nhìn thấy khuôn mặt nhưng nhìn qua bóng dáng thướt tha yêu kiều đó hẳn chắc chắn đây là một băng son mỹ nữ. Uy áp dường như không ảnh hưởng tới thiếu nữ đó, khi thần thức thoáng qua thiếu nữ đó, hắn càng giật mình. Không ngờ tu vi thiếu nữ đó lại đạt tới trung cấp đại kiếm sư, tuổi còn trẻ thế mà đạt tới cảnh giới này quả là thiên phú kinh người.

Ngoài ra còn một thiếu nữ khác mặc một bộ trang phục màu đỏ, trước ngực là song phong cao ngất, dáng người tỏa ra khí tức nóng bỏng. Trên khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta không nhìn được có vẻ trầm mê, thật là một vẻ đẹp yêu mị mà.

Những khí tức bất đồng nhất thời không khí nơi đây tràn ngập quỷ dị, cũng có chút khô hời. Nơi thì có kẻ ngây ngô cười nhạt, nơi thì có kẻ lạnh lùng ôm kiếm, cũng có chỗ có kẻ lười nhác uống rượu, băng son mỹ nữ cùng yêu mị nữ tử...

Một khắc sau (khoảng 15 phút), cuối cùng cũng kết thúc việc khảo thí, số người đạt yêu cầu nhập học chỉ còn lại hơn hai ngàn người. Những kẻ không vượt qua khảo thí thì thất vọng ra về, còn kẻ đạt thì làm thủ tục ở kí túc xá trong học viện.

Hạ Thiên rất nhanh đã làm xong thủ tục rồi rời khỏi đại sảnh đến kí túc xá của học viện xem phòng của mình...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Hai Người Bạn Cùng Phòng.

Sau khi làm thủ tục đăng kí túc xá xong, Hạ Thiên liền cầm thẻ bài trên đó có ghi số phòng 1187 đến túc xá tìm phòng của mình.

Tại Thần Ma học viện hôm nay treo đủ các bảng chỉ dẫn, chỉ rõ hướng đi các nơi, hiển nhiên là để phục vụ cho các tân học viên mới đến. Vì thế hắn rất nhanh dễ dàng tìm đến túc xá.

Các dãy số ở đây là rất có quy luật, bắt đầu từ 0001, cứ một dãy lại gồm 100 đơn môn độc viện, Hạ Thiên chạy tới hơn 20 dãy mà mới thấy 1101. Sau chốc lát đã tìm được phòng có ghi số 1187 trên cửa.

Ở túc xá của học viện, một phòng túc xá bình thường bên trong có 3 học viên ở. Lúc hắn mới bước tới cửa liền nghe thấy bên trong phòng 1187 truyền đến một giọng thiếu niên thanh thúy. Hắn thấy thế liền tò mò liền đi vào. Vừa mới bước vào hắn liền kinh ngạc.

Chỉ thấy một thiếu niên nhìn qua có vẻ nhếch nhác thỉnh thoảng cầm hồ lô rượu tu một ngụm đang nói chuyện với một thiếu niên lúc này đang ôm trong tay một thanh kiếm, khuôn mặt lạnh lùng. Đó là hai kẻ quái dị nhất trong lúc khảo thí hắn nhìn thấy, hắn thẳm than xui xẻo. Tại sao lại ở chung phòng với mấy tên quái đản này thế nhỉ?

Thiếu niên nhìn có vẻ nhếch nhác đó đang nói, vừa nhìn thấy Hạ Thiên bước vào, nhất thời con mắt sáng ngời, hưng phấn chạy tới:

- Ha ha, người chính là bạn cùng phòng với ta sao, ta đợi đã lâu rồi, lúc này ở đây chỉ có hai người chúng ta. Ta tự giới thiệu một chút, ta tên là Văn Tiên Khách, đến từ Thiên Nam đế quốc thuộc Nhân giới, còn hắn là Diệp Vân đến từ Thiên giới. Còn người gọi là gì, tới từ đâu, có sở thích gì...

Hắn huynh thuyên hỏi chốc lát đã hơn mười câu làm cho Hạ Thiên nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. Toát mồ hôi, tên này quả nhiên lắm miệng kinh khủng, chưa kịp thở đã hỏi một lèo hơn mười mấy câu ai mà thở nổi. Hạ Thiên thẳm nghĩ thế nhưng cuối cùng vẫn trả lời:

- Ách..., ta là Hạ Thiên đến từ Huyền Ma Quốc thuộc Ma vực. Các người đang nói gì vậy?

- À không có gì, chỉ là ta nói tên Diệp Vân này cắt bỏ cây kiếm đi thôi, cả ngày ôm kiếm không thấy mệt sao?

Hắn nói rồi chỉ vào cây kiếm trong tay Diệp Vân, chỉ thấy Diệp Vân lạnh lùng đáp:

- Ván Tâm kiếm trong tay ta, người còn kiếm còn, người mất kiếm mất...

- Ách, bộ người cầm kiếm tu tiên hay sao mà không chịu bỏ nó xuống, cầm mãi không biết mệt hay sao, nó có phải tiên kiếm đâu chứ?

Hạ Thiên thấy thế nhìn không được hỏi, lại nghe Diệp Vân hỏi hắn:

- Kiếm tiên là gì, có mạnh bằng thần khí không?

Hạ Thiên ngó người, mãi một lúc sau mới trả lời:

- Ách..., cái này ta cũng không rõ, nhưng hình như là phẩm chất chỉ có cao hơn chứ không thấp.

- Tốt, vậy từ nay ta lấy biệt hiệu là Tiên Kiếm Ván Tâm.

Nói xong liền nhắm mắt lại tiếp tục ôm kiếm đứng đó rồi. Ván Tiên Khách và Hạ Thiên thấy thế liền toát cả mồ hôi lạnh, tên này thật biến thái mà. Hắn sẽ là bạn cùng phòng với cả hai sao.

Bất quá rất nhanh Ván Tiên Khách liền trấn định lại, nói với Hạ Thiên:

- Mặc kệ hắn, chúng ta đây anh tuấn tiêu sái như vậy không cần quan tâm hắn, việc cần quan tâm bây giờ là phải làm sao câu dẫn mỹ nữ xinh đẹp đây? Ôi ma pháp sư cũng có rất nhiều mỹ nữ xinh đẹp đó. Đặc biệt ma pháp sư Thần Ma học viện toàn là mỹ nữ, chẳng những xinh đẹp, tính tình lại tốt, khi đi ra ngoài nói với kẻ khác mình có vợ hay bạn gái là ma pháp sư Thần Ma học viện, cũng thật nở mày nở mặt, hắc hắc...

- Ách.....

Hạ Thiên tròn mắt há mồm nhìn tên này tự sướng, không biết nói gì hơn.

Diệp Vân cũng không nói thốt nên lời, chỉ mở to hai mắt nhìn hắn, nói gì thì nói hắn cũng là bạn cùng phòng mới mình, không nghĩ tới lại có thể háo sắc như vậy, vô tư nói về việc câu dẫn mỹ nữ. Lúc sau chỉ nghe Hạ Thiên hỏi:

- Ta năm nay mười bảy tuổi, Diệp Vân, người bao nhiêu?

- Ta cũng thế, còn tên đang YY tự sướng kia nhiều hơn chúng ta một tuổi.

- Thôi chúng ta sắp xếp phòng ở, cứ để hắn tự sướng ở đó, tên này mà lên con thì không biết bao giờ mới hết phê đây.

Hạ Thiên nói rồi cùng Diệp Vân bước vào thu xếp phòng ở, chỉ để lại một tên nào đó đang YY tự sướng bên ngoài phòng khách.

Bên trong có ba phòng ngủ, Hạ Thiên và Diệp Vân bước vào mỗi người một phòng, sau đó bắt đầu dọn dẹp và tự sắp xếp đồ vật trong phòng của mình. Lát sau cả hai người cùng bước ra, chỉ thấy lúc này Ván Tiên Khách đã phục hồi về mặt mũi như lúc trước. Tới ngồi trên cái ghế trong phòng khách, chỉ nghe Diệp Vân hỏi Hạ Thiên:

- Người khá lắm, lúc này khảo thí ta thấy hai người các người chống lại uy áp hết sức thoải mái, người tu luyện gì vậy?

- Ta tu luyện ma pháp hỏa hệ, còn các người.

- Ta tu luyện đấu khí thủy hệ, còn hắn thì tu luyện đấu khí hỏa hệ.

Diệp Vân trả lời. Lúc này bên cạnh Ván Tiên Khách đã có hai cái vò rượu, hắn liền lấy ra ba cái chén rót vào đầy rượu rồi đưa cho mỗi người một cái nói:

- Nào, cùng nâng cốc chào mừng tất cả bằng hữu chung phòng. Sau này chúng ta có tiến cùng tiến, lui cùng lui.

Nói rồi uống sạch ly rượu trong tay, chỉ là trong lòng thầm nghĩ có tiến cùng tiến nhưng có lui thì ta chuẩn trước chứ ngu gì chờ bọn hắn... Hai người còn lại liền thấy thế cũng uống sạch một hơi ly rượu trong tay. Chỉ là sau khi uống xong chỉ thấy Hạ Thiên nói:

- Uống thế không đã, xem ta này!

Nói xong liền cầm lấy một vò rượu uống luôn một hớp to rồi "khà" ra một tiếng sáng khoái. Thấy thế Diệp Vân cũng lấy cái vò rượu còn lại trên bàn uống to một hớp rồi nói:

- Sáng khoái, chúng ta uống xem ai say trước nào.

- Được, ra ngoài sân uống cho mát.

Sau đó cả hai ôm vò rượu trên tay bay ra ngoài chỉ để lại Ván Tiên Khách ngồi bên trong phòng mặt đỏ bừng bừng hết lên:

- Hai tên khốn các ngươi, mấy vò rượu đó là của ta để dành mấy năm nay đó, mau trả lại đây...

Rồi cũng phóng ra ngoài theo hai người.

Thu đi đông tới, thời gian thấm thoát như đưa trôi, từ lúc Hạ Thiên đến khảo thí đến bây giờ đã được một năm. Cuộc sống tại đây rất không có gì đặc biệt, phần lớn thời gian đều vào trong thư quán để nghiên cứu ma pháp, kết quả thu được cũng kết quả rất cao.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, vì ngày này hàng năm là ngày khảo thí kết quả cuối năm của học viên Thần Ma học viện...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Những Thay Đổi Sau Một Năm.

Bên trong Thần Ma học viện, khi vào nhập học người ta mới biết nơi này cùng với những học viện khác tựa hồ như hai thế giới vậy, độ tương phản rất lớn. Không phải nói kiến trúc nơi này có gì khác, mà là sự hoành tráng cùng khí tức trang nghiêm ở nơi này.

Tại Thần Ma học viện, lúc bình thường tất cả những học viên đều bế quan hoặc tìm nơi nào đó tu luyện một cách yên tĩnh, ít thấy có ai lên lớp học của mình. Cũng bởi vì Thần Ma học viện khác với những học viện khác là không có quy định học viên bắt buộc phải lên lớp học. Người muốn tới phòng học à, không phản đối, lão sư vẫn dạy người; người muốn nghỉ học hả, cũng chẳng sao, chỉ cần người tham gia khảo hạch cuối năm đạt yêu cầu là được, chỉ cần đạt được kết quả thì người muốn không cần tới lớp học của mình cũng không sao. Dĩ nhiên nếu như muốn ra ngoài thí luyện dài hạn cũng được nhưng ít nhất trình độ phải đạt tới Đại Kiểm Sư cao cấp mới được (mỗi cấp độ có bốn giai đoạn là sơ cấp, trung cấp, cao cấp và đỉnh phong), tất nhiên trước khi đi lịch lãm phải viết một bản khế ước rằng nếu như kẻ lịch lãm đó có chết trong quá trình lịch lãm thì cũng không liên quan tới học viện.

Lại nói về cuộc sống của Hạ Thiên trong một năm nay trôi qua hết sức bình thường. Hắn ít khi lên lớp học thuộc ban Ma Pháp của mình. Cũng có vài lần dưới sự dụ dỗ của Vân Tiên Khách khiến hắn bất đắc dĩ dẫn theo tên sắc lang tiêu chuẩn này cùng tới phòng học. Về phần Diệp Vân u, hắn cũng đành bất đắc dĩ đi theo Hạ Thiên và Vân Tiên Khách. Vì sao ư, ai bảo chúng ta có tiền cùng tiền, khi lui thì cùng lui chứ (Tác giả: Có tiền cùng tiền, khi chạy thì ta một mình chạy trước chứ ngu gì chờ để cùng chết theo chứ, cạc cạc ...).

Lý do tại sao phải dẫn theo Vân Tiên Khách tới lớp ư, càng đơn giản hơn: Tỷ lệ nữ sinh trong Học Viện ở ban Ma Pháp là cao nhất, ban Vũ Kỹ Học Viện thứ hai, ở các viện khác là ít nhất, hơn nữa số lượng cũng rất ít, toàn bộ nữ sinh các ban khác gom lại còn không bằng nữ sinh một hệ của ban Ma Pháp.

Về mặt chất lượng thì những nữ sinh này, gầy có, béo có. Đương nhiên, trong đó cũng có nữ sinh xinh đẹp, yêu mị như Yêu Cơ chẳng hạn, dùng lời của một ít sắc lang chuyên nghiệp như Vân Tiên Khách... ách, không phải, là “chuyên gia nhận xét về đẹp nữ tính” như hắn nhận xét mà nói, Yêu Cơ quả thật là một trong những vưu vật gọi cảm xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp, vì thế nên Yêu Cơ còn được những người này đặt cho biệt hiệu là Mị Yêu Cơ. Hơn nữa cô nàng này ăn mặc lại rất nóng bỏng, thường có sở thích mị hoặc người khác với phương châm: “Ai chọc ta, ta sủng kẻ đó” nên dần dần cái danh Mị Yêu Cơ nổi tiếng khắp Thần Ma học viện. (Tác giả: Đọc đến đoạn này Mị Yêu Cơ đừng xách kiếm đến tìm ta nha liễu mạng nha, ta còn yêu đời lắm đó, cạc cạc...)

Về phần những nữ sinh khác trong ban, cũng có không ít người xinh đẹp động lòng người, nhưng nổi tiếng nhất vẫn là tam đại mỹ nữ được coi là tam hoa của Thần Ma học viện.

Trong đó đứng đầu là băng sơn mỹ nữ Lăng Phiêu Tuyết, gọi nàng là băng sơn mỹ nữ vì tuy nàng mang theo vẻ đẹp khiến kẻ khác hồn xiêu phách lạc nhưng tính cách quả nhiên lại lạnh lùng như băng, luôn mang trên mặt một cái nạ che đi khuôn mặt xinh đẹp của mình. Hơn nữa nàng lại là kì tài ngàn năm có một, mới mười tám tuổi mà ma pháp đã đạt tới Thánh Ma Pháp Sư băng hệ, ngoài ra băng hệ đầu khí còn đạt tới Kiểm Thánh. Được coi là Kiểm Thánh trẻ nhất đại lục (Tất nhiên không thể tính tên biến thái như Hạ Thiên trong danh sách được).

Người thứ hai tất nhiên là Mị Yêu Cơ xinh đẹp nóng bỏng và yêu mị với sở thích mị hoặc nam sinh.

Người thứ ba là Nạp Lan Tử Diễm, thuộc ban Tế Tự, nổi tiếng với sự dịu dàng hiền thực. Nhưng có sở thích đặc biệt là dùng quang minh hệ ma pháp ngưng tụ thành một ngọn lửa màu tím để chơi đùa. Uy lực ngọn lửa này thì khỏi nói, gặp kim loại đốt chảy kim loại, gặp gỗ đốt cháy gỗ, gặp nhà đốt cháy nhà..., lắm lúc làm cháy áo của đồng học nên được mệnh danh là Tử Huyền Thiên Hỏa – Tử Diễm với sở thích đặc biệt hiếm thấy ở nữ là ... nghịch lửa.

Bất quá đối với Hạ Thiên Hạ đại sát thủ thì người hắn thích nhất vẫn là Mị Yêu Cơ, bởi nàng sẽ không mị hoặc hắn. Nhưng hắn không biết rằng không phải nàng không muốn mị hoặc hắn, mà là nàng không dám mị hoặc hắn. Yêu Cơ tự biết mình đâu không lại cái tên biến thái này. Hắn là một kẻ không quan tâm với những gì xảy ra xung quanh mình. Trong suốt thời gian lên lớp, Hạ đại sát thủ của chúng ta cũng không quan tâm gì mỹ nữ xung quanh, lấy

ra sách ma pháp luận của hắn rồi ngồi đọc. Nhìn thấy hắn cầm lấy sách đọc, mọi người thờ dài nhẹ nhõm một hơi, bọn họ vẫn chú ý xem hắn lấy ra cái gì, nếu là thứ kỳ quái gì đó thì cần phải cảnh giác...

Nếu là sách thì có thể tạm thời không quan tâm tới. Mọi người đều biết khi hắn đọc sách là lúc yên lặng và an toàn nhất, thường không có thêm hành động gì nên an tâm thảo luận tiếp.

Về phần Hạ đại sát thủ thì sao? Hắn chưa bao giờ thảo luận với những người khác, một là hắn không thích trao đổi gì ngoài ma pháp, hai là ý tưởng của hắn sẽ làm người ta phát điên, không bao giờ được tán thành nên cũng không thể thảo luận được.

Vì sao ư, vấn đề là ở chỗ, ma pháp luận của vị Hạ Thiên Hạ đại sát thủ này thật sự không ai có thể giải đáp thắc mắc của hắn, không ai có thể chỉ cho hắn một con đường sáng. Muốn làm đạo sư của hắn thì chắc chỉ có Không Minh tái thế...

Bởi vậy, khi đạo sư vừa hỏi hắn lập tức đã bị hắn trả lời những câu hỏi khó khăn một cách nhanh chóng mà còn hỏi lại một số ý tưởng ma pháp làm cho đạo sư như cá đuối, thậm chí còn lan sang cả đồng học xung quanh. Ví như một số ý tưởng như hòa hệ ma pháp sư thích hợp làm đầu bếp, dùng hòa hệ ma pháp đun nấu đồ ăn, đặc biệt là nướng thịt thì thơm ngon tuyệt vời... Hay dùng hòa hệ ma pháp để đốt đèn trong nhà như thế nào là đúng cách, hoặc dùng hòa hệ ma pháp chơi đùa với các chiêu thức độc đáo như: trước tiên "mua xăng giá rẻ", tiếp đó "nhìn ngó xung quanh" tìm một căn nhà nào đó ngon lành một chút, tiếp tục phát ra ma pháp hòa hệ lợi hại "nồi lửa tám hướng", cuối cùng "bỏ chạy cầu toàn".... đều nức tiếng gần xa, đồng học cùng đạo sư góm mặt.

Trải qua vài lần được dạy dỗ đầy u đầu sức trán và hao tổn IQ vì những ý tưởng quái dị của hắn, không có một lão sư nào dám ở trên lớp học giải đáp vấn đề của Hạ Thiên đồng học, hơn nữa vấn đề của hắn lại không có sự trợ giúp gì với người khác, cho nên trên cơ bản đạo sư đều lựa chọn tan học rồi từ từ nói chuyện, về phần có nói chuyện hay không thì là việc khác...

Ân, nếu như chỉ có thể thôi thì Yêu Cơ không việc gì phải sợ hắn vì dù sao cũng chẳng liên quan tới mình. Chỉ là có một lần Yêu Cơ đi câu dẫn hắn nhưng kết quả lại là một lần khổ đau... ách, phải nói là một lần khổ sở muốn phát khùng chứ. Số là lần đó Mị Yêu Cơ bỗng dưng có sở thích đặc biệt là muốn mị hoặc những kẻ có tính cách kì lạ trong học viện, vì thế, ngoài Vân Tiên Khách và Diệp Vân lúc đó đang bế quan thì chỉ có Hạ Thiên là luôn thích vào thư quán học viện đọc sách ma pháp. Lúc đó Yêu Cơ đi vào thư quán thấy Hạ Thiên đang chăm chú đọc sách thì lấy dáng vẻ yêu mị tới bên cạnh hắn, ra vẻ ầm ức nói:

- Suất ca ơi, đang làm gì vậy?

- Đọc sách.

Chiều này nàng dùng rất nhiều lần và cũng đã có kết quả rất cao, thậm chí từng làm không ít kẻ tranh nhau lấy lòng nàng toạc đầu chảy máu, chỉ tiếc là lần này gặp phải tên biến thái như Hạ Thiên. Nàng thấy thể trong lòng cảm thấy tức giận, dơ cặp giò trắng muốt lên tiến sát gần người hắn cười mị mị quyến rũ. Nhưng chỉ thấy hắn ngang nhiên đưa tay sờ cặp giò mềm mại trắng muốt của nàng làm nàng tức giận tím mặt, tuy nàng mị hoặc nhiều kẻ nhưng chưa thấy tên nào lớn mặt như thế. Tuy trong lòng tức tối, nhưng nàng vẫn nén giận, vẫn mị mị đôi mắt trách hắn:

- Sao ca sờ giò muội, mặt phong độ quá đi thôi.

- Ai bảo muội mặc váy ngắn?

- Xin huynh đó, có giò đẹp không khoe phí của trời.

- Vậy thì đúng rồi, huynh cũng nghĩ thế, có giò đẹp không sờ phí cả tay.

- ...

Yêu Cơ triệt để im lặng, sao tên này biến thái thế, vốn định mị hoặc hắn chơi đùa vài ngày mà không ngờ hắn lớn mặt như vậy, dám đùa mình. Nhìn thấy vẻ mặt dửng dưng như chính nghĩa đó của hắn, nàng kim không được tức giận, rõ ràng hắn đang đùa giỡn mình mà... Tức tối nhưng mà không còn cách nào khác, cuối cùng Yêu Cơ đành bỏ của chạy lấy người, ách... không phải, phải nói là bỏ mồi chạy lấy người. Nhưng Hạ Thiên cũng không tha cho nàng, cố ý bám theo tỏ vẻ theo đuổi nàng bằng được mới thôi, đáng hận hơn là hắn vừa đi theo vừa vờn tay sờ cặp đùi nàng với lí lẽ: "Thấy đùi đẹp không sờ là ngu". Nàng tức giận nói thẳng với hắn là nàng không thích hắn thì hắn vô si trả lời một câu:

- Ta thích người là chuyện của ta, có liên quan gì tới người...

Lần này Yêu Cơ càng trợn mắt há mồm vì lí lẽ của hắn, vì thế hôm đó xảy ra một sự kiện đặc biệt: Mị Yêu Cơ bị một tên học viên nam lẻo đẻo theo sau vừa đi vừa sờ đùi..., chỉ tiếc là hôm đó là ngày nghỉ của học viện nên không có ai nhìn thấy cảnh đó nếu không chắc chắn sẽ thành một giai thoại "Mị Yêu Cơ gặp khắc tinh". Sau nửa ngày ngâm đắng nuốt cay, không còn cách nào khác Yêu Cơ đành phải thỏa hiệp, cuối cùng phải làm nghĩa muội của hắn.

Thế là từ đó hắn có một nghĩa muội yêu mị, cũng làm hắn thích nhất vị nghĩa muội này ở chỗ Yêu Cơ hay làm thức ăn ngon cho hắn. Cũng từ lúc đó, Vân Tiên Khách và Diệp Vân thích ăn đồ nhắm do Yêu Cơ làm, tất nhiên với vị nghĩa ca bất đắc dĩ và hai vị bằng hữu của nghĩa ca này Yêu Cơ cũng có phần ưu thích, thường xuyên tán dóc với cả ba người...

Trong khoảng thời gian này, kiến thức về ma pháp của hắn hết sức phong phú, có thể thuần phát ma pháp cấp 16 của thất hệ trở xuống, nhưng điều này không ai biết. Bên ngoài chỉ biết trình độ ma pháp của hắn là Đại Ma Pháp Sư trung cấp hòa hệ.

Còn Vân Tiên Khách và Diệp Vân thì người ngoài cũng chỉ biết trình độ đấu khí cả hai đều đạt Đại Kiểm Sư trung cấp, vì phần lớn thời gian cả hai đều bế quan. Thật ra lâu lâu ba người Hạ Thiên cũng gặp nhau rồi cùng say xin một lần, sau đó lại lặng lẽ ai làm việc nấy. Tình cảm bằng hữu của họ vốn rất tốt lại càng tốt hơn.

Mà hôm nay, cả ba cùng đến Diễn Võ Trường của học viện để tham gia khảo hạch cuối năm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Buổi Khảo Hạch Cuối Năm Kỳ Dị.

Thần Ma học viện, Diễn Võ Trường...

Hôm nay tất cả học viên Thần Ma học viện đều đến đây để tham gia khảo hạch cuối năm, tất nhiên trừ những học viên đã ra ngoài lịch lãm dài hạn không trở kịp trở lại.

Lúc này một vị lão sư nhìn khá trẻ tuổi của học viện lên tiếng:

- Theo tuần tự mọi người tiến lên khảo hạch, bắt đầu đọc tên đến ai thì người đó lên.

Tiếp đó, một vị lão giả khoảng 50 tuổi mặc áo bào màu xanh đi ra sân khấu đọc tên:

- Học viên đấu khí Khắc Lạp tham gia khảo thí.

Lập tức một học viên áo vàng bước lên trên đài, dựa theo lời nói của các vị lão sư mà đứng ở trước lão giả mặc áo xanh.

Thanh niên áo vàng lễ phép nói với lão giả mặc áo bào màu xanh, lão giả này chính là trưởng lão ở trong học viện, chức vụ so với các lão sư bình thường còn lớn hơn, không thể đắc tội.

Ở bên cạnh chính là một khối ngọc thạch màu trắng dùng để đo lực lượng đấu khí và ma pháp, chỉ cần tiến hành công kích vào đó, nó sẽ hiển thị lên kết quả là màu tương ứng với lực lượng. Các màu gồm đỏ, da cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Tương ứng với các cấp độ: Kiểm Sư cao cấp cấp màu đỏ, Kiểm Sư đỉnh phong màu da cam, Đại Kiểm Sư sơ cấp màu vàng, Đại Kiểm Sư trung cấp màu lục, Đại Kiểm Sư cao cấp màu lam, Đại Kiểm Sư đỉnh phong màu chàm, Kiểm Thánh sơ cấp màu tím và trên đó sẽ có một ngôi sao trên màu tím đó, Kiểm Thánh trung cấp màu tím và hai ngôi sao, Kiểm Thánh cao cấp màu tím và có ba sao, Kiểm Thánh đỉnh phong sẽ có màu tím và bốn ngôi sao. Tương tự ma pháp cũng thế.

Lần này khảo thí này mấu chốt chính là Kiểm Sư, Ma Pháp Sư cao cấp, tu vi thấp hơn thì sẽ bị loại bỏ ra ngoài, bởi vì sẽ không có bao nhiêu tiền đồ phát triển.

Thanh niên áo vàng phát ra đấu khí, dùng sức đánh vào khối ngọc thạch màu trắng.

- Xoẹt.

Khối đá liền hiển thị màu đỏ, sau đó khôi phục nguyên dạng.

- Kiểm Sư cao cấp, vượt qua kiểm tra, xuống dưới.

Lão giả mặc áo màu đen cất tiếng nói, ghi lên ngọc giản của thanh niên áo vàng.

Sau đó người thứ hai tiến tới, người này cũng có tu vi Kiểm Sư đỉnh phong, kỳ thật mỗi lần kiểm tra không có mấy người không hợp cách, bởi vì khi tiến vào Thần Ma học viện bọn họ đều được kiểm tra nghiêm khắc một lần, thiên phú không tốt thì không thể lọt vào đây.

Cứ như vậy năm nghìn người tiến tới đây kiểm tra. Lúc này bên dưới có ba thiếu niên ngồi trong một góc của Diễn Võ Trường nhìn về phía trên đài, chỉ nghe một thiếu niên nói:

- Hạ Thiên, Diệp Vân, hai người các ngươi nói xem sao đã lâu thế mà vẫn không thấy mỹ nữ nào lên kiểm tra nhỉ?

- Ngươi hỏi ta ta biết hỏi ai, ngươi muốn nhìn mỹ nữ thì nói Yêu Cơ muội ra đây là có thể nhìn no nê, cần gì phải chờ đợi mòn mỏi như thế chứ.

Hạ Thiên nhàn nhạt trả lời, Diệp Vân thấy thế cũng gật gật đầu. Vân Tiên Khách nghe vậy liền toát cả mồ hôi lạnh, nhớ lần trước hắn chỉ đùa với Yêu Cơ

một lát không ngờ bị nàng sửa lưng cho một trận. Đó là lúc nàng làm đồ nhắm rượu cho ba người thì cô ý bỏ thật nhiều ớt tươi vào trong món nhắm vốn là phần dành cho Vân Tiên Khách. Sau đó nàng cùng hai người Hạ Thiên và Diệp Vân vừa nói chuyện vừa tận hưởng mỹ tửu do Hạ Thiên trong lúc rảnh rỗi chế ra, chỉ để lại Vân Tiên Khách ngửa mặt nhìn trời nước mắt nhẹ rơi... (do ăn ớt cay quá), hẳn không dám uống mỹ tửu vì trong miệng quá cay, nếu uống thêm loại mỹ tửu mà Hạ Thiên lúc rảnh rỗi làm ra vốn mạnh hơn, thơm hơn không chỉ vài lần so với mỹ tửu mà hẳn từng ném phải thì có phải là sẽ bị lột da mòn không? Mà từ khi uống loại mỹ tửu này, những loại mỹ tửu khác hẳn uống vào đều nhạt như nước lã, vì thế hẳn chỉ biết nhìn ba người còn lại vừa ăn đồ nhắm vừa uống mỹ tửu rồi nói chuyện ngon lành mà không ai thèm để ý tới hẳn. Đang ngồi trong bàn nhậu có đủ mỹ tửu và đồ nhắm ngon lành mà bất hân nhin ăn đã đành, lại còn phải nhìn bọn Hạ Thiên ăn uống ngon lành thế kia, đặc biệt là tên Diệp Vân đáng hận cứ nhai đồ nhắm nhóp nhép, rồi lâu lâu uống ngụm mỹ tửu xong há miệng “khà” ra một tiếng sáng khoái càng làm cho miệng hẳn chảy nước miếng rùng rùng mà không biết làm gì hơn. Ai bảo lúc đầu Yêu Cơ đưa đến bốn phần đồ nhắm, mỗi người một phần, nói ai ăn hết thì rằng mà nhin, nếu ăn phần người khác thì lần sau đừng mơ đến việc nàng làm đồ nhắm mang tới cho người đó nữa. Cứ như vậy, qua lần giáo huấn này, Vân Tiên Khách triệt để từ bỏ ý định với vị nghĩa muội yêu mị của băng hữu này...

Qua một lúc lâu sau, cuối cùng cũng có mỹ nữ xuất hiện như ước muốn của Vân Tiên Khách. Chỉ thấy lúc này vị lão sư trẻ tuổi hô to:

- Học viên ban Ma Pháp Nạp Lan Tử Diễm tới khảo thí, Mục Sư hệ.

Nạp Lan Tử Diễm tiến lên trên đài nói với lão giả mặc áo bào màu xanh.

Nàng vừa lên trên đài đã có vô số con mắt nóng bỏng nhìn về phía nàng, không ít người ứa nước miếng ra. Liền có kẻ trong đám người Hạ Thiên phát ra tiếng cảm thán:

- Woa, chính là một trong tam đại mỹ nữ trong học viện sao? Đủ xinh đẹp, đáng người quá chuẩn...

- Ủ, làm ơn ngậm miệng người lại giùm ta cái Vân lão hữu, nước miếng chảy rùng rùng hơn cả lúc ăn món nhắm của Yêu Cơ muội nữa kia

Diệp Vân lúc đầu cười khở trả lời, thẳng cha này nhìn thấy mỹ nữ là nước miếng chảy rùng rùng làm ướt cả Vân Tâm kiếm của hắn. Tiếp đó, chỉ nghe Hạ Thiên cười tiếp lời Diệp Vân:

- Hắc hắc..., lần sau gặp hắn với hắn người cần phải chuẩn bị mấy cuộn giấy để lau kiếm đi, nếu không tới về chắc chắn phải ôm kiếm rỉ mà ngủ đó. Lúc đó người nên đổi danh hiệu mình thành “Kiếm Rỉ Vân Tâm” là cái chắc, cạc cạc...

Nghe Hạ Thiên vừa cười vừa nói, Diệp Vân chỉ gật đầu, tên này nói rất có lý, tuy rằng luôn không để quan tâm việc quanh mình nhưng Hạ Thiên quả thật rất quan tâm tới băng hữu, lúc hắn ử mấy hũ mỹ tửu cũng thế, ử xong là liền cho băng hữu uống trước. (Tác giả: vì hắn lo uống phải sẽ bị ngộ độc thực phẩm nên mới cho người khác uống trước, tội nghiệp tên này, bị người ta dùng làm thí nghiệm mà không biết, hắc hắc...)

Lúc này trên đài, Nạp Lan Tử Diễm nhắm mắt lại sau đó niệm chú ngữ, tiếp đó một đạo từ sắc hóa diễm liền phóng viên đá kiểm tra màu trắng, chỉ thấy từ sắc hóa diễm tỏa ra nhiệt lượng mạnh mẽ phát tán ra xung quanh, ở trong khối đá kiểm tra đột nhiên phát ra một mảng lam quang.

- Ủ, không tệ, Cao cấp Đại Ma Pháp Sư.

Lão giả mặc áo màu đen gật nhẹ đầu, vô cùng thỏa mãn.

Học viên bên dưới nhìn Nạp Lan Tử Diễm với ánh mắt đầy hâm mộ. Tiếp đó nàng bước xuống đài, lão giả mặc áo bào màu đen tiếp tục cất tiếng nói:

- Học viên ban Đấu Khí Yêu Cơ tới khảo thí.

Yêu Cơ tiến tới trước đá kiểm tra sau đó chào hỏi lão giả rồi sau đó tay cầm thanh kiếm màu trắng có vẻ giống thanh kiếm của Diệp Vân phát ra phong hệ đấu khí trầm tới viên đá. Thanh kiếm này vốn là của Hạ Thiên tự tay luyện chế cho nàng, từ lần đầu tiên tới phòng cả ba người chơi, nhìn thấy thanh kiếm của Diệp Vân nàng đã yêu thích nên vội vịn vị nghĩa ca tiện nghi này, để rồi cuối cùng ra độc chiêu “làm nũng” làm Hạ Thiên chấp nhận thương đau hi sinh một chút tài liệu quý hiếm mà hắn tìm được luyện chế cho nàng một thanh kiếm có gọi là Yêu Hồn kiếm. Sau khi nhận thấy phẩm chất của thanh kiếm này không hề kém thần khí thì đến lượt Diệp Vân nói hắn nâng cấp thanh Vân Tâm kiếm của mình, còn Vân Tiên Khách trần lột đòi Hạ Thiên luyện chế cho hắn một cây thiết phiến tên là Đàn Hương Phiến... Lúc đó Hạ Thiên tuy hết sức buồn bực nhưng mà vẫn luyện cho mỗi người một món vũ khí, lại nghĩ đến mình chưa có vũ khí vừa tay vì vậy cũng luyện chế ra Ngạo Thiên kiếm. Thế là chỉ trong vòng 2 ngày liền có bốn món thần khí xuất thế làm dẫn động cả thiên kiếp, may mà trước khi luyện chế hắn tìm nơi vắng vẻ cách xa học viện cả nghìn dặm, nếu không không biết sẽ gây ra oanh động đến mức nào. Nhìn ba món thần khí này bề ngoài không có gì đặc biệt nhưng chỉ có người sử dụng mới biết sức mạnh thật sự của nó kinh khủng như thế nào. Lại nói về thanh Ngạo Thiên kiếm của Hạ Thiên vốn là luyện chế từ 120 thanh phi kiếm hợp lại, khi cần có thể phân tách ra tụ thành kiếm trận.

Lúc này trên đài chỉ thấy tảng đá phát ra màu chàm làm cho lão giả kinh hô:

- Tại sao lại như vậy, màu chàm, Đại Kiếm Sư đỉnh phong...

Không đợi cho lão giả mặc áo màu đen kinh ngạc, Yêu Cơ liền niệm chú, rất nhanh một đạo phong nhận xuất hiện đánh mạnh vào tảng đá, lúc này tảng đá lại phát ra màu chàm. Lão giả lắp bắp:

- Ma pháp cũng đạt tới Ma Pháp Sư đỉnh phong, là ma vũ song tu đều đạt tới cấp độ Đại Sư đỉnh phong.

Lúc này chỉ thấy Yêu Cơ không nói gì, quay người cười một tiếng làm cho hơn nửa nam nhân nơi này mê mẩn.

Lát sau toàn trường mới tỉnh lại. Những lão sư ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này cũng không thể tưởng tượng nổi, thật là quá yêu nghiệt, trẻ tuổi như vậy đã là ma vũ song tu ở cấp độ Đại Sư đỉnh phong, trong học viện cũng không có bao nhiêu người được như vậy.

- Trời ạ, ma vũ song tu đều đạt cấp độ Đại Sư đỉnh phong.

Có không ít người kinh ngạc nói không ra lời, nhìn mỹ nữ mảnh mai yêu mị như thế mà không ngờ thiên phú yêu nghiệt đến như vậy. Thật ra không chỉ có Yêu Cơ là ma vũ song tu, cả ba người Hạ Thiên đều như thế và cũng đạt đến trình độ này cả chẳng qua không muốn người khác biết để ẩn giấu một quân bài mà thôi.

- Đạt tiêu chuẩn, rất tốt, người xuống đi.

Lão giả mặc áo màu đen nói với Yêu Cơ, thái độ đã tốt hơn rất nhiều.

- Đa tạ trưởng lão.

Yêu Cơ đi xuống dưới đài, trên đường đi khiến cho không ít người phải chảy máu mũi. Tiếp đó lão giả lại lên tiếng:

- Tiếp theo, Lăng Phiêu Tuyết thuộc ban Đấu Khí tham gia khảo thí.

Sau đó liền thấy một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người bước lên trên đài, chỉ là cả người nàng phát ra khí tức lạnh lùng trong trẻo tựa như băng tuyết ngàn năm.

- Xinh đẹp, thật là xinh đẹp, ba người đẹp đồng loạt xuất hiện.

Không ít người trong lòng thầm nói, liên tục ba cô gái xinh đẹp xuất hiện khiến cho bọn họ phải ứa máu mũi liên tục.

- Ủ, khảo thí đi.

Lão giả vừa kinh ngạc vừa kích động. Chỉ thấy nàng thuận phát một cái bang tiền khổng lồ công kích về phía đá, phía đá liền phát ra màu tím và một ngôi sao, sau đó trở về trạng thái bình thường. Chưa dừng lại ở đó, chỉ thấy nàng tiếp tục vung thanh kiếm lên, một đạo kiếm khí phóng tới tảng đá, màu tím và ngôi sao vừa mới tắt liền phát sáng lại.

- Ma vũ song tu tất cả đều đạt thánh giai sơ kì...

Lão giả áo đen một lần nữa kinh ngạc, thật không thể tin nổi, lão giống như gặp quỷ vậy.

Một vị lão sư trung niên nhìn thấy ba học viên của mình có siêu cấp thiên phú như vậy thì không kìm được nhe răng ra cười không khép lại được, có ba người như vậy ở trong đó cũng vậy, về sau những người này nhất định là trưởng lão dự trữ rồi.

- Rất tốt, rất tốt, người thông qua, mau xuống đi.

Lão giả áo màu đen kích động nói, chỉ hận không thể lập tức báo cho viện trưởng biết.

- Trời ạ, Ma vũ song tu Thánh Cấp sơ kì, thật là không có thiên lý, sao nàng tại sao lại tu luyện được như vậy, thật là yêu nghiệt.

Ở phía dưới những nam sinh cuồng nhiệt nói. Lăng Phiêu Tuyết chỉ lạnh lùng bước xuống đài.

Sau đó xuống dưới khảo thí, lão giả mặc áo đen cảm thấy không yên, thời gian đã trôi qua, chỉ còn mấy trăm người chưa khảo thí, cuối cùng cũng đến lượt ba người Hạ Thiên...

Chẳng qua ba người này thật kì quái, bước lên hành lễ với lão giả xong liền làm một hành động như nhau, sau đó bước xuống đài chẳng để ý kết quả sau đó.

Chỉ thấy Hạ Thiên nhàn nhạt thuận phát hỏa hệ ma pháp tạo thành một con ngũ trảo hỏa long phương đông lao tới phía đá, sau đó nhiệt độ kinh khủng lan ra đốt cháy cả đài thành một màu đen, may mà đài làm toàn bằng đá hoa cương có gia trì ma pháp trận, nếu không phỏng chừng tất cả đã bị đốt trụi rồi. Càng làm lão giả buồn bực hơn là hắn không nói gì, chỉ phát ra một đạo ma pháp cấm chú cấp 10 rồi quay lưng chuẩn mất làm lão sém bị cháy mất bộ râu.

Diệp Vân thì lạnh lùng vung kiếm, phát ra một đạo kiếm khí bổ tới tảng đá làm cho tảng đá kiểm tra lún xuống ngập mặt đá hoa cương trên đài rồi xoay lưng bỏ đi.

Vân Tiên Khách thì càng vô si hơn, chỉ thấy hắn hất xì một cái rồi tu một ngụm nỷ tửu xong liền lim dim mắt, khiến lão giả bực mình đang muốn lên tiếng thì hắn đã ném cả cái chiết phiến trong tay trúng tảng đá kiểm tra khiến cho mặt đài vốn đã bị Diệp Vân làm lún xuống lại mở rộng ra, tiếp đó cái chiết phiến dội ngược lại chỗ hắn, hắn đưa tay cầm lấy chiết phiến xong liền quay lưng chuẩn thẳng, tất cả không đầy ba giây. Chỉ để lại lão giả và các vị lão sư buồn bực một trận, ba tên này thật sự thích phá hoại cảnh quan mà...

Cũng may kết quả của ba tên này không tệ lắm, đều là Đại Ma Pháp Sư hay Đại Kiếm Sư đỉnh phong, nếu không bọn họ nhất định sẽ lộ da nấy tên này vì hành vi phá hoại này. Lúc này ba người đã chuẩn khỏi Diễn Võ Trường, để lại toàn bộ học viên khác ngây ngốc tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cảm Ngộ - Tâm Kết Được Giải Khai.

Thần Ma học viện, trong khu vực túc xã ...

Hôm nay tất cả học viên Thần Ma học viện sau khi tham gia khảo hạch cuối năm, tất nhiên đều trở về chuẩn bị những kế hoạch cho kì nghỉ đông cuối năm. Lúc này bên trong túc xã vốn là nơi ở của ba người Hạ Thiên, lúc này có bốn người đang ngồi trên một chiếc bàn tròn.

Bốn người này tất nhiên là Vân Tiên Khách, Hạ Thiên, Diệp Vân và Yêu Cơ, lúc này chỉ nghe Yêu Cơ nhìn chòng chọc ba người rồi đột nhiên ôm bụng cười mất hết hình tượng mỹ nữ:

- Ha ha ha..., hôm nay các huynh biểu diễn thật ấn tượng, ước chừng gần như toàn bộ cả cái đài cao ở Diễn Võ Trường đều bị hủy, phải nói là sau đòn Hỏa Long Thôn Thiên của nghĩa ca đã thiêu cháy hết tằm thâm trái nơi đó, còn thiêu gần hết mấy sợi râu của vị hắc bào trưởng lão nọ, tiếp theo là đòn đóng đinh của Diệp Lăng ca, rồi đòn nhỏ đinh của Vân Tiên Khách ca nữa, tất cả các người biểu diễn thật ấn tượng đó. Có phải là đã bàn bạc với nhau không, ha ha ha...

Sau đó nàng tiếp tục ôm bụng cười. Sự việc hôm nay trên Diễn Võ Trường thật ấn tượng. Thấy nàng cười như thế, Hạ Thiên buồn bực nói:

- Thật sự là làm cho cái đài suýt sập sao, ta đâu có cố ý, ta chỉ tấn công cái tảng đá kiểm tra đó thôi. Các người cũng biết đó, nói đó lão sư thần thông quảng đại làm sao có thể bị thiêu cháy râu được?

- Hắc hắc..., cảm chú cấp 10 mà còn không đủ đốt râu sao, người lại thuận phát làm sao vị trưởng lão kia phản ứng kịp.

Diệp Vân cười nói, chỉ thấy Vân Tiên Khách vẻ mặt chán nản, than rằng:

- Ai, tại sao chúng ta lại khảo hạch cuối cùng cơ chứ, không có cơ hội biểu diễn trước mặt mỹ nữ, ai số ta thật khổ mà...

- Hắc hắc..., Yêu Cơ muội không phải mỹ nữ sao?

Diệp Vân cười nói với hắc. Yêu Cơ cũng lên tiếng:

- Phải đó, huynh dám nói muội không phải là mỹ nữ hả?

- Yêu Cơ muội à, ta mà đụng tới muội thì Hạ lão hữu không lột da ta mới là lạ đó...

Hắn vội vàng giải thích, nhưng chưa nói hết câu thì Hạ Thiên đang uống chén trà đã chen vào:

- Nói cho đúng hơn là hắn sợ mấy quả ớt trong cái phần đồ nhắm của muội, liên quan gì tới ta.

Nghe hắn nói thế, Diệp Vân đang uống trà cũng phun ra một ngụm, sau đó ho khàn vài tiếng. Lại nghe Hạ Thiên nói tiếp:

- Các người định kế hoạch cho kì nghỉ này chưa, lần này nghe nói nghỉ hai tháng đó?

- Ta sẽ ra ngoài lịch lãm một chút, tốt nhất là tới Dong Bình Công Hội nhận nhiệm vụ dong binh nào đó, sau đó liền tới Ma Thú Sâm Lâm lịch lãm. Ta cảm thấy mình sắp đột phá Thánh Giai.

Vân Tiên Khách trả lời, tiếp đó Diệp Vân cũng nói:

- Ý kiến hay đó, nhưng ta sẽ không tới Ma Thú Sâm Lâm mà tới Cực Băng Địa Vực ở phía nam Nhân giới, nơi đó lịch lãm sẽ khiến ta dễ đột phá hơn.

- Cũng tốt, ta cũng sẽ đi phương Bắc lạnh giá lịch lãm một chút để biết thêm phong thổ của nhân giới, nhân tiện tìm nơi đột phá luôn.

Hạ Thiên cũng cười nhạt nói. Lúc này Yêu Cơ cũng lên tiếng:

- Muội phải về nhà, hai tháng sau gặp lại chúng ta xem ai đột phá sớm hơn.

- Tốt, nhưng nếu đột phá cần phải ẩn giấu thực lực cho tốt, có câu "tiềm long thận dụng" cũng không thừa đâu.

Hạ Thiên nhân nhật nói, sau đó đưa từ không gian giới chỉ ra vài bình rượu cho mỗi người rồi cười nói:

- Rượu này để các ngươi uống đi dọc đường, số còn lại phải đợi hai tháng sau, khi chúng ta trở về về mới ử xong, lúc đó chúng ta sẽ liên hoan một trận.

Cả ba người gật đầu, sau đó nói một số chuyện khác rồi tản ra.

Ngày hôm sau, tất cả chia tay, Vân Tiên Khách tới Ma Thú Sâm Lâm, Diệp Vân tới Cực Băng Địa Vực ở phía nam, Hạ Thiên thì lên phương Bắc, còn Yêu Cơ trở về nhà.

....

Ba ngày sau, tại một hạp cốc lạnh giá ở phương bắc, một bạch phát thiếu niên đứng nhìn rừng trúc đang bị những bông tuyết trắng xóa đang che đi màu xanh mon mẫm vốn có. Lúc này hắn đang đứng đó nhưng một cử động đều mang theo thiên địa pháp tắc xem ra hắn đang ngộ đạo. Chỉ thấy hắn đứng đó nhưng trong lòng lại nhìn về quá khứ của mình, hắn xem cả đời người cũng chỉ là một kiếp mà thôi, sẽ có luân hồi một khi thoát khỏi luân hồi sẽ chạm vào thiên đạo. Nhưng thiên đạo mờ mịt biết đâu mà lần, khả năng ngộ đạo chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Dần dần hắn từ từ chìm vào hồi ức trong quá khứ của mình kiếp trước...

Người bình thường thì dĩ nhiên cuộc đời cũng sẽ bình lặng trôi qua. Nhưng những người phi thường thì lại có cuộc sống phi thường cho đến cuối đời. Hai loại người này bất kể là bình thường hay phi thường, đối với bọn họ mà nói, sinh hoạt nói chung không có biến động lớn, người bình thường sớm đã tê dại với việc bình thường, người phi thường thì đã quen với việc phi thường, sinh hoạt thùy chung cứ tiến triển theo quỹ đạo không thay đổi.

Nhưng nếu sinh ra với cuộc sống bình thường, từ đó sống một đời thường lặng lẽ cũng chưa chắc là đã hạnh phúc.

Thế gian sự tình luôn có những biến đổi phức tạp, có nhiều việc cả người trong cuộc căn bản cũng không cách làm chủ, nhiều việc không thể lý giải, nhiều sai lầm không có cơ hội sửa, những điều này đều có thể xảy đến trên thân mỗi người, đều có thể xảy ra bên cạnh mỗi người.

Nếu như một người được trời ban cho linh giác miễn tuệ, làm cho hắn từ thời niên thiếu đã sớm bộc lộ tài năng, con đường tương lai của người này dường như đã định sẵn sẽ về vang tươi sáng.

Nhưng số mệnh thì khó đoán trước được, vận mệnh của một người có thể thay đổi chỉ trong nháy mắt. Giống như hắn kiếp trước, chỉ vì bộc lộ tài năng quá sớm mà đạt được nhiều điều nhưng đó quá nửa là dối trá. Giả dụ như tình yêu của Hạ Tiểu Oanh hay tình đồng đội của các thành viên Huyết Sát rồi cuối cùng bị họ bán đứng mà không biết.

Khi đó hắn là một người khi đang trên đỉnh cao nhưng đột nhiên theo vầng hào quang xuống, có thể hình dung được trong lòng hắn cảm thấy mất mát như thế nào. Đối với trời cao mà nói, điều này có lẽ chỉ là một sai sót rất nhỏ, nhưng đối với thiếu niên như hắn lúc đó, lại thêm ý chí chưa vững vàng của hắn, thì đó lại là một sự việc bi thảm nhất.

Hắn năm mười sáu tuổi, gia nhập Huyết Sát, vì tổ chức, vì quốc gia mà lập công nhưng cuối cùng bị họ phản bội, điều này đối với hắn mà nói không khác gì sét đánh ngang tai.

Lúc này hắn phi thường muốn trở thành kẻ bình thường nhưng không thể nữa, bởi vì hắn đã thoát ra khỏi luân hồi, ra khỏi thiên đạo.

Cuối cùng hắn chỉ lẩm bầm một câu: “Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu, hướng chi là người”. Lúc này hắn thở một hơi, quyết định hòa nhập vào thế giới này, quên đi tất cả những gì trong quá khứ, một lòng truy cầu đạo của chính hắn. Từ đây, tâm kết của hắn đã được giải, ở cái thế giới này hắn quyết định sẽ bảo vệ những gì mình có như bằng hữu, huynh muội... ở nơi này. từ đây, hắn mới chính thức thành một phần tử của thế giới này.

Thế giới của hắn vốn đầy ảo mộng nhìn như mê hoặc nhưng nay đã trở rõ ràng với hắn, vì hắn đã có mục tiêu, có lý tưởng của mình. Sự biến đổi lớn đến như vậy khiến cho con đường mà hắn đang đi có một bước ngoặt, từ đang xa rời quỹ đạo bắt đầu đi vào đúng quỹ đạo mà hắn cần phải đi.

Bất thành linh, hắn từ trong cảm ngộ tỉnh lại, bởi vì thần thức của hắn phát hiện ở một địa phương cách đây hai mươi dặm, nơi đó đang có một đám người giao tranh. Hắn trầm mặc một chút rồi quyết định đến đó.

Chỉ thấy thân ảnh của hắn đột nhiên thất tiêu rồi lập tức xuất hiện ở cách đó hai mươi dặm..

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngẫu Ngộ.

Trong một khu rừng trúc vô danh ...

Lúc này, những tiếng kêu thảm, gào thét từ bốn phương truyền tới, mặt đất bị đầu khí và ma pháp đục khoét thành nhiều hố sâu. Càng lúc càng có nhiều tiếng kêu thảm thiết phát ra. Đây rõ ràng là một cuộc giao tranh đẫm máu giữa hai nhóm người. Trong đó một bên là một nhóm người nhìn có vẻ như thương đội, nhưng tu vi những hộ vệ trong nhóm người này tu vi đầu khí ít nhất cũng là Đại Kiểm Sư cao cấp, thậm chí còn có ba Kiểm Thánh Trung kì. Một bên khác là một nhóm người mặc áo đen đang điên cuồng tập kích nhóm người này, ma pháp đầu khí tung hoành khắp nơi, tiếng kêu thảm không dứt...

Nhìn qua cũng đủ biết nhóm người giống thương đội này không phải là những thương đội bình thường. Nhưng lúc này lại bị nhóm người áo đen ép vào thế hạ phong, thậm chí có thể nói là không chống đỡ được bao lâu nữa...

Mà mục tiêu của đoàn người áo đen này hiển nhiên là một thiếu nữ. Nàng có khuôn mặt tinh xảo, xinh đẹp tuyệt trần, bề ngoài khoảng mười tám tuổi, trên thân khoác một bộ áo hồng nhạt, thảnh thơi nhìn về phía đám người áo đen với ánh mắt đầy lo lắng. Lúc này, một kẻ trong đám hắc y nhân liền lên tiếng:

- Thanh tiểu thư, chỉ cần ngươi đáp ứng theo ta và giao ra Thanh Hiên ngọc ra, chúng ta sẽ không làm khó ngươi, hơn nữa lúc đó tiểu thư đã là thiếu phu nhân của ta, mọi chuyện trước đây không cần phải tính toán nữa.

Người lên tiếng là một thanh niên chỉ độ hơn hai mươi tuổi, là kẻ duy nhất trong đám người hắc y không đeo khăn bịt kín khuôn mặt. Nhìn qua bề ngoài hắn có vẻ tuấn mỹ, chỉ là trong ánh mắt của hắn mang theo sự âm hiểm. Chỉ nghe thiếu nữ quát cường nói:

- Đùng hòng, Thanh Hiên ngọc là bảo vật tổ truyền của Thanh Hiên Các chúng ta, dù có chết ta cũng không giao ra đâu.

- Nếu thế đừng trách bản thiếu gia ta không biết thương hoa tiếc ngọc. Trước tiên hãy lấy Thanh Hiên ngọc, sau đó sẽ đùa chơi với ngươi, khặc khặc...

Nói rồi xông lên trước người người thiếu nữ, trong tay vận đầu khí màu đen quán chú vào đại kiếm rồi chém thẳng về phái thiếu nữ. Thiếu nữ thấy vậy liền vội vàng chống đỡ thuộc tính của hắc ám đầu khí nàng cực kì kiên cố, hơn nữa nàng chỉ là cao cấp Đại Kiểm Sư còn đối phương là một Đại Kiểm Sư đỉnh phong nên cuối cùng không chống đỡ nổi, bị đánh văng ra bên ngoài, trong miệng học ra một ngụm máu tươi. Sau đó, không gian giới chỉ của nàng cũng bị hắn lấy mất. Chỉ thấy hắn lấy từ trong không gian giới chỉ của nàng ra một cái hộp ngọc, trong đó là một miếng ngọc hình rẽ trúc màu xanh lục không có ngừng tỏa ra quang mang thâm thúy.

Những người xung quanh trong thương đoàn thấy vậy vội vàng tới đỡ thiếu nữ dậy. Chỉ thấy thiếu nữ tuy đã thụ thương nhưng vẫn quát cường nhìn người thanh niên đó nói:

- Khắc Lôi, mau trả lại Thanh Hiên Ngọc cho chúng ta, nếu không gia gia ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

- Ha ha, Thanh Phong Kiếm Thần cũng sẽ không thể tìm được chúng ta. Cho dù tìm được thì chỉ một Kiếm Thần làm sao có thể dễ Hắc Ám Thần Điện chúng ta để vào mắt chứ.

Thanh niên cười nói, sau đó hướng về phía thiếu nữ, về mặt dâm đang nói:

- Bây giờ ta sẽ thưởng thức mùi vị của Thanh tiểu thư xem như thế nào, hôm nay trời lạnh như thế phải xem mùi vị của tiểu thư Thanh Diệp Ngọc của Thanh Hiên Trúc như thế nào mới được. Tất cả lên, giết hết cho ta.

Hắn nói xong liền muốn hướng về Thanh Diệp Ngọc động thủ. Thanh Diệp Ngọc lúc này tuy trong lòng hết sức tức giận muốn một kiếm chém chết hắn nhưng lực bất tòng tâm. Đang lúc này, phía trên cây đại thụ gần hai nhóm người này gần một bỗng nhiên vang một âm thanh làm cho tất cả mọi người giật mình.

- Hắt xì..., hình như trời có vẻ lạnh thật nhỉ?

Chỉ thấy một thiếu niên mặc thanh y chừng mười tám mười chín tuổi đang đứng đó, mái tóc màu trắng bạc đang phất phơ trong gió làm người ta thấy có vẻ phiêu dật. Hắn đứng ở đó không biết bao nhiêu lâu, điều này tất cả mọi người đều giật mình, bọn họ ở đây đều là cao thủ trong cao thủ, thậm chí có cả Kiểm Thánh trung kì mà không phát hiện ra hắn.

Chỉ thấy tiếp theo thiếu niên này cười nhạt nhìn khối Thanh Hiên Ngọc trong tay Khắc Lôi, nhàn nhạt nói:

- Cái rẽ trúc này nhìn cũng đẹp nhỉ, cho ta xem một chút được không?

Tuy là hỏi vậy nhưng tiếp đó chỉ thấy thân ảnh thiếu niên biến mất, mà cái “ rẽ trúc” theo lời thiếu niên nói cũng biến mất theo. Một màn này khiến tất cả đều ngơ ngác.

Tiếp đó chỉ nghe giọng thiếu niên tiếp tục vang lên, lúc này hắn đã ở sau lưng Thanh Ngọc Diệp:

- Kì quái, cái rễ trúc này cũng chẳng có gì đặc biệt, sao các người lại tranh giành nhau thế nhỉ?

Lần này thì mọi người triệt để tức giận, chúng ta đánh nhau kẻ chết người sống vì khối ngọc này mà người coi nó là rễ trúc, thật là không có thiên lý mà. Lập tức Khắc Lôi hướng hấn quát:

- Người là ai, mau giao Thanh Hiên Ngọc ra đây, nếu không đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt.

- Ta chỉ là người qua đường thôi, cái rễ trúc này ta tạm thời ở đây cầm xem một chút, các người cứ tiếp tục đi đánh nhau đi, ta ngồi ở đây xem, tiện thể làm trọng tài cho các người luôn.

Lần này hấn nói xong liền từ trong không gian giới chỉ lấy ra một quả lê rồi hai mắt mị mị nhìn những người xung quanh sau đó “soap” một tiếng, cắn một miếng trên quả lê ăn ngon lành. Xem ra tên này muốn vừa thưởng thức trái cây vừa xem người ta đánh nhau đây mà.

Điều này lại lần nữa làm mọi người tức giận, chúng ta đánh nhau kẻ sống người chết mà người lại xem như là trò vui để xem, cái tên này thật sự là quá đáng, lúc này còn có tâm tình ở chỗ này ăn trái cây. Chỉ thấy Thanh Diệp Ngọc nổi giận đùng đùng chỉ hấn không nói nên lời:

- Người...

- Ách, ta làm sao, các người tiếp tục đi chứ, ta tiếp tục ngồi xem.

Hấn không nói càng đỡ, chỉ là vừa nói đã khiến cho mọi người tức muốn điên lên, chỉ nghe Khắc Lôi chỉ vào hấn quát lớn:

- Tất cả xông lên, đánh chết hấn cho ta.

Sau đó vung tay, ra hiệu cho đám người áo đen xông lên. Nhưng những người này vừa vây quanh bạch phát thiếu niên thì bỗng nhiên thấy thanh âm nhàn nhạt của hấn vang lên:

- Đánh trọng tài là phạm luật đó, các người chịu phạt đi.

Tiếp đó một luồng sát khí kinh khủng toát ra, làm không gian xung quanh như bị nhiễm huyết hồng, một trận lạnh lẽo theo đó truyền khắp xương sống của tất cả mọi người. Thiếu niên vừa nãy có bộ mặt vui đùa giờ đây phẳng phất như ác quỷ địa ngục mang theo chết chóc đến nơi này. Chỉ thấy hơn trăm đạo kiếm khí từ chỗ thiếu niên phóng tới, cả thiên địa xung quanh lúc này tràn đầy kiếm quang.

Một lát sau, kiếm quang tán, không thấy đám hắc y nhân bao vây xung quanh đâu, chỉ thấy mặt đất xung quanh thiếu niên bị kiếm khí cày nát, không gian bị bao phủ bởi huyết vụ nhàn nhạt, một mùi tinh huyết tanh tưởi lan tỏa xung quanh.

Tất cả mọi người trong thương đoàn chấn động, hơn bốn chục người áo đen, hơn nửa đều là cường giả cấp Đại Kiếm Sư cao cấp trở lên, thậm chí còn hơn tám Kiếm Thánh sơ kì, năm Kiếm Thánh trung kì mà lại bị một chiêu hơi hột của thiếu niên giết sạch trong chốc lát, thiếu niên này rốt cuộc là ai đây?

Lúc này chỉ thấy hấn nhàn nhã bước về phía Khắc Lôi cười nhạo, nhưng nụ cười đó đối với Khắc Lôi còn kinh khủng hơn cả ma quỷ:

- Đừng bước tới đây, nếu người làm gì ta thì Hắc Ám Thần Điện sẽ không tha cho người đâu?

Nghe Khắc Lôi nói, thiếu niên bỗng đứng lại. Khắc Lôi liền vui mừng cho rằng đối phương sợ Hắc Ám Thần Điện nên vừa định tiếp tục uy hiếp, chỉ là sau đó thiếu niên đã ngáp dài một cái nhàn nhạt nói một câu:

- Ta không bước tới gần người là được mà, còn Hắc Ám Thần Điện là cái xó sinh gì nhỉ, ta chẳng cần biết.

Nói rồi phất tay một cái, một đạo kiếm quang mạnh mẽ theo đó hướng Khắc Lôi bỏ xuống. Chỉ thấy kiếm quang xẹt qua, thân thể Khắc Lôi sau chốc lát liền trở thành huyết vụ, nhưng đạo kiếm quang này còn không dừng lại mà tiếp tục hướng tới san bằng cả một ngọn núi sần đỏ.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, chỉ một cái phất tay mà khiến cho cả một ngọn núi bị san bằng, thực lực người này rốt cuộc mạnh đến dường nào. Nhưng mọi người chưa kịp tỉnh lại thì đã thấy đã thấy hấn tiến đến gần Thanh Diệp Ngọc, đưa tay cầm lấy một mảnh ngọc bội trên đó có khắc ba chữ "Thanh Hiên Trúc" trên người nàng, rồi nhàn nhạt hỏi:

- Mỹ nữ, người và mảnh ngọc bội này có quan hệ gì với nhau?

Thanh Diệp Ngọc nhất thời ngẩn người, sau đó liền trấn tĩnh lại đáp:

- Đó là ngọc bội tượng trưng cho thân phận của Thanh Hiên Các chúng ta, mỗi người đều có một cái, nếu trên ngọc bội của ai có khắc chữ "Thanh Hiên Trúc" thì người đó chính là con cháu dòng chính.

-Ồ, ta cũng có một mảnh, người xem có phải nó từ nơi các người tới không?

Nói rồi lấy từ không gian giới chỉ ra một mảnh ngọc bội rồi đưa cả hai cho Thanh Diệp Ngọc. Thanh Diệp Ngọc nhất thời sửng sốt, hai mảnh ngọc bội này giống hệt với nhau giống như từ một cái khuôn đúc ra vậy. Nhất thời nàng giật mình hỏi hấn:

- Người cũng là con cháu dòng chính của Thanh Hiên Các chúng ta sao?

Những người xung quanh đều giật mình, Thanh Hiền Các của họ từ khi nào có được một siêu cấp cao thủ như vậy, hơn nữa còn là con cháu dòng chính, chẳng lẽ là vũ khí bí mật của Thanh Hiền Các sao? Mọi người trong long thất mặc, Thanh Diệp Ngọc càng thắc mắc hơn, nàng biết rõ mặt từng người trong dòng chính nhưng chưa thấy thiếu niên này bao giờ, nhưng miếng ngọc bội này không phải là giả. Trong lúc mọi người xung quanh trầm ngâm suy nghĩ, chỉ nghe thiếu niên nhàn nhạt nói:

- Nó là của một vị bằng hữu của ta đến từ Ma vực cho ta giữ gìn một thời gian, không phải của ta.

Nghe vậy mọi người có vẻ thất vọng, nhưng nếu là bằng hữu của vị cao thủ siêu cấp này cũng không sao, chỉ nghe Thanh Diệp Ngọc hỏi:

- Vậy người đó tên gì, bây giờ đang ở đâu?

- Hắn tên là Hạ Thiên, bây giờ đang ở Thần Ma học viện, học ban Ma Pháp.

Nói xong liền xoay người muốn đi, chỉ nghe Thanh Diệp Ngọc gọi hắn lại:

- Này, người khoan đi đã...

- Gì nữa đây, mới ta đi ăn tối hả, không rảnh?

Hắn không thèm để ý đến nàng, tiếp đi tiếp. Thanh Diệp Ngọc tức giận dậm chân, lại nghe hắn nói:

- À quên mất, cái rẽ trúc này trả lại cho người nè mỹ nữ, ta không có hứng thú với nó chút nào.

Nói rồi ném cái không gian giới chỉ lại cho nàng rồi tiếp tục đi, chỉ nghe nàng tiếp tục hỏi:

- Người tên gì?

- Ta gọi là Vô Danh, các người có thể gọi ta là Vô Danh Thần Ma.

Nói rồi thân ảnh hắn thất tiêu, chỉ để lại sự nghi hoặc trong long những người ở đây về hắn – Vô Danh Thần Ma và vị bằng hữu của hắn ở Thần Ma học viện.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thiên Tru Kiếm Trận.

Năm ngày sau, tại một hang động vô danh ở phía bắc Nhân giới...

Lúc này một Hạ Thiên đang ngồi bên trong, xung quanh hắn là từng làn khí thanh sắc trải dài, lan tỏa ra khắp không gian. Cảnh tượng này đối với người của đại lục này có thể nói là đẹp mắt thôi nhưng nếu có tiên nhân thuộc đạo môn ở đây nhất định sẽ trợn mắt há mồm. Vì cảnh tượng này đúng là cảnh giới mà bọn họ luôn ước ao: “Nhất khí hóa tam thân”. Khi đạt tới cảnh giới này sẽ có thể phân thân làm ba phân thân giống nhau. Trong đó một bản tôn và hai cái phân thân do linh khí tạo nên, hai cái phân thân này có lực lượng bằng bảy phần của bản tôn. Tất nhiên nếu gặp phải cường giả chân chính thì việc phân thân sẽ chẳng khác gì tự sát vì phân thân chẳng khác nào tự làm suy yếu thực lực bản thân của mình, ngoài ra nếu phân thân bị tiêu diệt thì không chỉ ảnh hưởng đến tu vi mà còn ảnh hưởng tới cả nguyên thần của người sử dụng.

Nhưng phân thân này cũng sẽ trợ giúp hắn rất nhiều trong việc che giấu thân phận Vô Danh Thần Ma của hắn. Nhưng tạm thời không nhắc tới việc này, bởi vì bây giờ hắn đang luyện chế pháp bảo bổn mạng của mình là Ngạo Thiên kiếm một kiếm trận.

Từ sau khi chia tay với bọn người Thanh Diệp Ngọc, hắn tiếp tục đi về phía bắc rồi tới hang động này. Cảm nhận linh khí tinh thuần của nơi này, hắn quyết định tại nơi đây luyện chế kiếm trận cho pháp bảo bổn mạng của mình.

Lúc này, chỉ thấy lúc này 120 thanh phi kiếm bay lượn trên khoảng trống hang động, lam quang tỏa khắp sơn động. Lúc này Hạ Thiên vung tay kết hợp hai thành những thủ ấn khác nhau, trên không trung. Trên khoảng không, 120 thanh phi kiếm bay lượn theo những quỹ đạo khác nhau, hợp thành từng đạo kiếm khí mạnh mẽ. Những kiếm khí này không phải là do đầu khí hay linh khí cường hoành tạo ra mà do một loại lực lượng trong gọi là kiếm nguyên vốn là lực lượng chủ yếu của kiếm tu. Hạ Thiên tu luyện Chân Kiếm Quyết tới cảnh giới hôm nay đã bắt đầu sử dụng ảo diệu của kiếm nguyên để lập nên

Kiểm trận nhằm tang uy lực công kích cho kiếm khí lên nhiều lần.

Mà kiếm trận hần đang luyện chế là một trong những kiếm trận có uy lực mạnh nhất và sát khí cường hoành nhất trong tam giới – Thiên Tru kiếm trận. Kiếm trận này ở trong tam giới ít ai biết đến nhưng nếu hỏi người trong tam giới có biết Tru Tiên Kiếm Trận và Tru Tiên Tứ Kiếm không thì ai cũng biết. Thiên Tru Kiếm Trận này là một phần của Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ là do sát khí quá mạnh mẽ dễ ảnh hưởng đến người điều hành kiếm trận nên sau này được Hồng Quân lão tổ cải biến lại, tách ra khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng Sát khí đối với kẻ tu luyện Chân Kiếm Quyết như Hạ Thiên thì lại tựa như một loại thuốc bổ, hơn nữa hần có pháp quyết thanh trừ sát khí mạnh mẽ “Nhất khí hóa tam thanh” nên tâm tính sẽ không bao giờ bị sát khí ảnh hưởng, ngược lại trực tiếp biến những sát khí này thành khí thể công kích kẻ địch.

Theo thủ ấn hần liên tục vung lên, 120 thanh phi kiếm cũng không ngừng phát ra kiếm khí dịch chuyển theo những quỹ đạo khác biệt, không gian chung quanh tràn ngập một màu thanh sắc kiếm khí...

Cũng lúc này, ở trong một tòa nhà cao lớn trong một khu rừng trúc, có một vị lão giả đang ngồi cùng một thiếu nữ. Lão giả này tuổi đã ngoài sáu mươi, nhìn qua có vẻ tráng kiện, đặc biệt là đôi mắt thỉnh thoảng lóe tinh quang. Nếu có ai ở đây nhất định biết lão giả này là Thanh Phong cũng là một Kiếm Thần nổi tiếng trên đại lục, còn cô gái ngồi đối diện lão chính là Thanh Diệp Ngọc. Lúc này chỉ nghe lão giả nói với nàng:

- Hừ, khá khen cho một cái Hắc Ám Thần Điện, dám có chủ ý Thanh Hiên Các chúng ta, món nợ này sẽ có lúc phải đòi cả vốn lẫn lãi. Phải rồi, người cứu con có nói rằng hần quen chủ nhân của miếng ngọc bội này hả?

- Vâng, dung thể thừa gia gia. Hần còn nói người bằng hữu này của hần tên là Hạ Thiên, giờ đang học ở ban Ma Pháp tại Thần Ma học viện. Nhưng lại nói người đó đến từ Ma vực.

Lão giả nghe Thanh Diệp Ngọc nói liền giật mình, gấp gáp hỏi:

- Cái gì, Ma vực... Hần còn nói gì không?

- Không, hần chỉ nói thể thôi. Có việc gì sao gia gia.

Nàng giật mình khi thấy gia gia mình thất thố như vậy. Nhưng lão giả không nói, chỉ im lặng phăng phất như nhớ lại chuyện gì đó đau long trong quá khứ. Lát sau chỉ nghe lão nói:

- Hơn một tháng nữa con hãy tới Thần Ma học viện học ở đó, mọi chuyện khác ta sẽ lo liệu. Nếu như dung lời hần nói thì cái người tên là Hạ Thiên đó chính là biểu ca của con, là con của cô cô người đã bị mất tích gần hai mươi năm trước ở Ma vực.

- Vâng gia gia, con đi chuẩn bị.

Nói rồi nàng liền rời đi, tuy trong lòng nghi vấn nhưng vẫn nhịn không hỏi lão. Chỉ để lại lão một mình ngồi đó lẩm bẫm:

- Nguyệt nhi, cuối cùng cũng có tin tức về con rồi.

.....

Hơn một tháng sau, ở bên trong một sơn động, lúc này chỉ thấy từng đạo thanh sắc kiếm khí không ngừng chém nát không gian xung quanh. Một lát sau chỉ nghe thấy một tiếng than từ bên trong sơn động:

- Rốt cuộc cũng thành công rồi, cũng đã tới thời gian ta cần phải trở về học viện.

Nói rồi thân hình trực tiếp hóa thành một đạo độn quang bay đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trở Lại Học Viện .

Cuối cùng thì kì nghỉ cuối năm của Thần Ma học viện cũng kết thúc. Hôm nay học viên của học viện phần lớn đã trở về.

Lúc này bên trong căn phòng túc xá của ba người Hạ Thiên lúc này chỉ có Yêu Cơ và Vân Tiên Khách, lúc này chỉ nghe Yêu Cơ hỏi:

- Vân ca ca, không biết bao giờ Hạ Thiên ca ca và Diệp Vân mới tới nhỉ?

- Ai mà biết, lão Diệp thì lúc nào chẳng ra vẻ lạnh lùng vô cảm, trong lòng lúc nào cũng chỉ có luyện kiếm, còn lão Hạ thì lúc nào cũng chưng ra bộ mặt dửng dưng đầy bí ẩn, nhìn bề ngoài thì không có việc gì nhưng luôn chỉ có chúng ta biết cả hai tên này không có hứng thú với mỹ nữ. Ai ..., chỉ có lão Vân ta đây là biết hưởng thụ thú vui nhân sinh thôi.

- Thôi đi, muội nói huynh suốt ngày chỉ biết lo tìm mỹ nữ, không biết vì sao mà tu vi huynh cũng tiến nhanh như vậy, không hề kém muội. Không biết hai người đó như thế nào, lần này hai người trở về muội nhất định bảo họ xử lý huynh.

Yêu Cơ vừa nói vừa đưa cái nắm tay trắng nõn của mình ra đe dọa Vân Tiên Khách, nhìn qua thật sự quá mị hoặc làm cho Vân Tiên Khách nhất thời ngẩn ngơ. Nhưng hần rất nhanh trấn tĩnh lại, vị nghĩa muội này của Hạ Thiên không dễ của như vậy. Tuy rằng nàng thích mị hoặc người khác nhưng mà tuyệt đối là hoa hồng có gai, không dễ đùa chút nào, hần không muốn bị nàng xử như mấy lần trước. Chỉ thấy hần thở dài rồi cười nói:

- Lần này không biết tu vi hai tên này thế nào, nếu như hai tên này không tăng tiến gì thì ta sẽ hai tên này nằm sấp mà đếm vết bầm trên người, hắc hắc...

Bất quá hần chưa kịp tự sướng xong thì đã thấy hai luồng sát khí phóng tới làm cho hần rùng mình, chỉ nghe thấy chủ nhân của một luồng sát khí buồn bực nói:

- Khá khen cho một tên Vân Tiên Khách, dám có ý định không tốt với chúng ta, Hạ lão hữu người nói chúng ta nên làm gì bây giờ đây.

- Ai, chúng ta mới trở về chưa kịp bàn luận, đang muốn tìm đối tượng thì tự nhiên lại có kẻ thù đầu ra chịu trận rồi, nếu như không xử lý hần thì thật là có lỗi với bản thân quá.

- Nhớ là phải bầm mình đó, hắc hắc...

Nói rồi cả hai phóng tới chỗ Vân Tiên Khách. Vân Tiên Khách vội hô to cứu mạng rồi chạy thục mạng, chỉ là đối mặt với hai tên biến thái này thì có thể chạy nổi sao? Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm của Vân Tiên Khách cùng tiếng cười vui sướng khi kẻ khác gặp họa của Yêu Cơ.

Lát sau, khi đã hoàn thành công việc vĩ đại là tặng Vân Tiên Khách một trận “bầm mình” xong, cả hai mới thu tay bước lại cái bàn trong sân, ngồi uống trà. Sau đó, liền nghe Yêu Cơ hỏi:

- Hai người như thế nào rồi, tu vi có tăng tiến nhiều không, sao hai người tới muộn vậy?

- Muội cũng thấy rồi đó, đều đột phá thành công Kiếm Thánh sơ kì. Nếu không sao có thể làm cho tên kia nằm sấp như vậy.

Diệp Vân cười nói, sau đó lấy tay chỉ vào Vân Tiên Khách lúc này đã lật đật bò tới cái bàn của ba người. Vân Tiên Khách liền than vãn:

- Hai tên tiểu tử các ngươi ra tay nhẹ nhàng chút không được sao, còn đầu bộ mặt ngọc thụ lâm phong làm hàng vạn mỹ nữ điên đảo nhớ thương của ta hằng ngày nữa chứ.

Phụt...

Nghe hần nói thế, ba người đang uống trà trực tiếp phun ra một ngụm, ho khan sắc súa. Toát mồ hôi, cái thằng này nói thế mà không biết xấu hổ sao, trước đây hần lúc nào chả có khuôn mặt lười nhác, tóc tai bù xù, hờ cái là ngáp giống thể mấy ngàn ngày không được ngủ, vừa nhìn như thể phóng chừng những mỹ nữ sẽ trực tiếp điên đảo tâm hồn mà “tránh xa” chứ làm gì có chuyện như tên này YY tự sướng như vậy.

Chỉ nghe Hạ Thiên nói:

- Khụ khụ..., tất cả đều tiến giai thánh cấp hết rồi, ta cũng có quà cho mọi người.

Nói xong liền đưa ra trước mặt ba người một cái bình nhỏ làm cả ba hiểu kì. Chỉ nghe Yêu Cơ hỏi:

- Đây là cái gì vậy ca ca, đan dược sao?

- Ừ, loại đan dược này gọi là tụ nguyên đan, một khi sử dụng sẽ dễ dàng phá tụ nguyên lực của đầu khí hoặc ma pháp, sử dụng một viên nếu tâm cảnh đủ thì sẽ tiến tới cấp đó luôn. Nhưng sử dụng phải bề quan vài ngày mới được, lần này ta chỉ đủ tài liệu luyện chế bốn viên, đã dùng một viên, còn lại để cho ba người.

Hạ Thiên cười nói, thật ra hần không chỉ luyện ba viên, hơn nữa loại đan dược này không có hiệu quả gì đối với tu vi hần hiện nay. Mấy ngày trước, khi hần chuẩn bị rời hang động thì bỗng nhiên nghĩ phải có quà gì cho những người này. Trong một năm nay, tính tình tất cả hần đều hiểu rõ, bọn họ là người duy nhất hần có thể tin tưởng nên không thể bạc đãi họ được. Cuối cùng hần quyết định luyện vài viên tụ nguyên đan cho bọn họ. Hần nói tuy rằng chỉ có tác dụng như vậy nhưng nếu để cho người tu chân giới biết được bọn họ sẽ tranh nhau sút đầu chảy máu vì loại đan dược này. Tác dụng của nó không chỉ có như vậy mà còn làm cho tu vi sau này của bọn họ dễ dàng tiến triển hơn gấp năm lần, cũng đồng nghĩa với việc thời gian tu luyện của họ sẽ có hiệu quả gấp năm lần người khác.

Sau khi ba người nhận đan dược xong liền trở về chỗ của bọn họ bế quan. Một tuần sau ba người mới xuất quan, Hạ Thiên nghi hoặc nhìn bọn họ thấy cả ba đều đã tiến tới thánh cấp đỉnh phong của cả ma pháp và đấu khí. Hắn cảm thán, bọn họ quả nhiên là thiên tài mà, không chỉ cả ba đạt đến thánh cấp đỉnh phong mà khí tức nội liễm í tai có thể nhận biết được tu vi, hiển nhiên cảnh giới đã được củng cố chắc chắn.

Lúc này chỉ nghe Yêu Cơ vui mừng chạy đến chỗ Hạ Thiên mị mị làm nũng:

- Ca ca thật là tốt nha, có đan dược tốt vậy sao không cho muội thêm vài viên.

Hai người Vân Tiên Khách và Diệp Vân lúc này cũng ở gần đó thấy vậy cũng vô sỉ nói:

- Phải đấy, lão hữu người đối với bằng hữu chúng ta cũng không thể keo kiệt như vậy, thêm vài viên cũng không sao.

Chỉ nghe Hạ Thiên cười mắng:

- Ba người các ngươi cũng tham lam quá đi, loại đan dược này không nói là nguyên liệu luyện chế quý hiếm, mà mỗi viên chỉ có tác dụng cho một lần phục dụng mà thôi, từ lần sau trở đi sẽ vô dụng nên các ngươi tốt nhất quyền chuyện đó đi. Vẫn lo tu luyện là chính đạo.

Ba người nhất thời xấu hổ, cũng cảm thấy mình quả thật tham lam. Rất nhanh sau đó, chỉ nghe Yêu Cơ nói:

- Được rồi, không cần nữa là được chứ gì, mọi người vừa đạt đến thánh cấp đỉnh phong cũng nên đi ăn mừng một chút.

Ba người đều gật đầu đồng ý, rồi tất cả cùng đi tới nhà ăn ở đại sảnh của học viện..

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thần Ma Hội

Bốn người rất nhanh chóng bước tới nhà ăn ở đại sảnh học viện.

Lúc này đang là thời gian dung bữa trưa nên số lượng người ở đây rất đông. Rất nhanh cả bốn người đã tìm được một cái bàn trống, sau đó ngồi xuống gọi đồ ăn.

Cả bốn người bọn họ ngồi đó nghe ngóng tin tức xung quanh, chợt thấy một ít người bàn tán về việc có một mỹ nữ mới đến Thần Ma học viện. Mỹ nữ này không cần tham gia khảo hạch năm năm một lần mà có thể tới nhập học bởi vì là cháu gái của một vị Kiếm Thần.

Nghe thấy việc này Hạ Thiên cười nhạt, hắn biết rõ vị mỹ nữ này là ai, và cũng biết rõ mục đích đến đây của nàng. Mấy người Hạ Thiên vừa ăn vừa bàn tán về một số tin tức xung quanh, cuối cùng Hạ Thiên ỏi với ba người:

- Sau khi ăn xong ta có việc muốn nói với mọi người, đây là món quà thứ hai.

Lập tức mắt cả ba người sáng lên như đèn pha, chỉ nghe Yêu Cơ nói:

- Ca ca ngươi còn có quà sao, rốt cuộc là cái gì, nói mau.

- Ăn xong rồi nói.

Hạ Thiên cười cười, sau đó ăn tiếp. Chỉ để lại ba người Vân Tiên Khách, Diệp Vân cùng Yêu Cơ buồn bực trong suốt bữa ăn, món quà thứ nhất bọn họ nhận một tuần trước đã là một tiện nghi lớn rồi, thế mà hắn còn món quà thứ hai chưa lấy ra cũng biết giá trị thế nào. Rất nhanh cả bốn người đã ăn xong, sau đó trở về trong tức xá của ba người Hạ Thiên. Chỉ thấy lúc này Yêu Cơ nhin không được nói:

- Ca ca, mau cho muội xem quà đi.

Chỉ nghe Hạ Thiên cười nói:

- Hôm nay ta cho mỗi người một bộ công pháp, nếu luyện tốt bộ công pháp này thì việc đột phá Kiếm Thần chỉ tốn không tới nửa năm mà thôi...

- Thật sự.

Hắn chưa nói xong thì cả ba người mắt đã sáng như đèn pha, miệng chảy nước ròng ròng. Kiếm Thần là tồn tại mạnh mẽ trên đại lục, là lý tưởng mà không ít người mong muốn đạt được. Nhìn bộ dáng của mấy kẻ này mà Hạ Thiên giật thót, không ngờ bọn họ lớn thế này rồi mà nước miếng còn chảy kinh khủng như thế, thậm chí cả Yêu Cơ cũng quỳ đi bộ dáng thực nữ yêu mị hàng ngày mà chảy nước miếng còn hơn cái tên Vân Tiên Khách nhìn thấy mỹ nữ nữa.

Hắn cười khổ vẩy một đạo bạch quang nhắm thẳng vào đầu Yêu Cơ nói:

- Bộ công pháp này là Huyền Ma Truy Ảnh cực kì thích hợp với phong hệ như muối, tu luyện tốt nó thì đạt tới Kiếm Thần chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa lại có thể mị hoặc người khác, muối không phải thích mị hoặc sao, cạc cạc...

- Hay lắm, muối thích.

Yêu Cơ tiếp nhận công pháp xong liền hí hửng nghiên cứu, Hạ Thiên thấy vậy lắc đầu cười khổ. Riêng Vân Tiên Khách và Diệp Vân thì buồn bực, Yêu Cơ vốn đã yêu mị như thế, luyện thêm mị công nữa không phải là thách thức thần kinh của bọn hắn sao, ôi thật là không có thiên lý mà...

Tiếp đó Hạ Thiên truyền thêm hai bộ công pháp cho Diệp Vân và Vân Tiên Khách. Công pháp của Diệp Vân là một bộ công pháp dành cho kiếm tu có tên là Phá Thiên Cửu Kiếm, còn của Vân Tiên Khách là Phệ Thiên quyết. Cả ba bộ công pháp này đều là công pháp mà bất kì tu chân giả nào cũng thêm muốn. Huyền Ma Truy Ảnh là công pháp Ma Môn vốn đã thất truyền, nghe nói năm đó Ma Môn bằng vào nó mà hùng bá ma giới (đây là ma giới trong tam giới của tu chân giới gồm Ma giới, Tiên giới và Phật giới chứ không phải ở đại lục này nha). Còn Phá Thiên Cửu Kiếm là bộ công pháp mà năm đó Độc Cô Cầu Bại đã từng dùng kiểm nhập đạo, sau khi phi thăng thành tiên sáng tạo nên, uy lực kinh khủng, là công pháp mà bất kì kiếm tu nào cũng muốn chảy nước miếng. Cuối cùng Phệ Thiên Quyết là công pháp hỏa hệ mà năm đó Chúc Dung hóa thân tu luyện, nghe nói tu luyện đến cảnh giới cao nhất có thể tạo ra thân hỏa diễm có thể đốt cháy mọi thứ.

Cả ba bộ công pháp này tới tay ba người quả nhiên là thích hợp. Xem qua ba bộ công pháp, Diệp Vân đều hướng Hạ Thiên hiếu kì hỏi:

- Hạ lão hữu, tu vi ngươi rốt cuộc mạnh đến thế nào, ba bộ công pháp của bọn ta đều kinh khủng như vậy, ta không tin ngươi chỉ là thánh cấp.

Hắn vừa nói xong thì cả Yêu Cơ và Vân Tiên Khách đều hướng hắn nghi hoặc. Bất đắc dĩ hắn đành phải nói:

- Được rồi, ta cũng không biết thế nào nhưng đại khái là mạnh hơn Kiếm Thần mấy trăm lần gì đó.

Hắn tùy tiện giảm nhẹ năng lực của mình rất nhiều, thật ra đừng nói hắn mạnh hơn mấy trăm lần Kiếm Thần, vì bất quá Kiếm Thần chỉ tương đương nguyên anh kì trong tu chân giới, mà hắn bây giờ tu vi đã ngang với Thánh Nhân. Cho dù vài chục vạn Kiếm Thần cũng chẳng đủ để đỡ một kích toàn lực của hắn. Chỉ là như thế cũng đã làm cho tất cả trợn mắt há mồm, thẳng cha này trâu bò thật, mạnh gấp mấy trăm lần Kiếm Thần là khái niệm gì...

Thấy mấy người cứ nhìn mình chăm chăm, hắn buồn bực nói:

- Được rồi, mấy người các ngươi nếu luyện tốt bộ công pháp này thì lúc đó cũng chẳng kém gì ta đâu.

- Thật sao?

Yêu Cơ có vẻ không tin tưởng hắn nói, Vân Tiên Khách và Diệp Vân cũng tỏ vẻ như thế. Chỉ thấy Hạ Thiên buồn bực, hướng ba người nói:

- Không tin à, xem ta cho ba người bầm mình này.

Nói xong thân ảnh biến mất, chỉ để lại sau đó vang lên những tiếng kêu la thảm thiết của ba người. lát sau, chỉ thấy tình cảnh ba người vô cùng thảm. Yêu Cơ còn đỡ là nằng nề nữ nên Hạ Thiên ra đòn có vẻ nương tay, chỉ nắm đó thoát lực, cả người đầy vết bầm. Còn Vân Tiên Khách và Diệp Vân thì thảm rồi, không chỉ cả người đầy vết bầm mà còn bị Hạ Thiên tổng cho vài mồi lửa đốt đến nổi mặt mũi đen kịt, quần áo tả tơi... khổ không thể tả. Lúc này chỉ nghe Hạ Thiên cười nói:

- Thế nào, muốn chứng minh nữa không?

Nói rồi vờn vờn khớp tay, nở nụ cười "hòa ái" nhàn nhạt nhưng đối với ba người thì như thấy ma quỷ, đồng loạt xin tha. Cuối cùng chỉ nghe Hạ Thiên nói:

- Các ngươi lo bế quan tu luyện đi, sau khi đạt đến Kiếm Thần hay Pháp Thần gì đó thì ta có chuyện muốn nói với các ngươi.

Nói rồi thân ảnh biến mất, chỉ để lại ba kẻ nào đó đang buồn bực đếm vết bầm trên người.

Sau khi Hạ Thiên ra khỏi tức xá liền tới khu rừng bên cạnh học viện. Ở đó hiện nay có một người đang chờ hắn, đó là Thanh Diệp Ngọc. Thấy hắn tới, Thanh Diệp Ngọc liền bước tới chào hắn:

- Biểu ca, huynh tới rồi.

- Ủ, có việc gì không, ngại công đâu rồi?

Hắn cười hỏi nàng, mấy ngày trước sau khi Thanh Diệp Ngọc cùng Thanh Phong Kiếm Thần tới liền tìm gặp hắn, theo đó hắn mới biết được thân phận

của mẫu thân mình. Mẫu thân hắn vốn là con gái của Thanh Phong Kiếm Thần, gả hai mươi năm trước mất tích tại Ma vực, lúc đó Thanh Phong Kiếm Thần đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không có tin tức. Hắn sau khi nhận vị ngoại công này cũng nói sơ qua về cuộc sống mẫu thân hắn lúc trước và của mình mấy năm nay. Tất nhiên hắn cũng chẳng giấu giếm gì việc mình là Vô Danh Thần Ma cả, với người thân của mình hắn chẳng có gì phải dấu diếm cả. Lúc đó hai người ngạc nhiên nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, chỉ dặn dò hắn cẩn thận giấu kín thân phận Vô Danh Thần Ma. Khi nghe tới cuộc sống của hai mẹ con hắn, lão ngoại công Thanh Phong của hắn nổi giận xung thiên muốn tìm Hạ Huyết Vũ tính sổ, cuối cùng lại bị Hạ Thiên và Thanh Diệp Ngọc ngăn cản. Rốt cuộc hắn vẫn là người hiểu đại cục, cuối cùng không tìm Hạ Huyết Vũ tính sổ nhưng vẫn nói sau này nhất định đòi lại món nợ này. . .

Lúc này nghe Hạ Thiên hỏi, Thanh Diệp Ngọc nhẹ nhàng trả lời:

- Gia gia về rồi, hôm nay muội tới đây hỏi huynh một chút y thuật. Bộ công pháp mấy ngày trước huynh cho muội có vài chỗ không hiểu.

Mấy ngày trước sau khi biết thân thế của mình, cũng biết vị biểu muội này thích y thuật nên hắn liền đưa cho Thanh Diệp Ngọc một bộ công pháp là Thánh Y Tâm Kinh vốn là một bộ công pháp lấy y nhập đạo.

Sau khi chỉ điểm xong cho Thanh Diệp Ngọc, hai người nói chuyện một lát, sau đó chia tay. Thanh Diệp Ngọc tuy muốn cùng vị biểu ca tu vi kinh khủng này đàm đạo nhưng ham muốn về y đạo lại nhiều hơn nên vội về chỗ ở của mình bế quan nghiên cứu.

.....

Thời gian trôi đi rất nhanh, thấm thoát đã nửa năm kể từ lúc ba người Vân Tiên Khách, Diệp Vân cùng Yêu Cơ bế quan. Hôm nay tất cả đã xuất quan và cùng tụ tập ở túc xá của ba người Hạ Thiên. Lúc này tu vi ba người đã đạt tới Kiếm Thần sơ giai và củng cố cảnh giới vững chắc. Cũng vì lúc họ đột phá, sợ kinh động nên Hạ Thiên phải thuận di tới đó để bày pháp trận cùng cấm chế mới tránh được việc đó. Lúc này chỉ nghe hắn nói:

- Tốt, tất cả đã đạt tới kiếm thần rồi thì chúng ta cũng nên thành lập một tổ chức để tự do tung hoành ở đại lục này chứ.

- Có lý, ta còn phải lấy danh nghĩa của tổ chức để đi phao mĩ nữ chứ.

Hạ Thiên vừa nói xong thì Vân Tiên Khách đã chen vào. Lời của hắn vừa nói ra khiến cả hai người Diệp Vân và Yêu Cơ đang uống trà bị sặc. Tiếp theo chỉ nghe Hạ Thiên nói:

- Thế đặt tên tổ chức là gì nhỉ?

Tất cả đều suy nghĩ, cuối cùng cả bốn người nhất trí lấy tên tổ chức là Thần Ma Hội, bởi vì tất cả mọi người đến từ khắp nơi và đều đạt tới Kiếm Thần – Pháp Thần cho nên lấy cái tên đó là hợp lý nhất. Việc tiếp theo là đặt danh hiệu cho thành viên, lúc đó chỉ thấy Hạ Thiên cười cười, vận hồn độn lực làm mái tóc màu đen biến thành màu trắng bạc, sau đó phiêu dật nói:

- Ta lấy biệt danh là Vô Danh Thần Ma, vì bí mật của Thần Ma Hội nên yêu cầu thành viên phải hóa trang khi lấy danh nghĩa của hội hành tẩu.

Hôm nay, việc cải trang này đối với cả ba người còn lại đã không thành vấn đề bởi vì họ đều đã tu luyện công pháp của tu chân giới. Tiếp theo chỉ thấy Diệp Vân vận linh khí biến mái tóc màu đen thành màu xanh lam, khí chất cũng biến đổi hẳn, trở nên lạnh lùng hơn gấp bội, nhàn nhạt nói:

- Tiên Kiếm Ván Tâm

Tiếp đó Yêu Cơ cũng biến mái tóc vốn màu đen của mình thành màu xanh lục, cười mị mị nói:

- Muội vẫn thích lấy tên là Mị Yêu Cơ hơn.

Tiếp đó chỉ thấy Vân Tiên Khách lấy cái bầu rượu của hắn tu một hớp rồi biến mái tóc vốn màu đen của hắn thành màu đỏ, cả người toát ra một loại khí tức khiến cho bất kì nữ nhân nào đi qua cũng phải nhìn tới, chỉ tiếc là ở đây chỉ có Yêu Cơ nhìn thấy nhưng lại miễn dịch với cái bộ dáng này của hắn. Chỉ nghe hắn cười nói:

- Ta là Tiêu Diêu Thần, sau này mỹ nữ nhìn thấy ta đều đắm đuối mê say. . .

Nói rồi làm động tác hôn gió. Nhìn cái bộ dáng YY tự sướng đó, bất giác cả ba người Hạ Thiên, Diệp Vân và Yêu Cơ toát cả mồ hôi, nên gọi hắn là háo sắc thần mới đứng, ở đâu ra Tiêu Diêu Thần.

Thế là một cái tổ chức gọi là Thần Ma Hội ra đời, lúc này cả bốn thành viên đều không biết rằng sau này cái tổ chức bọn họ lập ra trong lúc cao hứng này lại trở thành một tổ chức làm cho tất cả các thế lực mạnh mẽ trên Thần Ma đại lục phải khiếp sợ mỗi khi nhắc đến cái tên này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nửa Năm.

Thời gian thấm thoát như đưa trôi, thoát cái lại trôi qua nửa năm...

Trong nửa năm này, trên Thần Ma đại lục có nhiều biến động. Nhưng nổi bật nhất vẫn là ba sự kiện:

Thứ nhất là việc Hắc Ám Thần Điện phá bỏ khế ước hòa bình sau năm ngàn năm cùng Quang Minh Giáo Đình kí kết. Sau khi khế ước bị hủy bỏ, Hắc Ám Thần Điện đã hướng Quang Minh Giáo Đình tuyên chiến khiến tình hình đại lục trở nên khá hỗn loạn.

Quang Minh Giáo Đình cùng Hắc Ám Thần Điện trong năm ngàn năm hòa bình đã có ảnh hưởng rất lớn đến Thần Ma đại lục, lúc này tuyên chiến với nhau sẽ dễ dàng dẫn đến chiến tranh trên cả đại lục. Quang Minh Giáo Đình có sức ảnh hưởng mạnh mẽ nhất là ở Thiên giới, còn Hắc Ám Thần Điện thì có ảnh hưởng mạnh mẽ ở Ma vực nên cả hai tuyên chiến sẽ dễ dẫn tới đại chiến giữa Thiên giới và Ma vực. Tất nhiên Nhân giới nằm ngoài ảnh hưởng của cuộc chiến này.

Thứ hai là tại nhân giới vẫn thường xuyên xảy ra những cuộc tấn công của ma thú ở Ma Thú sâm lâm vào lãnh địa Nhân giới, các cuộc tấn công này diễn ra mới vài tháng gần đây nhưng gây ra tổn thất rất lớn, đặc biệt là đợt thú triều hai tháng trước đó đã khiến cho một số tòa thành gần Ma Thú sâm lâm bị tổn thất nghiêm trọng.

Nguyên nhân gây ra việc thú triều này không ai biết nhưng ít ai quan tâm tới điều đó vì cứ vài chục năm sẽ có một đợt thú triều kéo dài khoảng vài năm ở những tòa thành ở phụ cận Ma Thú Sâm Lâm.

Cuối cùng là việc một tổ chức Dong binh đoàn chỉ có bốn thành viên được thành lập vào nửa năm trước gây nên sự chú ý cho các thế lực trên Thần Ma đại lục. Việc thành lập Dong binh đoàn chỉ là việc bình thường nhưng điều bất thường là tất cả thành viên của Dong binh đoàn này đều có tu vi thần cấp và hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ khó khăn một cách nhanh chóng, chỉ trong ba tháng đã thăng lên S cấp Dong binh đoàn. Bốn thành viên trong tổ chức Dong binh này đều là S cấp Dong binh, nghe nói có ba nam một nữ.

Thủ lĩnh của tổ chức này gọi là Vô Danh, tính cách lạnh lùng vô cảm, đã từng có lần một mình tiêu diệt hơn mười vạn cường đạo ở Hắc Thạch sơn khét tiếng tàn bạo ở Nhân giới. Những người chứng kiến hắn ra tay chỉ thấy hắn giống như tu la địa ngục giết người không chớp mắt, lúc đó chỉ thấy kiếm quang đầy trời và từng luồng sát khí mạnh mẽ quét qua, sau khi kiếm quang tiêu tán cả sơn trại trở thành huyết vụ, hắn cũng biến mất ngay sau đó... Biệt danh của hắn là Vô Danh Thần Ma.

Thành viên kế tiếp cũng có tính lạnh lùng như hắn không ai biết tên là gì, chỉ nghe biệt danh của hắn là Tiên Kiếm Ván Tâm. Tên cũng như tính tình, hắn lúc nào cũng ôm theo một thanh kiếm gọi là Ván Tâm, khí tức phát ra xung quanh lạnh lùng vô tình, giết người không chớp mắt. Nếu nói Vô Danh Thần Ma là lạnh lùng vô cảm, khi ra tay làm người ta có cảm giác lạnh lẽo và sợ hãi như đang ở trong huyết hải tu la thì Tiên Kiếm Ván Tâm là lạnh lùng như băng, vô tình như tuyết, rất nhiều cường giả chứng kiến hắn ra tay đều có chung nhận xét rằng hắn là bậc thầy về giết người trong im lặng...

Kế tiếp theo trong tổ chức này phải nói là một lăng tử, lúc hành tẩu luôn mang theo vẻ mặt ngọc thụ lâm phong, thường xuyên trêu ghẹo mỹ nữ, lúc nào cũng đeo bên mình một bầu rượu, lâu lâu hớp một ngụm, vẻ mặt dờ dẩn như một kẻ thiếu năng trí tuệ. Nhưng đừng có thấy thế mà xem thường hắn, một khi ra tay thì không nhìn thấy máu me gì cả, chỉ thấy nơi bị hắn công kích cháy thành tro bụi. Bởi vì sao, công pháp của hắn tu luyện thuộc hỏa hệ, một khi ra tay thì dù là bậc thầy về chơi lửa cũng phải cam bái hạ phong với cái sở thích quái dị thích đốt nhà ra oai để câu dẫn trước mắt mỹ nữ của hắn... Nói chung đại khái người ta đều sợ hãi không dám chọc tới hắn vì ai cũng có nhà để ở, lỡ dại đi chọc hắn nổi giận hắn cho một mồi lửa cháy nhà thành vô gia cư thì sao?

Tiêu biểu là hỏa công công pháp mạnh mẽ của hắn khó có ai địch được, môn công phu này nghe nói là vấn đề nan giải nhất mà các ma pháp thủy hệ nghiên cứu sâu sắc nhất việc chữa cháy cũng phải bó tay. Chính vì thế nhà nhà xanh mặt, các thế lực đều đều e sợ. Có lần có vài thế lực dùng mọi cách để mời chào tổ chức Dong binh của hắn, mà ba nhân vật kia trong tổ chức thì cả ngày không thấy bóng dáng ở đâu, cuối cùng chỉ thấy hắn hay lỏng lỏng ở mấy thanh lâu tìm mỹ nữ. Lúc đầu các thế lực này dùng nhiều biện pháp khác nhau tỷ dụ uy hiếp rồi dụ dỗ tổ chức Dong binh của hắn gia nhập thế lực đó khiến cho hắn tức giận, thế là vài trận hỏa hoạn cỡ lớn xảy ra. Hỏa công của hắn và vật ở đâu thì nhà cửa có bên chắc như bê tông cốt thép cũng run sợ, nhà gỗ thì càng hãi hùng tim đập chân run. Các thế lực từ đó tuy căm giận hắn vô cùng nhưng ai cũng như ai đều có nhà để cháy, cho nên cũng kiêng mặt phần nào mà không dám làm quá, chỉ dám tung mấy câu thơ chửi xén hắn như thế này:

Ngồi buồn đốt một đồng rom,

Khói bay nghi ngút chẳng thơm tý nào.

Khói bay đến tận chốn nào,

Thần Ma đều hỏi: thằng nào đốt rom?

Nói là thằng nào chứ ai cũng biết là chửi xén hắn cả. Kẻ này nghe nói có danh hiệu là Tiêu Diêu Thần, tiêu trong hỏa tiêu, diêu trong tiêu diêu tự tại. Cái danh hiệu này được người ta hiểu là thần đốt nhà một cách tự do tự tại, không phân biệt nhà tranh hay nhà gỗ, nhà dột hay bê tông gì đó cũng chẳng phân biệt...

Kẻ cuối cùng trong tổ chức này là một nữ tử yêu mỹ trẻ tuổi, có tu vi vô cùng cao nhưng sở thích quái dị mỗi khi xuất hiện là thích mỹ hoặc kẻ khác, kẻ cả địch nhân của mình nên được người ta gọi là Mỹ Yêu Cơ với sở thích mỹ hoặc, mỹ hoặc và mỹ hoặc với phương châm ai đánh ta, ta sùng kẻ đó... Sở

trường phát huy hết tác dụng, Mị Yêu Cơ từng làm một vài S cấp nhiệm vụ là tiêu diệt một số cường giả đồng cấp, lúc đó nàng liền mị hoặc đối thủ làm cho hắn ngẩn ngơ rồi ra tay “thịt” hắn luôn. Việc này lan tới tai các thế lực khiến họ thăm thán rằng nàng quả là yêu nữ hại nước hại dân mà.

Nói chung cái tổ chức toàn mấy kẻ biến thái làm cho đại lục nổi lên một trận phong ba, cũng khiến cho cả đại lục này biết đến cái tên tổ chức Thần Ma Hội thần bí này...

Tuy rằng những nhân vật trong tổ chức Thần Ma Hội này tính cách đặc biệt nhưng đều có điểm chung là công tư phân minh, chỉ giết những kẻ đáng chết chứ không bao giờ giết kẻ vô tội. Điều này cũng làm dân chúng Thần Ma đại lục được thở phào một hơi. Thậm chí có nhiều người trẻ tuổi lấy hình tượng của bốn thành viên trong Thần Ma Hội làm thần tượng của mình, các thế lực cũng điều tra lai lịch của bốn người này nhưng hiển nhiên là chẳng có kết quả gì, chỉ biết được họ là những cường giả trẻ tuổi nhất đại lục.

Hôm nay tất cả các thành viên trong Thần Ma Hội lại tụ tập ở một cái bàn nhỏ ở phòng ăn của Thần Ma học viện. Tuy nhiên ngồi trong bàn ăn không chỉ có bọn họ mà còn có một người khác là Thanh Diệp Ngọc. Từ hai tháng trước nàng bắt ngờ xuất quan, sau đó tu vi tăng tiến bắt ngờ đạt đến Kiếm Thần. Có một cường giả thân cấp như vậy, lại là một thần y xinh đẹp khá ái như thế làm sao mà Vân Tiên Khách lại bỏ qua cho được, hơn nữa mấy người Hạ Thiên cũng muốn nàng gia nhập Thần Ma Hội cho nên trải qua sự dụ dỗ của bốn con hồ ly Hạ Thiên, Vân Tiên Khách, Diệp Vân và Yêu Cơ, cuối cùng con cừu non Thanh Diệp Ngọc đã trở thành một thành viên “gương mẫu” của Thần Ma Hội với biệt danh khi hành sự là Mân Côi Thần Y (mân côi có là nghĩa là hoa hồng), tất nhiên mang danh là thần y nhưng nàng giết người còn nhanh hơn sát thủ, chỉ có điều y thuật cao minh nên lúc nàng nói đến cái danh hiệu đó của mình làm cho mấy người Hạ Thiên đều cười ra nước mắt mà chấp nhận.

Mà trải qua nửa năm, tu vi của ba người Vân Tiên Khách, Diệp Vân, Yêu Cơ đều đạt tới Thần cấp trung kỳ, tất nhiên lúc này tất cả đã tin lời Hạ Thiên nói lúc trước là tu vi cả ba người đều dễ dàng đạt tới thần cấp.

Lúc này chỉ nghe Yêu Cơ buồn bực nhỏ truyền âm nhập mật với ba người nói:

- Ca ca mau nói cho muội biết có việc gì mà triệu tập tất cả mọi người tới đây, muội đang muốn làm nhiệm vụ đấy, đối tượng là một tên gian thương anh tuấn cao ráo đó, đang định mị hắn xong giết thì bị huynh gọi tới đây, bắt đền đi.

Nghe thế mấy người toát cả mồ hôi lạnh, dung là bản sắc yêu nữ mà. Ngay cả lăng tử đa tình như Vân Tiên Khách cũng phải tim đập chân run hướng chỉ là người khác. Mà Hạ Thiên đang uống trà liền bị sặc, phun ra một ngụm trà đang nuốt dở ho khan một trận, khó khăn truyền âm lại:

- Khụ khụ... Yêu Cơ muội mà cũng có lúc mất hứng vì chưa kịp ăn mồi sao? Hôm nay triệu tập tất cả tới đây là vì nhiệm vụ ngăn chặn thú triều ở Áo Đặc thành. Nhiệm vụ này tuy không phải S cấp nhưng rất nhiều Dong binh đoàn nhận, hơn nữa đây cũng là việc nên làm mà.

- Được rồi, nhưng sao tin tức này bây giờ chưa tới học viện, thú triều ở đó nhất định học viện sẽ phái học viên tới đó giúp đỡ, nhân tiện thí luyện luôn. Việc này nghe nói trước kia từng xảy ra mà. Tuy rằng học viện không miễn cưỡng học viên phải đi nhưng lúc đó những kẻ không đi sẽ bị chê cười cho mà xem.

Vân Tiên Khách lúc này cũng truyền âm xen vào. Đối với cường giả như bọn họ thì việc truyền âm này chẳng là gì khó khăn cả. Nghe ý kiến của Vân Tiên Khách tất cả đều gật đầu đồng ý. Cuối cùng tất cả đều nhất trí đợi vài ngày đến khi học viện thông báo sẽ tới Áo Đặc thành cứu viện.

Quả nhiên như bọn họ nghĩ, năm ngày sau cả học viện thông báo cần học viên đi cứu viện Áo Đặc thành được dán khắp nơi, tất nhiên phần lớn lão sư trong học viện cũng tới đó.

Nhận được tin đó, phần lớn học viên đều đăng ký tham gia cứu viện. Mà khi đó mấy người Hạ Thiên nhận được thông báo này đã nhanh chóng đăng ký tiếp viện rồi lên đường nhanh chóng tới Áo Đặc thành...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thú Triều.

Áo Lan công quốc, Áo Đặc thành...

Nơi đây có rất nhiều thay đổi nhiều kể từ khi Hạ Thiên lần đầu tiên tới đây. Tường thành cao vài trượng kiên cố đã bị phá nát một số nơi, bên ngoài thành tình cảnh càng trở nên hết sức thảm liệt. Không có làng xóm hay thành trì nào còn nguyên vẹn khi gặp phải thú triều. Xương trắng trải khắp nơi, thôn xóm quanh đây nối tiếp nhau trở thành một vùng hoang vắng, nhà cửa sớm đã bị phá tan tành. Không ai biết được liệu có phải do ma thú đã cán quét qua đây lại có thể phệ huyết tàn nhẫn như vậy? Cũng không ai biết được rằng một trường sát kiếp thú triều này đến bao giờ thì kết thúc. Thịnh thoảng nơi đây lại có vài tiếng sói tru giữa đêm vắng lại càng làm cho cảnh vật trở nên hãi hùng, khiến những người tới nơi đây khó tránh khỏi kinh hoàng.

Năm người Hạ Thiên đã đến nơi này được vài ngày và được binh lính nơi đây giao cho một khu vực và dặn bọn họ nếu có thú triều tiếp tục tấn công thì bọn họ chỉ cần giữ vững chỗ đó là đủ. Sau khi nhận được khu vực cần bảo vệ của mình, mấy người Hạ Thiên cười khổ, khu vực bé nhỏ thế mà cũng cần bọn họ ở lại sao?

Cuối cùng, sau khi thương lượng xong tất cả quyết định lập các loại bẫy rập ở nơi này rồi để ở đây một người trông coi còn những người khác thì đến những nơi khác giúp đỡ, tiếp viện cho nơi đó. Thế nhưng vấn đề là ai sẽ ở lại trong khi tất cả mọi người đều muốn ra ngoài chém giết ma thú. Cuối cùng không còn cách nào khác Hạ Thiên đành phải để lại một phân thân ở lại, rồi cùng những người khác ra ngoài đợi đến lúc thú triều tới sẽ tiến hành cứu viện.

Lại ba ngày sau, cuối cùng tất cả học viên trong học viện đã tụ tập đông đủ tại đây. Sau đó hai ngày, nơi này cũng đang diễn ra một trận thú triều mạnh mẽ nhất trong lịch sử. Thế là tất cả bắt đầu chiến đấu.

Lúc này, tất cả đứng trên cao chỉ thấy cách bên ngoài tường thành hơn mười dặm, nguyên bản màu xanh của cỏ cây đã biến thành một vùng nhiều màu sắc khác nhau rộng mênh mông tựa hồ bao phủ tất cả nhìn không thấy điểm cuối, nếu nhìn kỹ thì thấy từng đàn ma thú thú kích cỡ không đồng nhất. Một đám song mục màu bích lục, toàn thân nhiều màu sắc khác nhau, răng nanh lộ ra thân sắc hung tợn. Tất cả những ma thú này đều như điên cuồng tiến tới, tấn công bất chấp tất cả...

Không lâu sau, tất cả những người đứng trên tường thành đều nhìn thấy rất nhiều loại ma thú khác nhau ùn ùn kéo đến, trong đó lọt vào tầm mắt của tất cả mọi người rõ ràng nhất chính là những con măng xà dài hơn trượng hình thành một biển ma thú hồng sắc, thoát nhìn khiến cho người ta phát rợn.

Những loại ma thú măng xà này đều mang theo chất độc kinh khủng, có đặc tính hủ thực rất cao. Chỉ cần trúng phải chắc chắn sẽ khó tránh khỏi cái chết nếu không được chữa trị kịp thời.

Mấy người Hạ Thiên lúc này nhìn xa xa về phía biển thú, thỉnh thoảng xuất hiện cự măng to hơn đồng loại nhiều, trong long tất cả đều âm thầm thờ dài một hơi. May mắn những ma thú này đều là ma thú cấp thấp, ma thú cấp cao số lượng ít hơn, nếu không chắc chắn mệt rồi...

Theo phân chia thì Thanh Diệp Ngọc tinh thông y dược sẽ vào thành cứu viện người bị thương, bốn người Hạ Thiên, Diệp Vân, Vân Tiên Khách cùng Yêu Cơ phân chia ra bốn hướng đông tây nam bắc tiếp viện khắp nơi, chỉ cần tiếp viện xong liền đến nơi khác tiếp viện, xong việc tất cả vào thành rồi tụ tập rồi cùng rút lui. Theo phân chia công việc, tất cả cùng hành động.

Nhất thời cả Áo Đặc thành xôn xao một trận, quân đội cùng với Dong binh và những học viên Thần Ma học viện đã sớm chấn chỉnh chờ phân phó, lập tức nhanh chóng xuất phát lên tường thành. Trên tường thành có lắp đặt sẵn rất nhiều chiếc cung thật lớn, lập tức có người đứng ngay sau đó, chuẩn bị sẵn sàng...

Rất nhanh, thú triều đã tới. Rất nhiều ma thú đủ loại cùng nhau di động phát ra những âm thanh “Sàn sạt”.

Tiếng động liên tiếp, lại rất chỉnh tề khiến tất cả bất giác tạo ra một cỗ khí thế kinh người. Làm cho mọi người trong thành chịu một áp lực lớn đến khó có thể tả.

Rất nhiều binh lính đứng sững và có vẻ mặt tái nhợt. Bất quá, cũng không có ai di động viên mọi người. Đối với người thường mà nói, thành trì bị phá bọn họ cùng người nhà cũng chỉ có một kết cục chính là chết trong bụng ma thú mà thôi.

Cho nên cho dù trong lòng sợ hãi dị thường nhưng trong chốc lát bọn họ tuyệt đối có thể liều mạng chống cự đàn ma thú này.

Ở trên tường thành một đám đội trưởng cấp đề giai quan quân chuẩn bị các mệnh lệnh tác chiến, chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón địch. Đàn Ma thú nhìn như di động không mau, nhưng do mọi người chăm chú nhìn nên rốt cuộc dần rõ ràng.

Trong đám ma thú di chuyển một cách hỗn loạn, tấn công điên cuồng như bỏ mặc sự sống chết của mình. Mặt đất truyền đến từng đạo chấn động lớn, trong nháy mắt đàn ma thú đã tiến sát tường thành, bắt đầu tấn công mãnh liệt. Một đám phong lang bay lên trời với móng vuốt sắc bén cào lên vách đá từng trảo, thế nhưng vững vàng bám vào vách đá, tiếp theo từng đợt lao thẳng đến tường thành.

Mà trên tường thành các nơi, các quan quân chỉ huy ra lệnh một tiếng, lập tức tên bắn ra như mưa rơi điểm xuống làm đại lượng phong lang bị xuyên thủng thân thể mà rớt xuống rất nhiều.

Bất quá dưới tường thành số lượng ma thú cũng rất lớn, những tổn thương này cũng không hề gây ra điểm mất mát gì ngược lại càng làm cho đàn ma thú càng điên cuồng xông lên. Đầu tường bên này các thủ vệ đã sớm chờ đợi, một con phong lang vừa lao lên tường thành thì lập tức ba bốn ngọn thương lập tức đâm tới. Những đường sáng do đầu khí phát ra lập tức trảm sát con phong lang ấy thành thịt vụn, căn bản không để nó kịp phát huy thực lực.

Trong lúc này, dưới chân tường thành từng loạt mưa tên đan vào nhau trút vào đàn ma thú và các tiếng tru của đàn ma thú quện vào nhau.

Cuộc chiến liên tục diễn ra, cả tòa Áo Đặc thành bị bao vây bởi một cỗ huyết tinh nồng đậm. Sắc trời bắt đầu âm đạm dần dần, không trung vàng thái dương bắt đầu biến mất dần dần. Mặt trăng tròn cùng những vì sao lốm đốm bắt đầu xuất hiện. Nhưng đàn ma thú vẫn công kích chưa ngừng, thậm chí còn mãnh liệt hơn. Bởi bản năng sinh tồn nên các loại ma thú gặp phải huyết tinh thì càng tấn công thêm điên cuồng hơn, mãnh liệt hơn.

Chương 31: Chiến Đấu.

Áo Đặc Thành...

Bên trong thành, các dược sư và tế tự đang cố gắng chăm sóc những người bị thương, trong đó có cả binh lính, Dong binh thậm chí cả những học viên của Thần Ma học viện. Trong đám dược sư và tế tự này, có hai mỹ nữ đang bận rộn chăm sóc người bị thương, trong đó một người là Nạp Lan Từ Diễm, còn một người khác là một vị mỹ nữ trẻ tuổi không biết tên, những người xung quanh chỉ nghe nàng lúc đầu giới thiệu là Mân Côi Thần Y của Thần Ma Hội.

Người này đúng là Thanh Ngọc Diệp, lúc này nàng vận linh khí biến đổi màu tóc và khí chất của mình khác xa thường ngày nên những đồng học không nhận ra nàng cũng phải. Lúc này nàng đang chăm cứu cầm máu cho những người bị thương, những người nghe danh của Thần Ma Hội đều tôn kính nàng vì họ biết thành viên Thần Ma Hội đều là những thiên tài tuyệt thế tuổi còn rất trẻ nhưng thực lực lại kinh khủng vô cùng. Nhưng số người bị thương càng lúc càng nhiều, các dược sư cùng tế tự nơi đây đều đang mệt mỏi bận rộn.

Ở bên ngoài cửa thành, cuộc chiến diễn ra hết sức quyết liệt.

Phía Đông thành, lúc này từng âm thanh vang lên như tiếng phượng vù cừu thiên, nghe rất êm tai. Tiếp đó lam sắc kiếm khí đột nhiên trỗi dậy, một thân ảnh mỹ lệ theo kiếm bay lên, chỉ thấy từng luồng kiếm quang tỏa sáng chiếu khắp một vùng rộng lớn, không ngừng công kích vào đàn ma thú đang điên cuồng tấn công dồn dập này.

Bầu trời trong vắt, vàng minh nguyệt chiếu lên mặt cũng như thân ảnh của nàng.

Nàng lao về phía đàn ma thú, những tiếng rít sắc lạnh vang lên, nữ tử xinh đẹp đó hóa thành một luồng lam quang như điện xẹt, hàn băng đầu khí phát ra lạnh lẽo khiến không khí cả vùng bị lam quang bao phủ gần như bị đóng băng toàn bộ.

Được một lát, chỉ thấy lam quang rọi sáng, trong bóng đêm nghe thấy hàng loạt tiếng kêu gào gầm thét của đàn ma thú, áp lực tạm thời buông xuôi khiến cho chúng nhân xung quanh thở phào nhẹ nhõm. Những người này đều là đồng học của nàng, đều cùng nàng tới đây cứu viện trong thú triều. Ánh trắng nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, bạch y vũ lộng. Nhưng tất cả những người xung quanh có nam có nữ nhìn nàng đầy ngưỡng mộ. Những nam nhân nơi này chỉ ngưỡng mộ dám ngưỡng mộ nàng thôi, không ai dám tới gần trò chuyện cùng nàng cả, vì nàng là thiên tài của cả Thần Ma học viện, thiên kiều chi nữ Lăng Phiêu Tuyết với một thân tu vi ma pháp và đầu khí đều đạt tới Thánh Cấp trung giai, thử hỏi một người chỉ mười chín tuổi có mấy ai có tu vi cao như nàng trong khi những người xung quanh đây chỉ là cao cấp Đại Kiếm Sư.

Nhưng lúc này, tình thế ở nơi đây càng thêm cấp bách, tuy tu vi của nàng mạnh mẽ nhưng những đàn ma thú này nhiều vô số kể, nếu cứ tiếp tục chiến đấu như thế thì cuối cùng nàng cũng kiệt sức rồi ngã xuống như những người khác.

Chính lúc này, từng đàn ma thú lại kéo đến, thời gian không cho phép nàng và những người xung quanh suy nghĩ, nàng lẩm nhẩm niệm ma pháp sau đó xuất ra một băng hệ cấm chú Băng Thiên Tuyệt Địa làm chu vi xung quanh năm dặm bị đông cứng thành băng, tất cả những ma thú trong phạm vi cấm chú đều bị sát diệt. Sau khi triệu hồi cấm chú, nàng thoát lực nhưng ma thú xung quanh đã bị tiêu diệt, chỉ cần chờ vài phút sau nàng sẽ phục hồi mà tiếp tục chiến đấu.

Nhưng những tính toán của nàng lúc này hoàn toàn sai lầm, ngay khi nàng thoát lực muốn ngồi xuống mặt đất thì lúc này lại có từng đàn ma thú đông đúc hơn kéo đến. Nàng thoát lực dưới mặt đất, cùng với tiếng kinh hô của những người xung quanh nhưng lúc này nàng đã hoàn toàn bất lực, thân thể bị thoát hư tinh thần lực quá lớn do cường hoành sử dụng cấm chú không thể mấy may cử động chút nào. Lặng lẽ nhìn một con phong lang xông tới, cái miệng há rộng như chậu máu, hàm răng sắc nhọn như muốn cắn xé nàng thành từng mảnh.

Nhìn về phía cái chậu máu đó nàng thầm nghĩ: “Ta rồi cũng sẽ chết sớm như vậy sao, sẽ kết thúc ngay sao? Còn bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu ước mong cũng sẽ từ đây tan biến khỏi cõi đời này theo hàm răng sắc nhọn của con ma thú kia sao?” Trong lúc đó, tất cả mọi thứ trên thế gian đều tĩnh lặng, chỉ còn lại ánh mắt lạnh lẽo như muốn thu tất cả những gì còn sót lại trong lúc này vào sâu thẳm trong tâm hồn. Bất thành lời...

Một đạo kiếm quang thanh sắc trầm tới đầu phong lang chỉ cách ba thước đang muốn công kích nàng. Chỉ thấy một thân ảnh hắc bào đang lặng không trước người nàng, hai tay vung lên phát ra từng luồng thanh sắc kiếm khí làm tất cả ma thú ở phạm vi xung quanh vài dặm bị chém thành huyết vụ.

Lúc này đây, nàng mới nhìn thấy rõ cái thân ảnh đó. Đó là một bạch phát thiếu niên mặc vào một bộ hắc bào, mặt như quan ngọc, đôi mắt hữu thần, chỉ là bên trong ánh mắt lại mang theo một tia băng lãnh tà dị như có như không, có chút lạnh huyết tàn ác.

Đôi môi mỏng của thiếu niên hơi mím lại nhếch lên, tạo ra nụ cười nửa miệng nhàn nhạt như có như không làm cho người ta sau khi nhìn thấy không tự chủ được liền có một loại cảm giác trái tim lãnh lẽo vô cùng lo sợ. Ai cũng không biết được, ở dưới cái nụ cười nửa miệng này này, ẩn chứa bao nhiêu sát khí kinh thiên động địa!

Hắn mặc dù cười đến nhàn nhạt như vô vị, nhưng người khác dù thế nào cũng có thể từ trên người của hắn cảm giác được một loại sát khí rét lạnh khó

nói lên lời, đó là một loại cảm giác hần nắm trong tay quyền sinh sát, coi rẻ chúng sinh trong thiên hạ.

Sát ý như nòng đậm, mà lại nhẹ nhàng như phong khinh vân đậm!

Mái tóc trắng bạc tùy tùy tiện tiện dùng dây vải màu đen buộc lên một chút hết sức tự nhiên khiến cho người ta có một loại cảm giác phiêu dật tiêu sái xuất trần. Mỗi khi gió thổi mái tóc dài nhẹ bay theo chiều gió, cho dù hần đứng trên mặt đất bằng phẳng, cũng khiến cho người ta có một loại cảm giác hần đang ngao nghể mà cô độc đứng ở nơi đỉnh sơn phong cao vạn trượng, hùng tráng mà tịch mịch!

Hai tay hần không cầm kiếm, nhưng sự sắc bén trong ánh mắt của hần và lưỡi của bảo kiếm thì lại càng sắc bén khiếp hơn vạn lần!

Hần khiến cho người ta có cảm giác mâu thuẫn, liếc mắt nhìn qua một cái khiến người ta thấy phiêu nhiên xuất trần, vậy mà hết lần này tới lần khác lại làm cho người khác có một loại cảm giác giống như có một cánh cửa địa ngục đang mở rộng ra, mà bên trong đó một con ác ma khát máu thời viễn cổ đang điên cuồng xông ra giết chóc tất cả, tựa như là vương giả sát thần, tàn sát khắp thiên hạ, giết chóc muôn dân!

Đây không thể nghi ngờ là một loại cảm giác vô cùng quái dị, thị giác và cảm giác rõ ràng đối đầu nhau mãnh liệt, hoàn toàn mâu thuẫn!

Khí chất hoàn toàn tương phản như thế làm sao có thể xuất hiện trên cùng một người được? Việc này căn bản là chuyện không thể nào có thể tin tưởng được.

Lúc này hần chỉ nhàn nhạt nhìn nàng cùng những người xung quanh một cái, rồi liếc nhìn qua đàn ma thú đang song tới, nhưng bất kể mạnh liệt như thế nào thì chỉ một cái trừng mắt của hần đã làm cho những con ma thú này run rẩy muốn quy ngã, giây phút đó tất cả mọi người đều cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo xuất phát từ sâu thẳm bên trong linh hồn, một nỗi sợ hãi không thể kim nén đang phát ra, tất cả đều có cảm giác cảnh vật xung quanh như thể biến thành huyết hải tu la nơi địa ngục trần đầy chết chóc và máu tanh.

Cảm giác đó chỉ xảy ra trong giây lát, tiếp đó, một lần kiếm quang khổng lồ bao quanh hai mươi dặm, khí thế như hủy thiên diệt địa phá không lao tới đàn ma thú. Trong chớp lát khi kiếm quang tán đi, tất cả ma thú đều bị chém nát vụn thành huyết vụ, chỉ để lại hơn hai mươi dặm phương viên mặt đất bị chém nát, cỏ cây xung quanh đều bị chém nát không thấy tăm hơi, chỉ còn lại mùi huyết tinh nồng nặc phiêu đẳng trong không khí...

Tất cả những người xung quanh đều trợn mắt há mồm nhìn hần, thiếu niên này rốt cuộc là ai mà lại tu vi kinh khủng đến như vậy, chỉ một cái duỗi tay đã diệt sạch toàn bộ ma thú trong phương viên hai mươi dặm, cái này ngay cả thần cấp cường giả cũng khó có thể làm được.

Lăng Phiêu Tuyết kinh ngạc nhìn thiếu niên, bất giác cất tiếng thánh thót tiếng hỏi:

- Người là ai?

- Ta là... Vô Danh Thần Ma.

Hần quay người lại nhìn nàng nhàn nhạt cười, sau đó quay lưng hóa thành một đạo bạch quang bay thẳng vào trong thành chỉ để lại những người xung quanh đang kinh ngạc về cái danh tự Vô Danh Thần Ma của hần và mùi tinh huyết trong không trung đang nhạt dần. Hần không biết rằng kể từ lúc đó, bóng dáng của hần đã khắc sâu trong thâm tâm của một bạch y nữ tử.

Sau khi Hạ Thiên vào trong thành liền tìm tới nơi hội họp mà tất cả mọi người đã bàn bạc trước. Có được sự giúp đỡ của năm người, mọi việc trở nên dễ dàng hơn. Tuy rằng chiến thắng, vấn đề thú triều đã căn bản được giải quyết nhưng trận chiến này vẫn để lại thương vong ở đây quá lớn.

Cuối cùng, năm người Hạ Thiên lặng lẽ tiến về trận doanh đã được phân ở chia lúc tới nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Dạ Hội.

Áo Lan công quốc, Áo Đặc thành...

Trận thú triều kinh hoàng đã đi qua được hai ngày, nhưng hậu quả mà nó để lại thập phần thảm khốc. Số người chết trong trận thú triều này lên tới vài chục vạn, khắp nơi làng mạc, thành trì đều bị tàn phá nặng nề... Nhưng chỉ trong hai ngày, việc kiến thiết lại nơi này diễn ra hết sức nhanh chóng, tường thành căn bản đã được sửa chữa, dân chúng đã quay lại làng mạc cũ của mình sinh sống...

Hôm nay việc khắc phục hậu quả của trận thú triều cơ bản đã được hoàn thành. Áo Lan quốc vương quyết định mở dạ tiệc để cảm ơn sự giúp đỡ từ những người đã cứu viện trong thú triều, trong đó có Thần Ma học viện và các Dong binh đoàn...

Chính vì thế mà nhóm người Hạ Thiên với tư cách là Thần Ma Hội - một trong những tổ chức có ảnh hưởng mạnh mẽ nhất tới kết quả trận chiến cũng được mời tới đây. Vốn là lúc đầu nhóm người Hạ Thiên không muốn tới không muốn tới, nhưng sau khi tới Dong binh công hội trả nhiệm vụ xong liền được một tấm thiệp mời Thần Ma Hội tới tham dự dạ tiệc cảm ơn của Áo Lan hoàng tộc, hơn nữa khi Vân Tiên Khách nghe nói đến Áo Lan công chúa thay mặt cho Áo Lan công quốc tới chủ trì dạ hội thì lập tức hai mắt sáng lên, đòi cả nhóm phải tới. Trong Thần Ma Hội thì Hạ Thiên, Diệp Vân và Thanh Diệp Ngọc không có ý kiến gì, đi cũng được mà không đi cũng chẳng sao. Nhưng Vân Tiên Khách và Yêu Cơ thì khác, Vân Tiên Khách thì muốn tới dạ tiệc “phao gái” còn Yêu Cơ thì muốn tới “mị trai” cho nên cả hai mãnh liệt yêu cầu tất cả phải tới. Bất đắc dĩ ba người còn lại đành phải đi theo.

Địa điểm tổ chức dạ hội là ở Áo Đặc thành. Khi bước vào nơi tổ chức dạ hội, nhóm người Hạ Thiên ngẩng đầu nhìn đi, chỉ thấy đây là một gian kim bích huy hoàng, kiến trúc giống như cung điện, mặc dù chỉ ở ngoài cửa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí thế hoành vĩ ở trong viện, đây là một cái sân rất lớn, chung quanh sân không có tường, có thể thấy được hàng rào thép bên trong, hàng rào cao chừng ba thước, các thanh thép nhọn hoắt, hiển nhiên chẳng còn dấu vết nào của sự tàn phá do trận thủ triều gây ra nữa. Ở bên ngoài cửa lớn cao tới năm thước, hai bên đều có mười binh lính thủ vệ, trong tay đều cầm thương tiêu chuẩn của kỵ sĩ, cả đám đứng đó, khí thế bức người, hiển nhiên cũng không phải chỉ đơn giản là thủ vệ bình thường.

Tới tham dự dạ tiệc này ngoài nhóm người Hạ Thiên còn có những lão sinh của Thần Ma học viện và một số Dong binh đoàn đã tham gia hành động cứu viện lần này. Rất nhanh nhóm người Hạ Thiên tiến vào nhập tiệc, tất nhiên tất cả lấy danh nghĩa Thần Ma Hội tới đây đều phải hóa trang thành hình tượng khi mình hành tẩu. Tất cả vào trong đại sảnh xong liền nhanh chóng tìm một cái bàn ở góc khuất rồi cùng ngồi xuống. Về việc tại sao phải tìm góc khuất ư, rất đơn giản, cái danh Thần Ma Hội đã vang khắp đại lục rồi nếu như ngồi ở chỗ nhiều người để ý không phải là muốn người ta tìm đến làm phiền chết sao? Thế nên mặc dù Vân Tiên Khách muốn “phao gái” mà Yêu Cơ muốn “mị trai” cũng phải ngoan ngoãn đi theo mấy tới đó...

Đúng lúc này âm thanh kinh ngạc phát lên, ánh mắt mọi người đều tụ tập trên thang lầu, bọn họ không hẹn mà cùng nhìn tới nơi đó vì nhân vật chủ trì dạ hội là Áo Lan công chúa rốt cuộc cũng đã đến.

Trên thang lầu, xuất hiện một nữ tử thanh lệ, thân thể trong lễ phục bó sát, lộ ra vóc người đầy đặn động nhân, sau lưng là hai tì nữ và sáu hộ vệ. Đại đa số nam sĩ ở đây đều mê mẩn nhìn chăm chăm lên trên người nữ tử đó. Đương nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, đó là nhóm người Hạ Thiên (trừ tên sắc lang Vân Tiên Khách đang nhìn nàng tới độ chảy nước miếng rùng rùng) vẫn nhàn nhả uống rượu nho.

Lúc này chỉ nghe nữ tử nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cảm ơn các vị đã tham gia cứu viện thủ triều lần này, Lệ Na thay mặt Áo Lan công quốc tạ ơn, mời mọi người nhập tiệc.

Giọng nói nhẹ nhàng, ngữ khí dịu dàng lan tỏa cả đại sảnh nhất thời làm phần lớn nam nhân ở đây ngẩn ngơ. Theo lời Lệ Na công chúa nói, thức ăn được mang lên, dạ tiệc bắt đầu. Lệ Na công chúa theo đó tới một số bàn tiệc cảm ơn một số người đại diện cho các tổ chức đã tham gia hành động cứu viện lần này.

Theo đó, nhóm người Hạ Thiên mặc dù là một trong những nhân vật chủ yếu được mời tới tham dự dạ tiệc lần này nhưng vì chọn góc khuất nên rất ít người chú ý. Hơn nữa hai người Vân Tiên Khách và Yêu Cơ sau đi bắt đầu dạ tiệc đã sang chỗ khác ngồi để tiến hành công việc “mị trai và phao gái vĩ đại của mình”. Thế cũng tốt, vốn Hạ Thiên, Diệp Vân và Thanh Diệp Ngọc muốn yên tĩnh nên chỉ nhàn nhạt ngồi đó uống rượu. Lát lâu chỉ nghe Diệp Vân lên tiếng hỏi:

- Lão hữu, sao ngươi không ra bên ngoài mà ở đây làm gì?

- Còn ngại, không phải ngại cùng với biểu muội cũng ở đây hay sao? Hay vì rượu ở đây không đủ ngon?

Nói rồi cười nhạt, đưa một bình mỹ tửu tự mình ử đưa cho Diệp Vân, một bình khác tự mình uống một hơi. Thanh Diệp Ngọc thấy thế trừng mắt nhìn Hạ Thiên một cái, buồn bực nói:

- Biểu ca thiên vị, chỉ cho Diệp ca không cho muội.

- Hà, không phải muội không thích uống rượu sao?

- Lâu lâu uống một chút chút không có sao, với lại có say cũng có huynh đưa về sao?

Nói đến đây, về mặt nàng mị mị như tiểu hồ ly. Nhìn thấy về mặt đó, Hạ Thiên cùng Diệp Vân bất giác cảm thấy lạnh xương sống. Thanh Diệp Ngọc có một cái thói quen là mỗi lần say rượu lại lý sự không thôi, nào là đem mấy cái kiến thức liên quan tới y thuật nói một mạch cho người khác nghe mà không cần biết họ có muốn nghe hay không. Có một lần nàng say rượu do uống quá đã mỹ tửu của Hạ Thiên ử đã liên miên nói chuyện liên thanh cả buổi làm bọn người Hạ Thiên phát sầu, đã thế còn muốn lấy những cao thủ mạnh mẽ làm thí nghiệm mới thấy hợp lý, mà Diệp Vân đã một lần trở thành vật phẩm thí nghiệm cho những thí nghiệm quái dị của nàng. Lần đó Diệp Vân bị nàng làm thí nghiệm châm huyết cười khiến hắn phải cười trong vòng ba canh giờ, mà cái mặt lạnh tanh như tiền của hắn cười thì so với khóc còn khó coi hơn... Chính vì thế tất cả mọi người hải hùng một trận đối với những thí nghiệm “cô quái” của vị Mãn Côi Thần Y này.

Chỉ nghe Diệp Vân đau khổ nói:

- Tiểu thần y à, muội đừng có uống say nha, nếu không tới nay lại không có ai dám về chỗ ở...

Hazi..., về mặt “dễ thương” lúc này của Diệp Vân lúc này nếu bị người khác biết được đây là Tiên Kiếm Vấn Tâm trong Thần Ma Hội phỏng chừng sẽ chẳng ai tin tưởng đây là hắn. Cũng chẳng trách hắn được, trải qua thí nghiệm “cười” kinh khủng đó, có ai trong Thần Ma Hội không sợ những thí nghiệm

cổ quái của vị thần y này đâu.

Đúng lúc này, Hạ Thiên bỗng nhìn thấy cũng trong góc khuất một nữ tử đang nhẹ nhàng nhìn sang bên này nhưng cái nhìn có chút rụt rè. lát sau, nữ tử đó bỗng nhiên bước tới trước mặt ba người cười với ba người:

- Chào Mân Côi tỷ, Vô Danh đại ca cùng với vị đại ca này.

Nghe thấy thế, Thanh Diệp Ngọc cười nói:

- Ô, Tử Diễm muội muội, có việc gì không, tới đây ngồi nào.

Người này đúng là Nạp Lan Tử Diễm, mà năm trước Hạ Thiên gặp được trong lúc khi Hoàng Ung tiến giai. Trong hơn một năm nay, sau khi tiến giai xong, Hoàng Ung đã tiến vào không gian khế ước cùng cố cảnh giới. Có thể do năng lượng của Hạ Thiên quá lớn nên khi tiến hành khế ước bình đẳng sau khi tiến giai, Hoàng Ung đã tiến vào không gian khế ước ngủ say đến bây giờ chưa tỉnh lại. Lúc này chỉ thấy Nạp Lan Tử Diễm nhìn Thanh Diệp Ngọc, sau đó rụt rè nhìn Hạ Thiên nói:

- Vô Danh ca, huynh có thể cho muội gia nhập Thần Ma Hội với được không, muội biết thực lực của mình không đủ nhưng muội sẽ cố gắng thêm...

- Lý do?

Hạ Thiên nhìn nàng cười như không phải cười, nhàn nhạt hỏi. Nạp Lan Tử Diễm giật mình, nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của Hạ Thiên thì bất giác thấy sợ hãi từ chối, nhưng sau đó nàng vẫn cắn răng nói:

- Vì muội muốn giống như mọi người, có thể mặc sức tung hoành khắp nơi không có kỵ, không muốn để cái ác còn tồn tại...

- Tốt, sau buổi dạ tiệc này muội sẽ trở thành một thành viên của Thần Ma Hội, canh ba đêm nay tới khu rừng ở phía tây Áo Đặc thành làm nghi thức kết nạp.

Hạ Thiên chưa kịp trả lời thì Thanh Diệp Ngọc lên tiếng thay. Nghe vậy Hạ Thiên và Diệp Vân cười khỏ, tiểu nữ nãi thần y này tính tình quái dị, nếu mà không đồng ý thì lát nữa sẽ thảm rồi. Bất đắc dĩ Hạ Thiên và Diệp Vân chỉ đành gật đầu. Sau đó Thanh Diệp Ngọc quán lấy Nạp Lan Tử Diễm, lúu rú không ngừng. Người ta nói không sai, ba mẹ đàn bà và một con vịt hợp lại thành cái chợ, mà lúc này có hai người nhưng cũng làm lỗ tai của Hạ Thiên và Diệp Vân đau khổ một hồi...

Cũng trong lúc này, Thanh Diệp Ngọc giúp Tử Diễm khu trừ hàn khí trong người, đây vốn là hàn khí do kẻ nào đó đã thương Tử Diễm lúc còn nhỏ nên khi nàng lớn lên rất khó khu trừ khiến nàng nhiều năm nay chịu đau khổ do nó hành hạ. Mà sau bữa tiệc đó, Nạp Lan Tử Diễm chính thức trở thành thành viên thứ sáu của Thần Ma Hội với biệt hiệu Tử Huyền Thiên Hóa. Không còn cách nào khác, ai bảo nàng sinh ra thích nghịch lừa nên Hạ Thiên phải cho nàng một bộ công pháp gọi là Đại La Thiên Hóa Quyết để nàng tu luyện Tử Huyền Thiên Hóa tụ thành hòa liên, uy lực vô cùng. Tất nhiên việc này xảy ra sau khi bữa tiệc kết thúc.

Mà lúc này, nhóm người Hạ Thiên không biết rằng những thế lực tìm kiếm Thần Ma Hội, kể cả Áo Lan hoàng tộc đang buồn bực tìm kiếm bọn họ. Buổi tiệc này được tổ chức phần lớn vì Áo Lan hoàng tộc muốn gặp bọn họ mà chủ mưu gây ra chuyện này là bọn họ lại biệt tích. Cũng may bọn họ biết là Thần Ma Hội đã tới tham dự dạ tiệc nên vẫn kiên nhẫn tìm kiếm...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Sóng Gió Nổi Lên

Áo Đặc thành, bên trong đại sảnh của phủ Thành Chủ...

Lúc này Hạ Thiên và Diệp Vân đang buồn bực. Thanh Diệp Ngọc vừa mới nói chuyện với Nạp Lan Tử Diễm về những thành viên trong Thần Ma Hội. Hai người buồn bực là vì chưa gặp nhau bao lâu mà hai nàng đã thân thiết với nhau hơn là bằng hữu lâu năm, có bao nhiêu bí mật cũng nói ra hết. Hạ Thiên và Diệp Vân thấy thế liền nhắc nhở Thanh Diệp Ngọc, kết quả là bị nàng trừng mắt một cái làm cả hai lạnh hết xương sống, trong lòng thầm than không biết tiểu ác ma mang danh thần y này sau bữa tiệc này sẽ tiếp tục giờ trò thí nghiệm cổ quái gì nhắm vào hai người đây?

Nghe những gì Thanh Diệp Ngọc nói, Nạp Lan Tử Diễm cũng phải giật mình, thành viên trong cái tổ chức Thần Ma Hội này không ngờ lại là học viên của Thần Ma học viện, hơn nữa tu vi đều đạt tới thần cấp. So sánh với mình bây giờ chỉ là cao cấp Ma pháp Sư dung là một trời một vực. Ngẫm nghĩ một lát, nàng rụt rè nói một với Hạ Thiên:

- Hạ Thiên ca ca huynh nhận muối làm nghĩa muối được không?

- Được, dù sao Yêu Cơ cũng là nghĩa muối của ta rồi, nhận thêm muối nữa cũng không sao.

Hạ Thiên không cần suy nghĩ nói, nhưng sau đó nhìn thấy khuôn mặt hồ ly của Nạp Lan Từ Diễm liền hối hận. Chỉ nghe nàng nói:

- Hay quá, nếu vậy huynh phải cho muối quà gấp mặt đó.

- Phải đó, quà không được quá bèo đầu đấy.

Thanh Diệp Ngọc liền hòa theo nói. Từ Diễm cười với vẻ mặt tiểu hồ ly, ai bảo lần trước gặp nhau huynh dám hù muối, bây giờ muối đào mỏ chết huynh.

Hạ Thiên thấy thế toát cả mồ hôi, bất quá cũng chẳng sao cả, có thêm nghĩa muối là tốt chứ sao. Chỉ là hần chẳng còn lại bao nhiêu bảo bối, cuối cùng xuất ra pháp bảo là một bông từ liên (sen màu tím) lấp lánh đưa cho Từ Diễm nâng và Thanh Diệp Ngọc mới bỏ qua cho. Vốn pháp bảo này vốn là do hần luyện chế định sau này đưa cho cho Vân Tiên Khách tên là Từ Huyền Liên, nhưng cuối cùng lại phải đưa cho Từ Diễm. Cũng chẳng sao, dù gì Từ Diễm cũng thích nghịch lửa, đưa cho nàng pháp bảo thuộc tính hỏa cũng tốt.

Đang lúc này, bỗng nhiên Vân Tiên Khách và Yêu Cơ vội vã chạy tới chỗ bốn người. Thấy bộ dạng chạy như bị ma đuổi của hai người, Hạ Thiên cười nói:

- Có chuyện gì mà hai vị thần cấp cao thủ của chúng ta chạy như ma đuổi vậy?

- Còn nói nữa, mới ra ngoài chưa kịp làm gì cả đã bị mấy tên mấy tên sứ giả của mấy cái thế lực muốn chúng ta gia nhập làm phiền muốn chết. Biết thế ở đây uống rượu cho khỏe.

Vân Tiên Khách và Yêu Cơ vừa thở dốc vừa nói. Hai người mới đi ra ngoài yến hội không lâu thì sứ giả những thế lực muốn lôi kéo Thần Ma Hội gia nhập lũ lượt kéo đến làm phiền khiến hai vị Tiêu Diêu Thần và Mị Yêu Cơ danh tiếng lẫy lừng phải ba chân bốn cẳng trở hết tuyệt học khinh công vụt cái mất dạng.

Nghe thế, Diệp Vân cười lạnh nói:

- Không phải chúng ta đã tuyên bố không gia nhập bất cứ thế lực nào sao, bọn người này quả là không thấy quan tài không đổ lệ.

- Hừ, nếu đã thế thì cho bọn họ một chút giáo huấn.

Thanh Diệp Ngọc cũng nở nụ cười ác ma nói rồi. Chỉ thấy Hạ Thiên lấy mấy cái ly rồi rót rượu cho mỗi người, cười nhạt nói:

- Kệ bọn chúng, uống rượu đi, nếu như còn không biết điều thì lúc đó xử lý cũng không muộn.

Nghe thế tất cả nở nụ cười rồi nhận lấy ly rượu của mình. Không quan ái gì cả, kiểu nói chuyện này của Hạ Thiên mọi người đều quen thuộc. Sau đó Hạ Thiên giới thiệu Từ Diễm cho mọi người rồi bảo nàng về nghỉ ngơi để đêm nay gia nhập Thần Ma Hội. Từ Diễm cũng không có phản đối gì, lấy sự thông minh của nàng liền biết được Hạ Thiên sơ hở bảo nàng về trước là muốn những kẻ khác biết quan hệ giữa mình và Thần Ma Hội, hơn nữa nàng lúc này không hóa trang gì cả.

Nạp Lan Từ Diễm vừa rời khỏi nơi bọn người Hạ Thiên được năm sáu trượng thì đã thấy một đám người tiến tới bàn của đám người Hạ Thiên. Đám người này xuất hiện không ngoài dự đoán của đám người Hạ Thiên, nên lúc đó Hạ Thiên đã khéo léo đuổi Từ Diễm đi chỗ khác.

Nhưng đây không phải là những thế lực lúc này làm phiền hai người Vân Tiên Khách và Yêu Cơ mà là người thuộc hoàng gia Áo Lan công quốc. Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp kinh diễm bước tới chào đám người Hạ Thiên, đưa ngọc thủ trắng nõn như ngó sen bưng ly rượu nói với năm người:

- Chào mừng các vị tới dự bữa dạ tiệc này, Lệ Na thay mặt dân chúng Áo Lan cảm ơn chư vị Thần Ma Hội đã cứu viện trong trận thú triều vừa qua.

Người này dung là Lệ Na công chúa của Áo Lan công quốc. Từ đầu buổi tiệc tới giờ nàng vẫn tìm người của Thần Ma Hội. Nàng biết là những người này sẽ không chấp nhận thuần phục hoàng gia, bọn họ đường đường là thần cấp cường giả đâu có dễ dàng thuần phục một công quốc nhỏ nhoi được chứ. Vì thế nên cuối cùng nàng quyết định giao hảo với bọn họ.

Lúc này nàng đang quan sát năm người của Thần Ma Hội. Chỉ thấy ba nam hai nữ, những người này khí chất cực kỳ khác biệt. Trong đó ba nam từ thì một người mái tóc trắng bạc, khuôn mặt dửng dưng nhưng ánh mắt lấp lánh hữu thần, trên miệng nở nụ cười nửa miệng nhàn nhạt; một người khác thì nhìn như có vẻ lười nhác, khuôn mặt khiến người ta nhìn thấy có vẻ chán trường, thỉnh thoảng cầm ly rượu trong tay uống một ngụm, hai mắt lim dim; người còn lại phẳng phất như một tảng băng, cả người tản ra sự lạnh lẽo như gió bắc. Hai nữ tử thì một người nhìn qua có vẻ đẹp kinh diễm đến mị hoặc, còn một người thì nhìn qua có vẻ hiền dịu nhưng kinh diễm không kém. Cả năm người mang theo khí tức bất đồng làm người khác kinh ngạc, nhưng không ai dám khinh thường họ cả.

Lúc này, Hạ Thiên cười nhạt nói:

- Không có gì, dù sao chúng ta cũng nhận nhiệm vụ của Dong Bình công hội mới tới đây.

Thanh âm của hắn lạnh lẽo, vô tình làm cho những người khác nhìn không được phải rung mình một cái, trong thâm tâm âm thầm đánh giá người này

một câu: “Lạnh lùng vô cảm”. Chỉ nghe Lê Na công chúa cười nói:

- Dù gì chúng ta cũng phải cảm ơn các vị đã cứu viện lần này. Tiên sinh chắc là thủ lĩnh của Thần Ma Hội – Vô Danh Thần Ma.

- Không sai, công chúa quả nhiên tinh mắt. Ta được người ta gọi là Vô Danh Thần Ma, còn đây là Tiêu Diêu Thần, Tiên Kiếm Ván Tâm, Mị Yêu Cơ và Mân Côi Thần Y. Rất vui khi tới dự tiệc lần này.

Hạ Thiên cười nhạt giới thiệu một lượt. Lê Na công chúa cùng những người xung quanh nhìn không được đánh giá kể hơn năm người họ. Tất cả đều đem so sánh cảm nhận của mình về những thành viên của Thần Ma Hội:

Vô Danh Thần Ma – Tóc màu trắng bạc, tính tình lạnh lùng vô cảm.

Tiêu Diêu Thần – Lãng tử đa tình.

Tiên Kiếm Ván Tâm – Nhất kiếm Ván Tâm, lạnh lùng băng giá.

Mị Yêu Cơ – Mị hoặc, ai đánh ta ta sùng kẻ đó.

Mân Côi Thần Y – Tính cách không rõ...

Lúc mọi người đang đánh giá năm người thì bất giác một tiếng cười khó nghe vang lên, tiếp đó hơn mười hai mươi hắc y nhân đột nhiên bao vây lấy năm người Hạ Thiên, nhưng không kẻ nào có ý định hạ thủ. Tiếp đó một hắc y nhân bước lên cười nói:

- Thần Ma Hội, các ngươi có hai lựa chọn, một là thần phục Hắc Ám Thần Điện chúng ta, hai là chết. Các ngươi lựa chọn đi, khắc khắc khắc...

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Hắc Ám Thần Điện tại sao lại xuất hiện ở nơi này. Hạ Thiên nhìn xung quanh, thấy rõ tu vi những người này toàn là Kiếm Thần, thậm chí có ba người là Kiếm Thần hậu kỳ. Riêng kẻ nói chuyện thì tu vi tuyệt đối là Kiếm Thần đỉnh phong. Hắn vẫn vờ vẻ mặt dửng dưng, cười nhạt nói:

- Ô, bọn các kẻ không các ngươi cuối cùng cũng chui ra ngoài rồi sao?

Nghe vậy bọn người Hắc Ám Thần Điện giật tím mặt chuẩn bị động thủ. Còn nhóm người Hạ Thiên thì vẫn cười nhàn nhạt, vẻ mặt như không có gì xảy ra. Nhưng những người bên ngoài cũng biết là đây chỉ là sự yên lặng trước khi cơn bão kéo đến...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đại Chiến Trong Trúc Lâm.

Không gian chung quanh nhất thời căng thẳng. Người Hắc Ám Thần Điện không chỉ có những cao thủ đang vây quanh nhóm người Hạ Thiên mà còn những kẻ khác đang mai phục xung quanh, theo thần thức Hạ Thiên phủ ra bên ngoài thì có tới 500 cao thủ Thánh Cấp. Hạ Thiên cười nhạt nói:

- Hắc Ám Thần Điện xuất động nhiều cao thủ như vậy xem ra gần như toàn bộ cao thủ ở Nhân giới của các ngươi đều tới đây. Chẳng lẽ các ngươi không gây ra động tĩnh lớn như vậy toàn thể Nhân giới sẽ không tha cho các ngươi ư?

- Khắc Khắc... Chỉ cần tất cả những kẻ ở đây chết sạch thì sẽ không có ai biết được việc này. Các ngươi cho rằng chúng ta xuất động nhiều cao thủ như thế để xem thôi sao, Đừng xem chúng ta là kẻ bị thịt như thế, các ngươi mau lựa chọn đi.

Hắc y nhân cười nói, thanh âm khàn khàn hết sức khó nghe. Hạ Thiên cười nhạt nhìn đám hắc y nhân, Hắc Ám Thần Điện các ngươi xem ra là muốn chết đây mà. Hắn cười lạnh nói:

- Xem ra các ngươi đã muốn chết, các ngươi cho rằng chúng ta sợ ngươi sao. Đang lúc ngứa ngáy tay chân nhí, muốn hoạt động một chút. Phân chia thế nào đây nhĩ?

- Ha ha, lâu rồi không được đánh nhau, ta cũng buồn gần chết đây này. Thế này đi, chúng ta chia ra thế này mỗi người đối phó 50 tên, riêng ta đối phó số còn lại.

Vân Tiên Khách cũng cười nhạt nói với những người xung quanh. Thấy vậy Diệp Vân cay cú nói:

- Không được, các ngươi muốn đánh mà không để phần cho ta sẽ tính sổ với các ngươi. Ta đối phó 250 tên, các ngươi thì xử những kẻ còn lại.

- Hừ, ba người mà đánh hết bọn chúng thì chúng ta sao có thể vui vẻ được. Ta một nửa, ta cũng đang buồn bực vì không có kẻ làm thí nghiệm chế được đây, ta một nửa, còn các ngươi thì đối phó nửa kia.

Thanh Diệp Ngọc cũng cay cú nói, nàng đang buồn chán muốn tìm kẻ làm thí nghiệm... Nhưng cả bốn người Hạ Thiên đều toát mồ hôi lạnh, nha đầu này thật là hết chỗ nói, lúc trước lấy chúng ta làm thí nghiệm cũng đủ run rồi, bây giờ lại gặp nhiều cao thủ như thế mà không bắt vài kẻ làm mồi thì thật là có lỗi với bản thân quá. Cả bốn người đều thở dài một hơi, cuối cùng cũng thoát khỏi những ngày tháng nom nớp lo sợ vì đến lượt mình trở thành vật thí nghiệm cho tiểu ma nữ kia... Tuy rằng thế nhưng Yêu Cơ cũng cắn răng nói:

- Không được, ta một nửa, ta đang muốn ôn luyện mị công, các ngươi không được tranh dành, nếu không ta mị hết các ngươi.

Lần này thì cả bốn người khác đều toát mồ hôi lạnh nhiều hơn lúc trước. Tiểu ma nữ Yêu Cơ này mà đi mị hoặc người khác thì những kẻ tu vi như bọn họ còn phải thất thần, còn phiên hơn cả tiểu thần y kia nữa. Hạ Thiên với Thanh Diệp Ngọc nghe thấy thế cũng không sợ. Thanh Diệp Ngọc không sợ vì nàng là nữ, còn Hạ Thiên thì không sợ vì Yêu Cơ chẳng có gan mà đi mị hoặc hắn. Những Vân Tiên Khách và Diệp Vân thì hay rồi, lần trước Yêu Cơ thử mị một lần làm cả hai thất thần cả buổi ăn cơm không ngon, ngủ cũng không yên, suốt buổi ngây nhất say tình, bước đi lảo đảo như say rượu... (Tác giả: Stop được rồi, miêu tả nữa tác giả khó sống với Vân Tiên Khách và Tiên Kiếm, độc giả thông cảm, cạc cạc...)

Lệ Na công chúa và những người xung quanh thấy năm người họ như vậy không khỏi trợn mắt há mồm. Đây rốt cuộc là việc gì, người ta đánh tới cửa rồi mà các ngươi còn tranh dành xem ai đánh nhiều hơn, bọn họ người đông thế mạnh, tu vi ít nhất là Thánh cấp mà các ngươi coi như củ cải trắng sao, đã thế người ta còn muốn giết sạch tất cả, các ngươi thân kinh hay sao mà còn tranh giành hả? Hầu hết bọn họ đều buồn bực với ý nghĩ như vậy.

Mà bên Hắc Âm Thần Điện thì càng tức giận, bọn họ tu vi ít nhất cũng là Thánh cấp mà bị coi như củ cải trắng sao mà không giận được. Chỉ nghe đám hắc y nhân về mặt hầm hầm, lúc nào cũng trong tư thế muốn tiến lên dạy dỗ mấy tên khốn kiếp này một trận cho bỏ tức nhưng khổ nỗi chưa có lệnh của cấp trên.

Mà Hạ Thiên thấy tình cảnh này kéo dài thì sẽ chán nản, năm người bọn họ cũng chẳng có thu hoạch gì, bèn buồn bực nói:

- Ra ngoài rừng trúc ngoài kia, đánh nhau ở đây chật hẹp quá. Ra tùy tiện ra tay, ai muốn đánh bao nhiêu thì đánh.

Bọn người khác nghe thế cũng gật đầu, sau đó cả năm người bar a khỏi đại sảnh tới rừng trúc mà Hạ Thiên đã chỉ. Những người khác cũng theo sau ra đó, mà đám ruồi muỗi Hắc Âm Thần Điện thì khỏi nói rồi, nếu như không theo thì mục đích bọn họ tới đây là gì cơ chứ. Mà Hạ Thiên để ý những người tới khu rừng trúc có cả Hoàng gia Áo Lan công quốc, các dòng binh đoàn và cả những lão sư và học viên Thần Ma học viện, trong đó có cả Nạp Lan Từ Diễm và Lăng Phiêu Tuyết. Tuy rằng tu vi nhóm người này chủ yếu là cao cấp Kiếm Sư, cao cấp Ma Pháp Sư nhưng tất cả đều biết nếu không chiến đấu thì Hắc Âm Thần Điện cũng không tha cho bọn họ.

Trong khu rừng trúc, không gian xung quanh nhất thời tĩnh lặng. Hạ Thiên cười nhạt, đưa tay che miệng ngáp một cái nói:

- Các ngươi tự xử đi, ai muốn đánh thì đánh, muốn chơi thì chơi, ta cũng lười vận động.

Thấy thế bốn người đều vui mừng. Vẫn là Diệp Vân ra tay nhanh hơn. Hắn nhanh chóng rút ra Vân Tâm kiếm, bay thẳng đến trước mặt tên hắc y nhân lúc này nói chuyện, lưỡi kiếm lạnh lung đâm tới. Giờ phút này kiếm trong tay hắn phẳng phát như cả thiêu địa bao trùm lấy người hắc y nhân. Tuy rằng chỉ một chiêu thức đơn giản nhưng kiếm ý bao trùm vạn thức. Chỉ cần sơ hở nhỏ là có thể dễ dàng lấy mạng đối thủ.

"Nhanh thật!" Hắc Y nhân không khỏi thầm kinh hô một tiếng, ngay sau đó đó là thân mình liền nhanh chóng vùng kiếm lên đỡ rồi lùi về tới xa xa, bất tuy hấn đỡ được một kiếm nhưng mái tóc cũng bị Diệp Vân chém mất một đoạn.

Tất cả những người xung quanh trên mặt cũng không khỏi lộ ra thần sắc khiếp sợ, toàn bộ không ngờ đến một kiếm của Diệp Vân mà có thể bức cường giả Kiếm Thần tới mức như vậy. Nói tí nữa, mấu chốt của tất cả chỉ một chữ nhanh mà thôi.

Hắc y nhân sau khi lùi lại thì rung mình một cái... một đạo kiếm khí lạnh lẽo lại nhắm vào yết hầu hắn chém, hắn chỉ cảm thấy trước người tựa hồ có một đạo kinh phong hiện lên, vội vàng huy kiếm chặt vật chống đỡ.

Chỉ nghe đến "Đình" một tiếng, kiếm khí và thân đại kiếm của hắn va chạm nhau. Hắc y nhân chỉ cảm thấy bàn tay tê dại, khuôn mặt trắng bệch, cũng không ngờ rằng tiểu tử này lại lợi hại đến như vậy.

Thấy cái cảnh này thì những người xung quanh không khỏi khiếp sợ đánh giá lại thực lực của Thần Ma Hội. Nếu một kiếm đó của Tiên Kiếm Vân Tâm nhắm vào bọn họ thì sẽ thế nào? Cũng có không ít ánh mắt ngưỡng mộ nhìn chăm chăm về hướng Diệp Vân.

Không để ý những người xung quanh như thế nào, Vân Tiên Khách, Yêu Cơ và Thanh Diệp Ngọc cũng lao vào chiến trường. Chỉ thấy hỏa diễm bốc lên, phong nhận cuộn cuộn và kim châm do linh khí hình thành bay tán loạn khắp nơi. Nhất thời cả rừng trúc một cảnh tán loạn...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trận Chiến Quái Dị.

Trong khu rừng trúc, tình cảnh hết sức quái dị...

Kể từ khi Vân Tiên Khách, Yêu Cơ và Thanh Diệp Ngọc tham chiến thì trận chiến thay đổi hết sức quỷ dị, phần lớn thời gian cả bốn người đều như đùa giỡn với đám người Hắc Ám Thần Điện.

Diệp Vân thì vùng Vắn Tâm kiếm tấn công với tốc độ kinh khủng nhưng khi đánh lên người đối thủ thì chẳng làm đối phương bị vết thương nguy hiểm tới tính mạng, nói đúng hơn là hắn đang lấy mấy tên này làm đối tượng luyện kiếm. Lâu nay hắn luyện kiếm mà không có đối thủ thích hợp để luyện, những người khác trong Thần Ma Hội đều là huynh đệ tỷ muội của hắn làm sao có thể đánh nhau sinh tử được, bây giờ tự nhiên lòi ra một đám người tự nguyện làm đối tượng thí luyện, hắn thầm nghĩ nếu không nhân cơ hội này tập luyện một chút thì thật có lỗi với bản thân quá.

Đồng dạng ý nghĩ này còn có ba người Vân Tiên Khách, Yêu Cơ và Thanh Diệp Ngọc. Chỉ thấy Vân Tiên Khách vừa di chuyển nhanh chóng, tay vung lên các loại thủ ấn khác nhau, sau đó từng đợt hỏa diễm cuộn cuộn kéo đến, không gian mười trượng (1 trượng = 3.33 m) xung quanh hắn bị thiêu đốt không ngừng. Nơi hắn đi qua đều bị đốt cháy một mảng, tiếng la hét thảm thiết vang lên không ngừng, từng tên đều bị hỏa diễm của hắn làm cho hoảng sợ bỏ chạy tán loạn nhưng trên miệng mỗi tên đều có một đám lửa đang hùng hực cháy. Đám người Hắc Ám Thần Điện cuối cùng cũng được thưởng thức tài nghệ của vị Tiêu Diêu Thần này, bọn hắn cuối cùng cũng biết vì sao người ta lại e sợ Tiêu Diêu Thần, không nói gì về vấn đề khác, chỉ cần môn công phu đốt phá này thôi cũng đã làm lực lượng ma pháp sư thủy hệ làm nhiệm vụ cứu hỏa cũng phải bó tay, khiến nhà nhà xanh mặt, các thể lực khác đều e sợ trong suốt nửa năm nay... Càng làm cho chúng nhân thêm tin tưởng lời đồn: “Tiêu Diêu Thần mà nghịch lửa ở đâu ở đâu thì nhà bê tông cũng run sợ, nhà gỗ thì càng hãi hùng tìm đập chân run...”

Mà Yêu Cơ thì hết sức khác biệt, nơi nàng đi qua đều dày đặc phong nhận mà người của Hắc Ám Thần Điện lại nằm rạp xuống mặt đất rên rỉ, kẻ nào cũng u đầu sưng mặt. Chỉ thấy nha đầu này dùng khinh công tuyệt đỉnh của mình bay tới trước mặt đám người này, dùng mị công hớp hồn bọn sắc lang này, sau đó nhân lúc bọn này ngẩn ngơ thì bắt đầu sự nghiệp đánh nhau ác bá của mình, vung tay hạ chân khiến đám người này nằm sấp dưới đất, đau đớn rên rỉ mà không hiểu tại sao...

Nhưng như thế cũng chẳng độc đáo bằng cái tiểu nha đầu Thanh Diệp Ngọc, chỉ thấy nàng vung tay lên, những kim châm li ti do linh khí hình thành đâm vào các huyệt khác nhau của đám người Hắc Ám Thần Điện, khiến cho bọn chúng kẻ thì khóc do bị đâm trúng huyệt khóc, kẻ thì cười lăn do đâm trúng huyệt cười... Nhất thời không gian xung quanh nàng hoàn toàn là một cảnh kì dị, kẻ khóc người cười khắp nơi...

Ma ở bên ngoài, Hạ Thiên đang nhân nhả vừa nhìn vừa hô to gọi nhỏ, nào là chiêu thức của Tiên Kiếm Vắn Tâm nếu nhanh hơn chút nữa thì tốt, cái chiêu nỏ lửa đốt nhà của Tiêu Diêu Thần dùng đốt móng rất tuyệt, cái chiêu “mị” bọn sắc lang của Mị Yêu Cơ rất tốt, chỉ là cần phải cố gắng thêm một phen, còn nha đầu Mãn Côi Thần Y thì vung châm nhanh thêm một chút, nhắm huyệt chính xác một chút là có thể ngon lành rồi, sao chỉ đâm dung hai cái huyệt khóc với cười thôi chứ...

Những người quan chiến nhất thời sửng sốt, không nói lực lượng Hắc Ám Thần Điện mạnh mẽ mà không ngờ Thần Ma Hội lại làm trò như vậy, thủ lĩnh thì hô to gọi nhỏ bình luận chiêu thức, mà những thành viên khác thì đùa giỡn như mèo vờn chuột, còn có thiên lý không cơ chứ.

Lúc này thì Diệp Vân căn bản cũng chán nản vì trình độ của bọn này quá kém, kiếm pháp dở tệ, nếu đánh tiếp thì quả thật quá nhàm chán. Vì thế hắn sau khi cắt đứt cây đại kiếm của tên hắc y nhân, sau đó bồi thêm một cước để hắn văng đi thì phi thân trở lại bên cạnh Hạ Thiên. Hành động này của hai người làm cho những kẻ quan chiến tròn mắt há mồm, có ai lại bỏ chiến giữa chừng thế này cơ chứ.

Lúc này, ba người trong vòng chiến sự đang hang hái thì đột nhiên những người xung quanh nghe một tiếng “rột...” vang lên. Tất cả bất giác cùng nhau nhìn về hướng âm thanh phát ra thì nhất thời ngây người, chỉ thấy vị Vô Danh Thần Ma tay cầm một quả lê, vừa nhìn chiến trường vừa cắn một miếng. Trong lúc mọi người chiến đấu kẻ sống người chết thì hắn than là thủ lĩnh Thần Ma Hội, thế nhưng một chút cũng quan tâm tình huống bên ngoài, vẫn ngồi ở đó nhân nhả như ngồi chơi, còn ăn trái cây nữa chứ. Thấy vậy Diệp Vân nhin không được quát:

- Vô Danh! Người thật quá đáng!

Đúng vậy, cái tên Vô Danh Thần Ma này thật sự quá đáng, lúc này còn có tâm tình ở chỗ này ăn trái cây, không lo lắng một chút nào rằng chính mình làm sao đối mặt nhiều địch nhân như vậy. Bọn người Lệ Na công chúa, Nạp Lan Tử Diễm, Lăng Phiêu Tuyết ở đây đều đồng ý như vậy, đối với Vô Danh Thần Ma muốn chỉ trích.

Bất quá...

- Người chỉ biết ăn một mình, cũng không có phần cho ta cùng với người khác sao?

“Rầm!!” Tất cả mọi người đều té ngựa trên mặt đất. Ta kháo, mấy tên này rốt cuộc là kẻ nào đây, lúc này còn vì ăn đồ mà tức giận. Loại người như thế mà cùng tụ hội một chỗ, xem ra đúng là ngu ngốc ngu ngốc, mã tầm mã không sai.

- Ách, cái này nhất thời sơ sót. Không nên tức giận!

Hạ Thiên từ trong không gian giới chỉ lấy ra thêm vài quả lê, ném cho Diệp Vân hai quả rồi tiếp tục cắn cắn “rột” vang dội.

- Này cũng không sai biệt lắm!

Diệp Vân nhận lấy trái lê liền cắn cái “rột”, hoàn toàn không có để ý đến chính mình trở thành tiêu điểm của mọi người.

Lúc này bên trong trận chiến, ba người Vân Tiên Khách thấy thế thì buồn bực. Bọn họ không ngờ mình ở đây đánh nhau kẻ sống người chết mà hai tên khốn đó lại ở bên ngoài vừa ăn trái cây vừa nói bậy. Tức giận, cả ba người đều gầm lên:

- Lão đại quá đáng lắm, chúng ta không đánh nữa!

Tiếp đó cả ba người không hện mà lao tới trước mặt Hạ Thiên và Diệp Vân, vung tay lên đánh về như sắp ra tay. Biến cố bất ngờ này làm cho mọi người, chẳng lẽ bọn họ thấy bất mãn liền xông lên nội chiến sao? Đám người Hắc Ám Thần Điện thì càng vui mừng, kẻ địch mà tự nội chiến thì bọn hắn chỉ cần ở đó chờ chiếm tiện nghi thôi.

Nhưng...

- Chúng ta mỗi người một quả, vừa ăn vừa ngồi làm trọng tài xem lão đại bém nhau với đám người kia.

Chỉ nghe Tiêu Diêu Thần nói một câu, sau đó bàn tay hắn đang vung như thể hướng Hạ Thiên động thủ chợt xoay lại tóm lấy mấy quả lê sau đó ném cho hai người còn lại. Mà hai người còn lại sau khi nhận lấy trái cây thì như đứa trẻ con được dỗ dành, cũng không loạn động nữa mà trực tiếp cắn một miếng trên quả lê, sau đó nhai chop chép quên hẳn bộ dáng thực nữ hàng ngày...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Vô Danh Thần Ma Xuất Thủ.

Thấy thế Hạ Thiên nhất thời cười khở. Các người quây chán rồi đến lượt ta ra đó giải quyết hậu quả sao? Tuy rằng bắt đặc dĩ nhưng hắn chỉ còn cách nhắm mắt làm liều vậy, ai bảo hắn cũng đang buồn chán, muốn đùa một chút.

Hắn đang muốn ra tay thì lại nghe Vân Tiên Khách cười cười nói:

- Này lão đại, ngươi sẽ không dùng hòa công chứ, bây giờ ta dùng danh tiếng đốt nhà xử bọn chúng rồi, bây giờ dùng lại hình như không tốt lắm, mang danh sài hàng nhái đó, cặc cặc...

Hạ Thiên đầu đầy một mảng hắc tuyến, tên tiểu tử ngươi muốn thọc gậy bánh xe sao, tưởng ta không biết chơi lừa sao? Chỉ thấy hắn bực mình nói:

- Được lắm, xem ta chơi lừa đây, xem xong đừng có tức muốn siu đây, ta vốn tính dạy ngươi một chút về công phu nghịch lừa mà ngươi nói thế thì quên đi.

Hắn nói lời này làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, trong đó có cả mấy người Vân Tiên Khách. Người ngoài kinh ngạc vì nhắc đến Vô Danh Thần Ma là bọn họ nghĩ ngay tới huyết hải tu la và kiếm khí đầy trời chứ chưa bao giờ nghe nói hắn biết chơi lừa. Mà Diệp Vân, Yêu Cơ và Thanh Diệp Ngọc càng ngạc nhiên, tuy rằng ở học viện Hạ Thiên là ma pháp sư hỏa hệ nhưng bọn họ cũng không ngờ lão đại lại muốn so sánh về cách nghịch lừa với Vân Tiên Khách, hơn nữa còn muốn thể dạy Vân Tiên Khách nghịch lừa nữa sao?

Nhất thời xung quanh một mảng quỷ dị. Tiếng người xôn xao bàn tán với nhau không dứt. Lúc này chỉ nghe thủ lĩnh nhóm người Hắc Ám Thần Điện lão đảo bước lên một bước, vừa rồi bị một cước của Diệp Vân làm cho đầu óc hắn choáng váng, sao mấy tên tiểu tử này lại mạnh mẽ như vậy? Hắn nhìn đám người Hạ Thiên tức giận nói:

- Hừ, ta không tin chúng ta lấy thịt đè ngươi không thắng nổi các ngươi. Tất cả cùng lên.

- Ngươi bị một cước làm văng đi, đầu đập vào gốc cây nào đó nên hòng não rồi hả, đối thủ của các ngươi là ta đây.

Hạ Thiên nói xong liền tung người lên, nhaoáng cái đã đánh bay ba bốn tên hắc y nhân vừa mới xông lên cạnh đó, tiếp đó hắn xuất hiện giữa khu rừng trúc. Thấy thế tên thủ lĩnh liền gầm lên:

- Tất cả xông lên làm thịt tên tóc trắng trước, những tên khác tính sau!

Hắn nói xong tất cả hắc y nhân liền xông lên, trải qua sự náo loạn của bốn người Vân Tiên Khách, Diệp Vân, Yêu Cơ và Thanh Diệp Ngọc, số người không bị thương chỉ còn lại hơn ba trăm. Những người còn lại tuy bị thương nhưng vì vết thương không trí mạng mà bọn hắn thực lực yếu nhất cũng là thánh cấp nên tất cả cùng xông lên với hi vọng lấy chiến thuật biển người lấn áp Hạ Thiên.

Hạ Thiên chỉ cười nhạt, sau đó bất ngờ dị biến nổi lên. Nhiệt độ không khí nhanh chóng gia tăng không ngừng ... Tất cả nhất thời khựng lại, chỉ thấy một loại uy áp khủng bố đủ để chấn động thiên địa, bất thành linh cứ như vậy không kiêng nê gì phô trương cái địa, trùng trùng điệp điệp, giống như nộ hải cuồng đào, quét tới đám hắc y nhân!

Trời đất, bốn phía xung quanh, dường như dừng lại!

Bất kì một phương hướng nào đều tràn ngập cổ uy áp cường hãn khủng bố tới cực điểm, giống như núi cao điên cuồng ép xuống, không chỉ đám hắc y nhân mà tất cả những kẻ đang quan chiến cũng cảm thấy cả người chấn động. Vị Vô Danh Thần Ma này thực lực tại sao lại khủng bố đến như vậy, đã sớm vượt khỏi phạm trù hiểu biết của bọn họ. Gặp phải loại thực lực như thế, tất cả chúng nhân xung quanh chỉ cảm thấy kinh hoàng đến cực điểm.

Đột nhiên một tiếng cười lạnh lùng truyền đến, nháy mắt sự âm lãnh tràn ngập không gian bầu trời đêm, chỉ nghe Hạ Thiên lạnh lùng nói:

- Hắc Ám Thần Điện giỏi lắm sao, muốn xuất động thôn tính Thần Ma Hội chúng ta sao, thật là éch ngồi đây giống không biết biển rộng trời cao. Trước tiên ném thử Thiên Hỏa của ta đây.

Thanh âm vừa dứt, đột nhiên...

“Ầm” một tiếng vang lên, cả trúc lâm đồng thời bùng cháy, liệt diễm ngất trời, thẳng lên mấy chục trượng. Trong nhất thời khu ánh lửa bập bùng sang rọi cả một góc trời. Thấy thế lửa mạnh mẽ, mới quét qua đã khiến mấy chục hắc y nhân bị đốt thành tro bụi, thủ lĩnh đám người Hắc Ám Thần Điện cắn răng nói:

- Tất cả rút lui, rời khỏi nơi này rồi nói sau.

Đám người Hắc Ám Thần Điện đồng thời bay lên, nhanh chóng rời khỏi khu rừng trúc. Số người còn sót lại lúc này của bọn họ cũng không đến bốn trăm. Lúc bay được một khoảng thì đám người này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Những người quan chiến thấy tình hình cũng thở dài một hơi, này giờ bọn họ vẫn lo lắng Hắc Ám Thần Điện giết người diệt khẩu.

Nhưng không đợi cho đám người Hắc Ám Thần Điện kịp vui mừng vì thoát được một kiếp nạn thì một thanh âm lạnh lẽo truyền tới:

- Các ngươi cho rằng chạy trốn có thể thoát được sao? Thiên Hỏa Cuồng Long, truy!

Theo một tiếng mệnh lệnh này của Hạ Thiên, ngọc lửa trên mặt đất đột nhiên biến đổi, hình thành một đầu quái thú uy nghi. Quái thú này cao gần ba mươi trượng, dài trăm trượng, mang trên mình một cái đầu rồng, sừng hươu, miệng sư tử, thân rắn, vảy cá, có bốn cái chân, mỗi chân có năm móng vuốt. Hình ảnh quái thú này lần đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của người ở thế giới này chính là thần long phương đông. Hóa Long khổng lồ, lấy một loại tốc độ cao khó có thể hình dung, nhanh chóng hướng tới đám hắc y nhân đang chạy trốn. Những người xung quanh tròn mắt há mồm nhìn một màn này, quái thú này tuy lạ lẫm nhưng bản thân nó mang theo sự uy nghi không thể xúc phạm, tựa như quân lâm thiên hạ, vạn vật phục tùng, nơi nào nó đi qua, nơi đó biến thành biển lửa. Biển lửa này đúng là đuổi theo đám hắc y nhân đang liều mạng chạy về phía trước.

Cả con Hóa Long này, đuổi theo đám hắc y nhân, theo sát không rời, đám hắc y nhân này lướt tới chỗ nào, đằng sau Hóa Long liền đuổi tới, tốc độ không chút nào chậm hơn. Hơi nóng cuộn cuộn không ngừng bốc lên cao, xâm nhập lên làn da đám người này, làm cho bọn họ cảm nhận được hơi thở tử vong ở phía sau. Tất cả vừa chạy trốn, vừa sợ hãi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại thì thấy Hóa Long ở ngay sau lưng mình, cảm giác khiếp sợ trong lòng lại càng dâng lên.

Chúng nhân xung quanh quan chiến lúc này đã có một số Kiếm Thánh hay Ma Pháp Sư lợi dụng phi tường thuật bay lên cao mà nhìn một màn hoành tráng trước mắt này. Trong lòng bọn họ không khỏi dao động, làm sao có thể... cho dù là Pháp Thần cũng không thể điều khiển ngọn lửa phát ra với uy lực lớn đến như vậy, hơn nữa còn tự thành hình dạng quái thú truy sát kẻ khác.

Đám người Hắc Ám Thần Điện nhất thời hối hận, Tại sao lại chọc vào mấy tiểu sát tinh này chứ. Không nói gì khác, nếu để cho kẻ này tới đại bản doanh của Hắc Ám Thần Điện, với việc điều khiển thể lửa bùng bùng này vậy thì chẳng mấy chốc cơ nghiệp vạn năm sẽ hủy hoại trong nháy mắt. Tuy rằng những cường giả chưa chắc đã bị hoàn toàn diệt vong, nhưng cơ nghiệp to lớn như vậy bị bay mất, thành viên của họ cũng phần lớn bị tiêu diệt, với thanh danh vạn năm Hắc Ám Thần Điện mà nói, đó cũng chính là đã kích mang tính hủy diệt.

Nhưng hối hận cũng đã muộn, lúc này Hóa Long lấy tốc độ kinh hồn, sau khi đuổi theo đám người này được ba dặm thì đã tàn sát hết tất cả. Đám hắc y nhân này chưa kịp kêu lên một tiếng nào đã bị Hóa Long đốt thành tro bụi trong nháy mắt.

Sau đó Hóa Long gầm lên một tiếng kinh thiên động địa rồi tiêu tán, chỉ để lại một khu rừng trúc và hơn ba dặm đường mà lúc này Hóa Long cần quét qua vẫn đang hùng hực bốc cháy.

Nhìn thấy cái cảnh này, những người xung quanh nhất thời hít một hơi lạnh, lại nhìn thấy kẻ gây ra cảnh này là Vô Danh Thần Ma đang nhàn nhã đưa tay lên che miệng ngáp một hơi thì càng rung mình tự nhủ sau này sẽ không dám có ý định gì xấu với Thần Ma Hội.

Chương 37: Lão Viện Trưởng Của Thần Ma Học Viện.

Đột nhiên, Hạ Thiên nhíu mày, hần liếc mắt nhìn về phương xa như đang chờ đợi điều gì đó. Hần bỗng nhiên thu lại vẻ mặt lười biếng, khẩn trương nhìn về ngọn núi bên cạnh trúc lâm, sắc mặt đại biến đại biến như lâm đại địch. Mọi người thấy thế không khỏi kì quái, cũng liếc nhìn về hướng đó nhưng không phát hiện gì cả. Thấy vậy Vân Tiên Khách đang định lên tiếng hỏi Hạ Thiên, nhưng hần chưa kịp mở miệng thì dị biến đột nhiên nổi lên...

Chỉ thấy không gian xung quanh vốn đang tĩnh lặng, bỗng nhiên xuất hiện một luồng khí tức kinh khủng như phô thiên cái địa ép xuống làm cho tất cả chúng nhân xung quanh bị uy áp chèn ép đến không thở nổi. Tiếp đó xuất hiện một hắc y nhân người cao gần 2 mét, khuôn mặt bị kín mít chỉ lộ ra đôi mắt và mái tóc màu vàng nhưng lại rối bù làm hần trông có vẻ kì quái, hết sức khôi hài.

Nhưng lúc này không có ai dám cười hần cả vì từ khí tức kinh khủng đó của hần cũng đủ làm cho kẻ khác bị ép tới ngạt thở. Hơn nữa từ khí tức trên người hần làm người ta nghĩ tới một loại cảm giác, đó là sự tử vong. Tiếp đó, chỉ nghe tiếng cười hết sức khó nghe của hần vang lên:

- Khắc khắc khắc..., không nghĩ tới có kẻ dám cả gan giết chết sứ giả của Hắc Ám Thần Điện chúng ta, xem ra hôm nay các ngươi hải chết không thể nghi ngờ.

Hần nói xong thì cả người lặn nửa bộc phát khí thế toàn thân, uy áp lại lần lần làm cho chúng nhân xung quanh bị ảnh hưởng hết sức kịch liệt. Có kẻ bị uy áp làm co phải học máu, thậm chí khiến cho những cao cấp Đại Kiểm Sư trực tiếp ăn ra bất tỉnh. Những cường giả Kiểm Thánh thì cảm thấy choáng váng, cả người bủn rủn không còn sức chiến đấu. Những Kiểm Thần thì khá hơn một chút, chỉ bị khó thở, khí huyết không thông.

Đúng lúc đó, một luồng khí tức mạnh mẽ không kém từ hướng Thần Ma Hội phát ra, làm cho hắc y nhân đang phát ra khí thế cũng phải giật mình. Chỉ thấy một cỗ áp bức cực kỳ mạnh mẽ, lan tỏa khắp thiên địa đột nhiên xuất hiện. Nó mạnh mẽ, uy áp tràn ngập không gian chèn ép từ trên trời cũng như dưới mặt đất, như là trời sụp đất nứt, như sóng thần cán quét, mẽ không thể chế ngự.

Thậm chí cả thành viên Thần Ma Hội vốn là những cao thủ Kiểm Thần trong thời khắc này trong lòng đều nổi lên cùng một loại cảm giác:

“Ngày tận thế đến rồi sao?”

Bởi vì cỗ uy áp kia cường đại tới cực điểm, giống như là toàn bộ trời cao ép đổ áp xuống, tràn ngập cuồng bạo cùng sát ý vô tận. Không ai biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, đây là dị biến của thiên địa hay là một vị tuyệt đỉnh cường giả nào đó rốt cuộc cũng đã xuất hiện và nếu cỗ uy áp này là do vị tuyệt thế cường giả đó làm ra, vậy thì tình hình sẽ biến chuyển như thế nào nữa đây?

Bỗng nhiên, một thanh âm chậm rãi mà lạnh lẽo tới tận xương tủy vang lên:

- Ngươi là ai, là người của Hắc Ám Thần Điện ư?

Cái thanh âm này bình thản, chậm rãi mà nhàn nhạt nhưng lại thực sự như đạo thiên lôi oanh động, đột nhiên nổ vang trong đầu mỗi người. Tất cả mọi người theo hướng thanh âm phát ra nhìn lại, chỉ một bạch phát thiếu niên mặc hắc bào ung dung đứng đó cười nhạt, tà áo nhẹ nhàng lay động phăng phất như cả người hần và thiên địa cùng hòa vào một thể, hần không phải Vô Danh Thần Ma còn là ai cơ chứ?

Hắc y nhân càng giật mình hơn, bởi vì hần tuy mắt thường nhìn thấy thiếu niên này nhưng tinh thần lực lại không thể cảm giác được sự tồn tại của hần. Thiếu niên trước mắt kia hần nhìn không thấu được. Tuy rằng hần có chút bất ngờ thế nhưng vẫn cuồng ngạo đáp:

- Bồn tọa là Tam trưởng lão của Hắc Ám Thần Điện - Hắc Tâm lão ma. Khắc khắc..., Thần Ma Hội các ngươi khá lắm, có năng lực gia nhập Hắc Ám Thần Điện chúng ta...

- Hừ, các ngươi chỉ là một đám đầu trộm đuôi cướp có tư cách gì bắt chúng ta gia nhập. Ngươi cho rằng ngươi đủ tư cách nói chuyện với ta sao, còn tên đồng bọn nữa sao không ra luôn đi?

Hắc y nhân chưa kịp nói xong thì đã bị Hạ Thiên cắt lời, tiếp đó hần vung tay lên, một luồng kiếm khí mạnh mẽ phá không bay tới ngọn núi gần đó, trực tiếp khiến cho cả ngọn núi trực tiếp bị chẻ đôi. Sau đó hần trào phúng nói:

- Lão gia hỏa kia, Trung Xung Kiếm của ta có ngon không?

- Ngon cái con khi, tên tiểu tử ngươi không biết kính già yêu trẻ gì hết, sém chút nữa muốn cái mạng già của ta rồi. Ta vốn tới giúp các ngươi một tay không ngờ sém chút đã bị ngươi chém làm hai nửa, đúng là làm ơn mắc oán mà!

Chỉ thấy một lão giả râu dài trông có vẻ chật vật từ hướng ngọn núi bị cắt đôi bay tới, vừa bay vừa lớn tiếng mắng to. Mà lúc này một số đạo sư của Thần Ma học viện thấy lão giả bay tới thì lập tức bước ra chào hỏi một tiếng: “Viện trưởng”. Thấy thế Hạ Thiên chỉ biết cười khổ, hần vốn là thầy hai

lòng khí tức ngang ngửa với mình đang hướng tới chỗ hấn nên tâm lý căng thẳng chuẩn bị chiến đấu với cả hai, không ngờ một trong số đó lại là viện binh phe mình. Hơn nữa lão già này không ngờ lại là viện trưởng của Thần Ma học viện. Lúc này hấn không khỏi buồn bực nói:

- Lão tiểu tử nguoi thật ra là ai? Nếu thật sự tới cứu viện tại sao nãy giờ không ra, còn ở đó vừa uống rượu vừa xem đánh nhau, vui lắm hả?

- Ách... Sao nguoi biết?

Bị Hạ Thiên nói thế, lão già cũng thấy xấu hổ, chính mình tới nơi này sớm mà không có xuất đầu lộ diện cứu nguy cho kẻ khác, bây giờ lấy đầu ra tư cách trách người ta. Hơn nữa người lão cứu lại là học viên của Thần Ma học viện, bị nói thế lão cũng thấy xấu hổ. Lão bắt đầu nói:

- Khụ khụ, ta là Phát Lai Đức, Viện trưởng của Thần Ma học viện. Nguoi bình tĩnh nào, ta mới tới đây mà, làm sao cứu viện kịp các nguoi.

Tuy rằng lão biết mình sai nhưng không thể nào để kẻ khác biết được, nếu không nhân phẩm của lão sẽ bị người ta nghi ngờ mất. Hạ Thiên thấy lão như thế cười lạnh nói:

- Lão gia hỏa, nguoi già mà không biết kính. Lão tới đã lâu rồi, lúc nãy ta triệu hồi hỏa long lão đã tới, còn vừa uống rượu vừa nhắm thịt gà nướng nữa tưởng ta không biết hả?

Thấy Hạ Thiên mắng thẳng vào mặt lão viện Trưởng như thế, mọi người thấy thế cũng thấy bất bình, lão thân là viện trưởng mà không ra cứu học viên của mình, còn ở đó nhắm rượu. Tất cả đều thấy bất bình thay cho Vô Danh Thần Ma, tất nhiên ai cũng biết thế nhưng trong bọn họ thì ai dám cả gan mắng lão đây? Bây giờ thấy người mắng lão tất nhiên là ủng hộ nhiệt tình kẻ đó rồi.

Nhưng...

- Lão thật quá đáng, vừa ăn mồi vừa nhắm rượu thượng hạng thế mà không để cho ta một chút nào, thật là bủn xỉn, quý keo kiệt.

Nghe Hạ Thiên buồn bực nói với Phát Lai Đức như thế, mọi người trực tiếp cầm đầu xuống đất. Tên này thật là trâu bò nha, lúc này không lo đại địch mà lại tranh đồ nhắm và rượu với lão viện trưởng, đúng là ngu bực mà...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bốn Chín Gặp Năm Mười.

Phát Lai Đức hết sức buồn bực, vốn là lão tìm một cái thang để leo xuống nhưng mà cuối cùng lại chẳng ai cho. Vừa nãy lão đã tới đây rồi, nhưng quả thật là lão lười biếng không muốn ra ngoài xem như thế nào, ai bảo rượu lão mang theo là tuyền ngọc lộ của Tinh Linh tộc ở Tinh Linh Sâm Lâm cất trữ, hương vị ngon tuyệt cơ chứ. Cũng vì nản lại thưởng thức rượu ngon mà không chạy ra ứng chiến, kết quả là bị Hạ Thiên vạch trần, nếu như chuyện này mà lan truyền ra ngoài thì ‘nhân phẩm viện trưởng đại nhân’ của lão sẽ bị người ta nghi ngờ mất.

Lúc này nhìn vẻ mặt bất thiện của Hạ Thiên, lão không khỏi tức giận. Nhưng từ khí tức mà Hạ Thiên bộc phát ra ít nhất cũng ngang ngửa với lão. Suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lão nhìn về phía đám người Hạ Thiên vẻ mặt gian xảo nói:

- Hừ, Thần Ma Hội các nguoi từ lúc thành lập tới nay chưa xin phép ta mà dám chạy lung tung, các nguoi không biết là ở Thần Ma học viện, muốn thành lập tổ chức gì thì trước tiên phải xin phép viện trưởng ta hả? Các nguoi có biết mình là học viên của Thần Ma học viện không, tưởng mình đột phá Thần cấp là hay ho lắm sao, nhớ năm đó lão tử đột phá kiếm thần mới hơn ba mươi tuổi...

- Lão già bịp bợm, nguoi nói tại sao chúng ta phải xin phép lão hả, hơn nữa lão nói ai là học viên của lão. Còn nữa, chúng ta ở đây kẻ lớn tuổi nhất là ta, năm nay mới hai mươi tuổi, còn người nhỏ tuổi nhất cũng chỉ mười tám, thế cũng đã ăn đứt lão ngày xưa rồi.

Nghe lão nói liên thanh một trận như thế, Vân Tiên Khách trực tiếp hét thẳng vào mặt lão. Phát Lai Đức nghe xong càng thêm tức tối hơn:

- Tiểu tử thú vị nguoi dám nói thế với ta hả? Mấy bình mỹ tửu ta cất gần khu túc xá các nguoi bị các nguoi uống hết hơn phân nửa, còn dám nói hả?

- Ta khát, lão già vô sỉ. Rõ ràng rượu đó là do ta cất, lúc kiểm tra thì mười phần mất bốn, thì ra là lão tiểu tử nguoi giờ trò.

Nghe lão nói thế, Hạ Thiên và Vân Tiên Khách thấy lão nói thế, nhin không được đồng thanh chửi thề một câu. Lão già chết tiệt này không chỉ ăn cắp hết mỹ tửu mà hấn mất công cần thận cất mà còn vô sỉ nói là của mình. Nhưng vừa mới nói xong cả hai liền biến sắc, cùng chửi thề một câu: ‘Lão hồ ly’.

Chỉ nghe Phát Lai Đức vừa cười hả hê vừa nói:

- Ha ha ha... , Mấy tên tiểu tử thói các ngươi không đánh mà tự khai nha, còn nói mình không phải là học viên của học viện hả, có cần ta nói rõ ràng tên thật của các ngươi không?

Nghe thấy Phát Lai Đức nói thế, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Tất cả đều không ngờ rằng những cường giả trẻ tuổi này đều là học viên của Thần Ma học viện, trong đó có cả Nạp Lan Từ Diễm, Lăng Phiêu Tuyết và cả những học viên của Thần Ma học viện ở nơi này. Đặc biệt là Lăng Phiêu Tuyết, nàng không thể ngờ được rằng trong thành viên trong Thần Ma Hội cũng là học viên trong học viện, đặc biệt hơn là nàng và những cường giả trẻ tuổi như vậy ở trong cùng học viện mà lại không biết chút nào. Nàng cảm giác mình thất bại, bọn họ cũng bằng tuổi nàng mà tu vi đều đạt đến Thần cấp, còn mình chỉ là Thánh cấp thì làm sao xứng với danh hiệu siêu cấp thiên tài cơ chứ, cái danh hiệu này chỉ xứng với bọn họ mà thôi. Càng nghĩ nàng càng tự ti mặc cảm.

Nhưng nàng lại không biết là mấy tên cả chón mà nàng cho là siêu cấp thiên tài thật ra tư chất có thể nói là kém hơn nàng rất nhiều, nếu như không phải bọn họ “ngôn” hết đồng đan dược mà Hạ Thiên luyện ra thì lúc này tu vi mạnh mẽ nhất cũng chỉ là Thánh cấp, tất nhiên không tính tên biến thái Hạ Thiên vì tu vi của hắn đã mạnh mẽ hơn Thần cấp không biết bao nhiêu lần rồi.

Cả hai người Vân Tiên Khách và Hạ Thiên cùng hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới lão. Thấy thế lão bèn nói với Vân Tiên Khách:

- Hắc hắc, Tiêu Diêu Thần sở thích rất quái dị, động tí là đốt nhà phá cửa, nhưng có ham muốn đặc biệt là thích phao gái, khi ở học viện thương hay cùng thích dụ dỗ Vô Danh Thần Ma cho theo cùng tới ban ma pháp để tìm kiếm gái đẹp để phao. Có một lần...

- Ngừng lại, lão gia hóa ngươi có gì từ từ thương lượng.

Vân Tiên Khách gạt nãy cả mình như mèo dấm phải đuôi. Hắn là kẻ trong Thần Ma Hội rõ ràng nhất cái cảnh bị người hâm mộ đuổi theo làm phiền. Từng có lần hắn đi ngắm gái không cẩn thận bị lộ tin tức, làm những người ái mộ đuổi tới, hỏi hắn đủ thứ phiền toái hết sức tương tự. Một loạt câu hỏi được đặt ra, ví như khi ăn cơm thì Tiêu Diêu Thần cầm chén trước hay cầm bát trước; khi đi ngủ thì cởi áo trước hay quần, hay đại loại như khi đi vệ sinh thì cầm giấy theo hay là dùng lá khô, khi đi thích đi hố xí kín hay hố xí lộ thiên; hoặc kinh dị hơn là những câu hi mắng tính khiêu chiến làm cho hắn đau cả đầu như: “Nếu cảm tưởng của Tiêu Diêu Thần các hạ khi bị một đám quả phụ hơn 100 người luân phiên cưỡng hiếp”...

Hàng loạt câu hỏi được đặt ra làm cho vị Tiêu Diêu Thần tròn mắt há mồm không biết phải làm sao trả lời, chỉ còn cách ba chân bốn cẳng dung khinh công đệ nhất thiên hạ chạy mất dép. Không chỉ hắn mà nhiều thành viên khác trong Thần Ma Hội cũng ngộ đủ những tình cảnh éo le tương tự. Từ đó thành viên Thần Ma Hội có thể nói là trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ fan hâm mộ làm phiền...

Phát Lai Đức thấy thế càng đắc ý, nói tiếp:

- Hắc hắc... Còn tên Vô Danh Thần Ma kia nữa ngươi có muốn ta tiết lộ tên thật của ngươi cho kẻ khác biết không?

- Hừ, lão già vô sỉ, nếu ngươi dám tiết lộ thân phận thật sự của chúng ta, tất cả Thần Ma Hội sẽ trực tiếp chuyển sang học viện khác. Hắc hắc... Thần Ma võ hội liên học viện năm năm tổ chức một lần, nếu chúng ta tới học viện khác rồi đại diện cho bọn họ thi đấu với Thần Ma học viện thì đặc sắc lắm nhỉ?

Nghe lão vô sỉ này nói thế, Hạ Thiên liền trả đũa ngay. Lão gia hỏa này là viện trưởng chắc chắn sẽ không thể để việc này ảnh hưởng tới mặt mũi cả Thần Ma học viện. Quả nhiên Phát Lai Đức nghe được thì gạt nãy mình vội vàng làm lành:

- Khoan đã, các ngươi không thể đến học viện khác được. Thế này nhé, các ngươi ở lại Thần Ma học viện, còn ta sẽ giữ bí mật về thân phận thật của các ngươi.

Cũng phải thôi, toàn bộ Thần Ma Hội đều là thiên tài trong thiên tài, Thần Ma học viện phải cực lực giữ lại, nếu như để toàn bộ bọn họ chuyển tới một học viện nào đó chờ đến lúc Thần Ma võ hội liên học viện đột nhiên lôi ra thi đấu thì không phải là Thần Ma học viện của lão tự vác đá vấp chân mình hay sao.

Xem ra hôm nay lão gặp phải Hạ Thiên đúng là bất đắc dĩ, gặp phải tên tiểu hồ ly gin xảo này. Đúng là bốn chín gặp năm mươi mà (Tác giả: Câu thành ngữ này có nghĩa tương tự với câu bên tm lạng người nửa cân) .

Lúc lão đang buồn bực thì Hạ Thiên lại quay sang nhìn Hắc Tâm lão ma nói:

- Được rồi, có gì nói sau. Bây giờ lo giải quyết tên chuột chù này rồi tính sau.

Lập tức tất cả mọi người tập trung lực chú ý lên trên người tên trưởng lão của Hắc Ám Thần Điện này...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bỏ Chạy.

Hắc Tâm lão ma hiện tại tâm trạng hết sức buồn bực, lão đường đường là tam trưởng lão của Hắc Âm Thần Điện mà khi tới nơi này thật sự là hết sức xui xẻo.

Đầu tiên là một tên Vô Danh Thần Ma lão nhìn không thấu, tiếp đến lại nhảy ra một tên Phát Lai Đức làm lão triệt để hết hy vọng cầu hòa. Thông qua tinh thần lực, lão biết được chỉ một mình Vô Danh Thần Ma thôi cũng đủ để lão phiền toái rồi, nhưng nếu lão liều mạng cũng đủ để đánh ngang tay. Nhưng nay lại nhảy ở đâu ra thêm một lão quái vật tu vi ngang ngửa lão nữa thì bắt lão đánh bằng niềm tin à?

Đã thế lúc lão quái vật nhảy ra liền cùng với đám tiểu quái vật cãi nhau một trận ra trò, chẳng để lão vào trong mắt, thật sự trong thâm tâm các người ta đây chẳng lẽ không đáng kể lô nào hay sao? Ta đường đường cũng là cường giả ngang cấp với các người đó, vậy mà các người dám coi ta là không khí, hỏi thử xem nếu người là ta, người có buồn bực không cơ chứ?

Tuy rằng lão nhậm đắng nuốt cay nỗi buồn bực này nhưng mà cũng hết cách, ai bảo tu vi lão không hơn người ta cơ chứ? Nên lão đang tính toán đường rút lui cho mình, đúng lúc này thì tên tiểu quái vật và lão quái vật bỗng nhiên nhìn chằm chằm lão. Chỉ nghe lão quái vật nói:

- Tên này tính sao đây, ta chứa ghét mấy tên con chuột của Hắc Âm Thần Điện. Chúng ta cùng lên hay từng người một?

- Ài ..., lão tiểu tử người còn làm đáng nữa sao, dù sao cũng đánh chuột thôi, có cùng lên hay không cuối cùng cũng chỉ là đánh thôi. Mau cùng xông lên giải quyết rồi đi ăn khuya, ta mời lão uống rượu.

Hạ Thiên cười nói với Phát Lai Đức, nghe thế Hắc Tâm lão còn buồn bực hơn, nhưng không đợi lão lên tiếng đã thấy Phát Lai Đức cười lớn nói:

- Hay lắm, tiểu gia hỏa người cái gì ta không biết nhưng ừ rượu à số một.

Nói rồi cùng Hạ Thiên xông lên, cả hai tủa ra hai luồng uy áp kinh khủng phong tỏa cả không gian xung quanh Hắc Tâm lão ma vài chục trượng. Nhất thời, không gian xung quanh lão tràn ngập cảm giác nặng nề, chỉ nghe Phát Lai Đức cầm trong tay một sợi dây xích màu bạc, đồng thời hét lớn:

- Không gian cầm cố.

Nhất thời không gian xung quanh vài trăm trượng trở nên trì trệ, chúng nhân xung quanh đều không thể cử động, tất cả cứ như thời gian dừng lại phẳng phất như có một lực lượng vô hình nào đó trói buộc làm cho tất cả vạn vật nơi đây bị trói buộc.

Trong lúc đó, Hạ Thiên cũng hành động. Chỉ thấy trên tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm, tuy nhìn qua không có vẻ đặc biệt nhưng tản mát ra xung quanh sát khí vô tận làm cho không gian xung quanh một tràn ngập cảm giác lạnh lẽo khiến kẻ khác có cảm giác như thể đang ở trong huyết hải tu la vô cùng vô tận. Không chỉ thế, nó còn tỏa ra uy áp kinh khủng làm cho chúng nhân xung quanh cũng bị ảnh hưởng, ngay cả những Kiếm Thần cũng bị uy áp chế trụ, sắc mặt trắng bệch; tu vi kém hơn thì không cần phải nói, đều bị uy áp đè xuống y như bị cả ngọn núi khổng lồ đang đè bẹp xống vậy. May mà luồng uy áp này không phải nhằm vào bọn họ mà là Hắc Tâm lão ma, nếu không phỏng chừng tất cả những người ở đây sẽ bị uy áp trực tiếp hủy diệt. Điều này làm cho Phát Lai Đức cũng phải giật mình, chỉ là uy áp tản ra xung quanh thôi, nếu như trực tiếp bị nó hướng tới thì sẽ như thế nào đây?

Tiếp đó, thanh kiếm trong tay hắn bắn lên không trung, huyền hóa thành hàng trăm thanh phi kiếm thanh sắc, rồi nhanh chóng thành ngàn thanh, vạn thanh... Đây là Thiên Tru Kiếm Trận do Hạ Thiên luyện chế, có thể tùy ý tấn công địch nhân mà không cần thời gian bố trí. Không gian xung quanh ngập tràn một màu thanh sắc, những phi kiếm này được huyền hóa khổng lồ nhanh chóng tụ lại thành vân kiếm, lấy tốc độ kinh hồn nhanh chóng nhắm hướng Hắc Tâm lão ma mà phóng tới, khí thế hủy thiên diệt địa.

Thấy tình cảnh của mình như vậy, Hắc Tâm lão ma nhất thời chảy mồ hôi lạnh. Khí thế này vừa mới hướng tới đã khiến cho lực phủ ngũ tạng lão bị chèn ép đến mức lệch khỏi vị trí ban đầu, nhưng kiếm vân kia đáng sợ như thế nào thì lão cũng không hiểu rõ, chỉ là từ năng lượng cuồng bạo chém nát cả không gian cùng với sự sắc bén đến từ những thanh phi kiếm kia cũng đủ làm cho lão biết nếu như dính phải thì chắc chắn có thể làm lão thần hình câu diệt. Mà cái lão quái vật Phát Lai Đức kia lại cầm cố không gin xung quanh, lão muốn thuận di né tránh cũng không được.

Trong lúc nguy cấp, lão như âm thầm quyết định điều gì đó, chỉ thấy lão trực tiếp phun ra một ngụm máu, sau đó trực tiếp biến thành một luồng quang mạng màu đỏ như máu, phá không bay đi mất, ngay cả không gian cầm cố của Phát Lai Đức cũng bị phá thủng. Tiếp đó, chỉ nghe xa xa truyền lại thanh âm cảm phấn của Hắc Tâm lão ma:

- Phát Lai Đức, Vô Danh Thần Ma, mỗi thù hôm nay sau này ta sẽ tính sổ với các người...

Sau đó, đạo quang đột tiếp tục phá không bay đi mất, ngay cả Hạ Thiên và Phát Lai Đức cũng không thể ngăn cản. Nhưng sau khi Hắc Tâm lão ma bỏ chạy, kiếm vân mất đi mục tiêu ban đầu, trực tiếp lao tới ngọn núi ở gần đó. Chỉ nghe xoẹt một cái, cả ngọn núi cao chừng trăm trượng trực tiếp bị chém thành tro bụi, sau đó kiếm vân tiêu tán, chỉ thấy một luồng thanh quang bay trở lại tay Hạ Thiên.

Thấy cảnh này, Hạ Thiên nhất thời cười khỏ, lão già chết tiệt kia hông có đỡ đòn mà trực tiếp bỏ chạy, làm mất cả một ngọn núi như thế thật là mất cảnh quan mà...

Mà những người xung quanh lúc này cũng đang trợn mắt há mồm nhìn uy lực của kiếm vân lúc này, cả một ngọn núi to lớn thế mà bị chém thành phần mảnh mà lại không một tiếng động lớn nào phát ra như thế thật sự là quá kinh khủng đi, đâu ai còn để ý việc mất đi ngọn núi sẽ ảnh hưởng như thế nào tới cảnh

quan xung quanh cơ chứ...

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cường Giả Như Mây...

Áo Lan công quốc, Áo Đặc thành...

Từ lâu của Vọng Nguyệt nằm trên con phố lớn náo nhiệt nhất Áo Đặc thành. Thế nhưng lúc này, tại phòng thượng khách trên lầu năm vẫn rất yên tĩnh, trong căn phòng to lớn rộng rãi được trang hoàng một cách xa hoa. Nhưng hiện tại, ở giữa cái bàn lớn nơi đại sảnh này có ba người đang ngồi đó nhưng không ai lên tiếng.

Ba người đó là hai nam một nữ. Hai nam này, một người hơn năm mươi tuổi, còn một người khác thì chỉ khoảng mười chín, hai mươi tuổi, mái tóc màu bạc phớt phơ theo từng cơn gió nhẹ bay vào cửa sổ. Nữ tử còn lại cũng chỉ khoảng mười chín, hai mươi tuổi, tuy rằng khuôn mặt bị tấm nạ đen che mắt nhưng nhìn dáng người mảnh mai đó thì chắc chắn là một đại mỹ nữ.

Ba người này là viện trưởng Thần Ma Học Viện - Phát Lai Đức, Vô Danh Thần Ma và Lăng Phiêu Tuyết. Lúc này thời gian cách trận chiến trên trúc lâm đã qua hai ngày. Sau khi Hắc Tâm lão ma dùng huyết độn thuật bỏ chạy, Phát Lai Đức hẹn Hạ Thiên hai ngày sau gặp mặt tại nơi đây, sau đó tất cả mọi người giải tán. Tiếp đó, Hạ Thiên và những người khác trong Thần Ma Hội liền gọi Nạp Lan Từ Diễm đến một nơi vắng vẻ, sau đó nàng trở thành một thành viên mới của Thần Ma Hội.

Lúc này, ở trong căn phòng thượng hạng dành cho viện trưởng của học viện lớn nhất đại lục – Thần Ma học viện, không gian nhất thời tĩnh lặng. Ba người họ ngồi đó nhưng không ai lên tiếng, bọn họ đều trầm ngâm suy nghĩ tới điều gì đó...

Một lúc sau, Hạ Thiên bỗng nhiên nhìn chằm chằm Lăng Phiêu Tuyết, nhưng khuôn mặt như vô cảm, vẫn không lên tiếng. Bị người khác nhìn như vậy làm Lăng Phiêu Tuyết trở nên mất tự nhiên, này giờ nàng đang suy nghĩ xem nên nói như thế nào để cảm ơn người đã cứu mình trong thú triều, lúc này bị nhìn chằm chằm như thế càng làm nàng không thoải mái, bất giác cúi đầu không dám nhìn Vô Danh Thần Ma, khuôn mặt bị che bởi tấm nạ đen nhất thời đỏ ửng tới tận cổ, nhưng ánh mắt đôi lúc vẫn lén lút nhìn trộm hắn.

Thấy cảnh này, Phát Lai Đức nhất thời kinh ngạc, nhưng trong lòng cười thầm: “Tiểu tử này nhìn lạnh lùng vô cảm như thế nhưng không ngờ nhìn thấy người đẹp lại ngây ngô như vậy, hắc hắc... Mà tiểu nha đầu này vốn xinh đẹp nhưng luôn lạnh lùng trước mặt người khác không ngờ lúc này lại thẹn thùng như vậy trông cũng thật đáng yêu. Ta đang muốn tìm thót để nắm người mà không ngờ người tự mình để lộ, hắc hắc...”

Lúc Phát Lai Đức đang cười thầm thì bỗng nhiên một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Sao cô ta lại ở đây, lão tiểu tử ngươi không phải là đã nói chỉ có hai người chúng ta hay sao?

Nghe được thanh âm này, Phát Lai Đức cùng Lăng Phiêu Tuyết nhất thời giật mình. Thanh âm này mang theo sự lạnh lẽo cùng bất mãn, hiển nhiên Hạ Thiên rất không thoải mái khi lão già này mang thêm người tới đây. Phát Lai Đức nhất thời cười khổ, thì ra mình đoán nhầm. Mà Lăng Phiêu Tuyết thì vẻ mặt trở nên khó coi, trong lòng không hiểu vì sao lại có cảm giác mất mát. Nhưng chỉ trong chốc lát, nàng đã lạnh lùng lên tiếng:

- Ta chỉ muốn đến cảm ơn huynh đã tương cứu trong trận thú triều mà thôi. Nếu huynh cảm thấy ta không nên xuất hiện ta có thể đi ngay.

- Hết cách, là nàng muốn ta dẫn tới.

Phát Lai Đức lúc này cũng lên tiếng. Lúc Lăng Phiêu Tuyết muốn đi ra ngoài, Hạ Thiên bỗng nhiên nhậm nói:

- Vô nghĩa, nếu đã đến rồi thì ở lại dung bữa đi. Còn về cảm ơn thì không cần thiết, ta vốn đến nơi này cứu viện, lúc đó dù là ai cũng thế cả thôi.

- Dù thế nào ta cũng thấy mình nên cảm ơn một tiếng.

Lăng Phiêu Tuyết nghe thấy hắn nói thế về mặt khó coi biến mất, nhưng giọng vẫn lạnh lùng. Sau đó nàng trở về chỗ ngồi của mình.

Hạ Thiên sau đó cũng không để ý đến nàng nữa mà quay sang Phát Lai Đức lãnh đạm nói:

- Có việc gì mau nói một chút, ta không có nhiều thời gian.

- Được rồi, người thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc người năm nay bao nhiêu tuổi, sự phụ của người là ai?

Phất Lai Đức buồn bực nói, nhưng trong giọng của lão rất trầm trọng. Hạ Thiên thấy thế vẫn lãnh đạm đáp:

- Mười chín tuổi lẽ chín tháng, cũng không lớn lắm. Việc đó quan trọng sao?

- Cái gì mà quan trọng hay không quan trọng, người chỉ mười chín tuổi mà tu vi siêu việt tới Thánh giả, người còn nói là không quan trọng sao. Đại lục này giờ đây lại có thêm một vị Thánh giả, mà kẻ đó chỉ mười chín tuổi và là học viên Thần Ma Học Viện, người có tầm quan trọng của nó không?

Phất Lai Đức trực tiếp gầm lên, mất hết phong phạm viện trưởng Thần Ma Học Viện. Mà Lăng Phiêu Tuyết nghe thấy thì càng giật mình, không ngờ người này tu vi lại là Thánh giả, như vậy không phải là ngang ngửa với viện trưởng sao?

Lúc này Hạ Thiên cũng thấy tò mò:

- Thánh giả? Mạnh lắm sao?

Nghe thế, Phất Lai Đức sinh ra xúc động muốn “choảng” cho tên tiểu tử này một trận rồi bỏ đi cho xong, nhưng lại nhớ ra mình đánh cũng chưa chắc lại hấn nên cũng thôi. Không còn cách nào khác, lão bèn gầm lên:

- Cái gì mà mạnh hay không, phải nói là những cường giả mạnh nhất Thần Ma đại lục. Không hiểu sao người tu luyện đến mức này mà chẳng biết gì cả.

- Ta cũng chỉ ngồi ở đó tu luyện bình thường mà thôi. Năm mười hai tuổi bắt đầu tu luyện, cho đến khi thấy tu vi không thể tăng thêm được thì không ngờ đã năm năm trôi qua rồi, thật là chậm chạp mà.

Hạ Thiên cũng chỉ biết cười khổ, hấn ngồi đó tu luyện nên cũng không để ý nhiều như thế. Mà Phất Lai Đức cùng Lăng Phiêu Tuyết nghe thấy thế thì càng sục sạo, tên tiểu tử này tu luyện năm năm đạt tới Thánh giả mà còn nói chậm chạp. Lăng Phiêu Tuyết sinh ra xúc động muốn cắn chết Hạ Thiên, cường giả muốn đạt tới Thánh giả phải tu luyện ít nhất cả vạn mà hấn dùng năm năm đạt tới cảnh giới đó còn nói là chậm chạp. Phất Lai Đức lại càng buồn bực hơn nhưng cùn hết cách với tên biến thái này, lúc lâu sau mới bắt đầu đi nói:

- Rất lâu trước đây, cảnh giới trên Thần Ma đại lục chia làm ba cấp là Nhân giả đối với nhân loại và Thần tộc, còn ma tộc thì gọi là Ma giả. Tiếp đó là Thần giả và cuối cùng là Thánh giả. Trong đó cấp Nhân giả (hay Ma giả đối với ma tộc) thì tu vi từ cấp nhỏ nhất tới Thánh cấp hiện tại. Thần giả gồm Tôn cấp, Vương cấp, Đại Vương cấp, Thiên cấp, Hoàng cấp. Còn lên cao nữa là Thánh giả, bao gồm Thánh Nhân (Ma tộc thì gọi là Thánh Ma), Thánh Hoàng, Thánh Quân. Mà tu vi của người và ta đều đạt Thánh Hoàng.

- Thì ra là thế. Vậy tên Thần Ma đại lục lúc này có bao nhiêu Thánh Hoàng và Thánh Quân?

Hạ Thiên thấy thế, giật mình hỏi tiếp. Chỉ nghe Phất Lai Đức chán nản nói:

- Thánh Quân mỗi giới chỉ có một người. Thánh Hoàng thì có mười người, trong đó Nhân giới ba người, Thiên giới có ba người, còn lại bốn người kia là của Ma giới, mà giáo hoàng của Hắc Ám Thần Điện chính là một trong bốn vị Thánh Hoàng đó. Nếu tính thêm người nữa thì tất cả có mười một Thánh Hoàng.

- Vậy còn Thánh Nhân (thánh Ma) thì sao?

Hạ Thiên tiếp tục hỏi. Chỉ nghe Phất Lai Đức cười khổ nói:

- Không tới trăm người, muốn đạt tới Thánh giả cấp thấp ít nhất cũng phải mất tám ngàn năm. Mà cường giả như vậy cũng ít xuất hiện trên đời này. Ví như hai mươi trường lão của Hắc Ám Thần Điện đều là Thánh Ma cả.

- Nếu vậy chúng ta tạm thời không thể đối phó họ được, chỉ đánh ngấm bò làm ngọt, âm thầm gia tăng lực lượng mới có khả năng. Mà bọn họ đang cùng với Quang Minh Giáo Đình tranh đấu là cơ hội tốt nhất của chúng ta tranh thủ thời gian...

Hạ Thiên cũng cười khổ nói, xem ra Thần Ma đại lục này đúng là cường giả như mây thật. Nghe Hạ Thiên nói tới đây, cả ba người nhất thời trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Âm Kế Của Hạ Thiên.

Một lát sau, Phất Lai Đức bỗng nhiên dùng ánh mắt của lão hồ ly nhìn Hạ Thiên rồi nói:

- Ý ngươi là âm thầm gia tăng lực lượng của mình ư, nhưng làm sao tăng số lượng cường giả bây giờ? Hay là ngươi làm đạo sư của Thần Ma Học Viện đi, rồi sau đó ta tuyển ra một số học viên có thiên phú tốt để đào tạo cường giả thì may ra mới kịp...

- Stop đề..., cái kiểu lôi kéo buộc chung người ta vào thuyền chiến của lão xưa rồi, tốt nhất lão hãy quên chuyện đó đi.

Không chờ lão nói hết câu, Hạ Thiên đã trực tiếp hét lên. Lão tiểu tử này thật là lêu lắt, chưa gì đã lợi dụng kẻ khác để kiếm lợi, chưa nói rằng dụ hắn đào tạo cường giả đã là một tiện nghi lớn như thế nào, giờ đây còn dụ dỗ hắn làm đạo sư của Thần Ma Học Viện nữa, thật sự là lão hồ ly mà. Nghe thấy Hạ Thiên nói thế, Phát Lai Đức cùng Phiêu Tuyết muốn nói gì đó thì đã nghe Hạ Thiên nói tiếp:

- Thế nhưng nếu là đào tạo cường giả thì ta có thể nhận, còn việc làm đạo sư thì quên đi, ta chỉ là một học viên bình thường của Thần Ma Học Viện mà thôi, tuy là ma vũ song tu nhưng thấp đến mức đáng thương...

- Dừng..., nói thế mà không biết xấu hổ à, ai tin ngươi chứ.

Không đợi hắn nói hết câu, Phát Lai Đức cùng Phiêu Tuyết đã trực tiếp cắt lời hắn. Nói đùa sao, đường đường là Vô Danh Thần Ma, một vị Thánh Hoàng mà dám nói là một học viên bình thường của Thần Ma Học Viện, cả hai người thầm mắng hắn một câu: “Tiểu hồ ly”. Nhưng hai người chưa kịp tức giận đã nghe hắn tỏ ra vô tội nói tiếp:

- Thật mà, ta chỉ là một học viên bình thường thôi, không tin hai người thử dò xét xem. Ta chỉ là một cao cấp Ma Pháp Sư, còn đầu khí chỉ là sơ cấp kiếm sĩ thôi mà.

Nghe Hạ Thiên nói thế, cả hai người dùng tinh thần lực dò xét Hạ Thiên thì nhất thời buồn bực, hắn đúng là sơ cấp Kiếm Sĩ và cao cấp Ma Pháp Sư. Phát Lai Đức nhất thời buồn bực. Còn Phiêu Tuyết sau khi nhìn thấy cái bản mặt vô tội này của Hạ Thiên thì muốn trực tiếp xông lên cắn nát cái bản mặt của tên vô si này. Nếu không phải thấy một kiếm kinh khủng của hắn lúc đầu với Hắc Tâm lão ma thì hai người nhất định đã bị hắn lừa rồi. Nhưng sau đó cả hai người nhất thời tỉnh ngộ. Trong hai người thì Lăng Phiêu Tuyết vốn băng tuyết thông minh, còn Phát Lai Đức là lão hồ ly vạn năm thì làm sao không hiểu được ý của hắn cơ chứ. Sau đó, Phát Lai Đức cười nói:

- Hắc hắc..., nếu như tất cả cường giả của chúng ta có liêm tức thuật này thì mấy tên Hắc Ám Thần Điện ngu ngốc ấy nhất định ăn phải quả đắng.

- Đúng thế, ta sẽ hỗ trợ li luận ma pháp và đầu khí, còn có liêm tức thuật nữa, chắc chỉ vài năm là có thể có vài cường giả Hoàng cấp. Lúc đó nhìn thấy mấy tên cường giả này, người Hắc Ám Thần Điện nhìn vào chỉ thấy đó là mấy tên cao cấp Kiếm Sư hoặc cao cấp Ma Pháp Sư thì..., hắc hắc...

Hạ Thiên thấy thế liền phụ họa theo. Ở một bên, Phiêu Tuyết nhìn thấy một già một trẻ hợp nhau như thế không khỏi tốn vài phút im lặng “mặc niệm” thay cho Hắc Ám Thần Điện xui xẻo, sao bọn họ lại chọc vào hai tên hồ ly này chứ.

Lúc Phát Lai Đức đang cười to vì chiếm được một chút tiện nghi của Hạ Thiên vì hắn giúp lão đào tạo ra cường giả Hoàng cấp thì bỗng nhiên nghe thấy hắn nói:

- Tuy rằng ta nói sẽ giúp lão đào tạo cường giả Hoàng cấp nhưng mà lão cũng phải cung cấp một số tài liệu hay được vật để luyện đan mới được, nếu không thì lão hãy quên chuyện đó đi, hắc hắc...

- Cái này..., thôi được rồi, ta đồng ý.

Phát Lai Đức buồn bực thầm nghĩ muốn chiếm tiện nghi của tiểu tử này thật khó khăn, lại nhìn qua vẻ mặt mỉ mỉ của Hạ Thiên lúc này làm lão không nhận được thăm mắng tiểu hồ ly kia, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lão cũng thấy mình có lợi, vì cường giả Hoàng cấp không phải muốn là có được, dù là Thần Ma Học Viện cũng chỉ có trên ba mươi người mà thôi. Mà hiện tại tiểu tử này chỉ trong vài năm là có thì dù phải “xuất huyết” một số tài liệu cùng được vật quý hiếm lão cũng chấp nhận được.

Mà Hạ Thiên sau khi chiếm tiện nghi của lão xong thì thấy không còn việc gì để nói nữa nên muốn rời khỏi nơi này. Nhưng hắn vừa đứng dậy thì Phiêu Tuyết đột nhiên hỏi:

- Huynh có thể cho ta biết thân phận thật sự của huynh ở trong học viện được không? Ta biết việc này có chút đường đột nhưng sau khi biết được ta sẽ giúp huynh giữ bí mật.

Nói xong, mặt nàng có chút ửng hồng, nhưng rất nhanh liền biến mất. Nhưng Hạ Thiên không để ý tới sắc mặt nàng, hắn chỉ cười nhạt đáp:

- Xin lỗi, việc này không thể. Đây vốn là nguyên tắc của Thần Ma Hội chúng ta.

- Nhưng viện trưởng đã biết rồi mà, tại sao huynh không thể cho ta biết?

Phiêu Tuyết có chút khó hiểu lại hỏi hắn một câu. Chỉ nghe hắn lãnh đạm đáp:

- Đó là lão tự mình tìm hiểu, không phải ta không nói cho lão biết. Thần Ma Hội chúng ta tuy không sợ thân phận của mình bị kẻ khác biết được nhưng rất ghét phiền toái.

Sau đó hắn ra khỏi Vọng Nguyệt lâu. Nghe hắn nói thế, Phiêu Tuyết cũng chỉ biết trầm mặc, không nói gì thêm.

Sau khi rời khỏi tử lâu thì đến tìm mấy người Vân Tiên Khách và nói những chuyện liên quan trong cuộc gặp mặt ngày hôm nay với Phát Lai Đức cho họ biết rồi cùng bàn bạc một số việc liên quan.

Mấy ngày sau , nhóm người Hạ Thiên cùng khởi hành trở về Thần Ma Học Viện.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thế Thần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.